

ဘုရားကြွယ်

ကိုးသင်္ချိုင်းမှစိန်ခေါင်

ဘုရား ၊ တရား ၊ သံဃာ
အပိ ၊ အဝ ၊ ဆရာသမား
အနုန္တော အနုန္တ ငါးပါးအား
ဦးထိပ်ထားလျက်

ရွှေဟင်္သာ
၀၇၆၀

အခန်း(၁၀)

ပြိုင်ဆိုင်စွမ်းဖြူ

“မိုးရွာရုံသေ နားပိတ်ခင်” ဆရာ အလွင်မျိုးဖြူ မိမိသားတော်
အား လှုပ်အလယ်မှ ခမ်းဆိုသွားသည်ကို ဆော့ခွန်အနေဖြင့် ဒေါသ
လည်းထွက် စွက်လည်း စွက်မိလေသည်။

သားတော်အား မေးစာခံအဖြစ် သုံးလာတော့လည်း အရမ်း
လှုပ်ရုံ တစ်ခက်သု၏အလို လိုက်ရလေတော့သည်။ ငယ်သားများ
အား အနောက်ဘက်သို့ ခါးတစ်ရာအကွာ၌ ဆုတ်နိုင်လိုက်ရသည်။
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကွင်းကန်နေသည် မောင်မျိုးဆွန်၏
သူရသတ္တိ၊ ကြံ့ရည်ခန်ရည်ကို အကြီးအကျယ် မျိုးမှမ်းခန်းခွင့်နေ
သည်။

တူးလီကိုလည်း လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ ဝါးတိုင်တစ်ခုခုကံကာ
ရှည်ထားလေသည်။

အချိန်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်စုဦးလာမူဦး အမှောင်
ထုကို အကွက်ကောင်းသဖြင့် ဆားနှင့်တို့ ချိတ်တက်လာမည်ကို စိုးရိမ်
သဖြင့် ဂုဏ်ကံခံနိုင်သည် သူ၏ လက်အောက်ငယ်များအား အထူးသတိ
ထားရန် ဖွဲ့ကြားထားလေသည်။

ညသန်းခေါင်ယံစိ ကင်းစုလာခဲ့ရာ မည်သည့်ထုကြားမှမူဦး
၅ မော်လေး သို့သော် ကြီးစွာသော ဝိသုဒ္ဓါကိုကား အနည်းငယ်
၅ မေတ္တာရုံး

မှောင်နှင့်မည်းမည်းကြားတွင် စင်စစ်စိတ်စိတ်နှင့် ကင်း
စောင့်ရသည်မှာ စင်စစ်စရာ နိဂ္ဂဟသည်း စုတ်စာစုတ် ဆောင်ကုန်
မော်သို့တက်လာသော မြွေသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အစောင့်တစ်
ဦးက ဟိန်းမောက်လိုက်သည်။

"ဟေ့ - ဘယ်သူနဲ့ - စင်"

"ကျွန် မိမိပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂုဏ်ကံခံနိုင် ရွေးရွေးရမအောင် လာတာ
ပါ"

"မကောင်းပြီ - တက်လာပါစေ"

ဂုဏ်ကံခံက နှုတ်မေးလိုက်သည့်အတွက် ထိုသူမှာ ဂုဏ်ကံခံ
အနားသို့ မှောက်လိုလာသည်။ ဂုဏ်ကံခံကို မြင်သည်နှင့် ထိုသူမှာ
ရင်းနှီးစွာနှင့် မြဲမကပ်လေသည်။

သို့သော် ဂုဏ်ကံခံက မှောက်သို့မတတ်ပြီ၊ စာဖြင့် ထောက်
လိုက်သည်။

"မင်းက ငါ့ကို မှောက်တော်မူရန်လို အသိအမှတ်ပြုသေးရဲ့
မှော်"

စာဖြင့် ထောက်ထားရင်း ဂုဏ်ကံခံက မေးလိုက်၏။
မိမိပုဂ္ဂိုလ်သည် သက်ပြင်းညှပ်ကြီးတစ်ခုကို စွဲလိုက်ပြီး တင်ရည်မေ
၅ ထိုင်နေလိုက်သည်။

"မှောင်တော်ဟာ အုပ်စုတစ်ခုရဲ့ အမိဝတ်ပြန်နေပြီပဲ၊ ဘာလို့
လောဘာမရွတ်တွေ့တက်ပြီ၊ လူမျိုးတွေကို လိုက်နေနေရသေးလဲ"

"မင်းသဘောက"

"ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သဘောကတော့ မှောင်တော် ဝိသုဒ္ဓါယံမို့
ပြီ၊ လူလိုက်နေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ အုပ်စုအသိသိက ခေါင်း
ဆောင်တွေလို မကြိုက်ကြဘူး၊ သူတို့တစ်တွေက ဆင်မမြဲမောကြ
တယ်လေ၊ ဘုံ့မောတိဘင် လက်ထောက်စာတည်းက ဝိသုဒ္ဓါ ကိုယ်
သခင် ကိုယ်အဖေနှင့် တစ်သီပုဂ္ဂိုလ်နေလားမို့ကြတာ ခုမှ ဘာလို့
အုတ်မောမော မာဇ္ဇကရဲ့အဖေကုန်ရင်လေးလဲတဲ့၊ ဒါကိုဘယ်နည်းနဲ့
မှ လက်ခံနိုင်ဘူးလို့ဆိုကြပါတယ်"

"ဒီမှာ မိမိပုဂ္ဂိုလ်က ဘာဘာညာညာတွေ မြဲမနေနဲ့ ထင်စည်းမို့
မိင်တဲ့ အဘိုးအိုနဲ့ပြုပြင်ကို မင်း ကြားစုတယ်မဟုတ်လား၊ အဘိုး
အိုက သူ့သားတော် ငါ့မိယောက်ကို သူ့မေ့မှောက်ခေါ်ပြီး ထင်
မောင်တစ်ယောက်နဲ့ မျိုးမိင်တော့ ထင်မောင်မောင်ဟာ လူငယ်လွယ်
နဲ့ ကျွဲသူ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ - ထင်မောင်ငါ့မောင်ကို
ခုစည်းပြီး တစ်ယောက်နဲ့ ပြန်မျိုးမိင်တော့ ကျွဲမောင်လား၊ ဒါ
ဘာသဘောကိုပြလိုက်တာလဲ၊ ညီညွတ်ခြင်းဟာ အင်အားပုံမဟုတ်
လား၊ မကြည့်လေ - တို့တစ်တွေဟာ ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခုကွဲမေ့ကြတဲ့
အပြင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ခုပုံရနဲ့တစ်ခုပုံရ သူ့ငါ

“နဂါးမြန်မာ မင်းပိုင်၊ ရန်သူအဖြစ်၌ တိုက်ပွဲမှာ မြေကြီးမင်း၊
ဘယ်သူသေသေ ရန်သူ လက်ဖျက်၌ သေတယ်လိုသာ နတ်အုမ
တော့”

ဂုဏ်ခံခံက မျောက်ဆုံးတော့ကို ဆိုလိုက်၏။

ခါးပုကာသည်လည်း ဘာတော့တစ်ခုနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်မဖြောင့်
တော့ဘဲ ဂုဏ်ခံခံ ကမ်းပေးလာသော အထုပ်ငယ်ကိုယူပြီး မိမိ
အိတ်ထဲမှလည်း တစ်ချိန်က ဂုဏ်ခံခံ ဆေးခဲသောပုခွန်းကို နှိပ်
ထုတ်ကာ ဂုဏ်ခံခံ မြေရင်းတွင် ချစ်ပေးလိုက်စွာသည်။ ငြိလျှင်
စွာနဲ့ လှည့်ထုတ်သွားသောတော့သည်။

ဂုဏ်ခံခံသည် ခါးပုကာ၏ မျောက်တော့ကို ကြည့်ရင်း
အတော်ကြာ စကားမပြောနိုင်စွာ နှစ်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ချိန်က တစ်လက်မှတ်ကနေ အတုတယူသောက်သူသည်
ယခု မိမိရန်သူဖြစ်သောပဲရော့လား၊ စဉ်းစားမိလေ မျှန်ပုံနှယ်မရှိ
လေဖြစ်။

ဆိုတော့ မေ့၍ မဖြစ်တော့၊ တစ်ချိန်က ခင်မင်မှုသက်သေ
ပုခွန်းသည် မိမိ မျက်စိအောက် ဖြန့်ထွက်နေပြီဟုထင်လော့။

အထုပ်ကို မြေလိုက်လေရာ မျောက်ဆစ်မှတ်ကလေးတစ်ခု
ထွက်လာလေသည်။

ဤငယ်မှုပုခွန်းဟောင်းကို ဖြန့်ဖြောင် မြင်မိပါတော့လည်း
ငယ်စဉ်ကောင်းကျေးကလေးဘဝက နှစ်ယောက်သား ၃၀ကျား
အတုကစားခဲ့သောဖြစ်ရပ်များကို မျက်လွှာပေါ်တွင် ဖြန့်လည်မြင်
ထောင်လာမိသည်။

“ဟဲ့”

ဂုဏ်ခံခံသည် လေးပြုကြတစ်ခုခုကို မှတ်ထုတ်လိုက်၏။
အတိတ်ကို အတိတ်တွင်ထားရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ မေး မျက်စိကို
နိမ့်ဝပ်စေလိုက်ပြန်တော့လည်း မျက်လွှာတွင် မော်လက်မြန်သည်။

ခင်မင်မှု အတိတ်အမှတ်အဖြစ် မေးခဲ့သော မျောက်ဆစ်မှတ်
သည်လည်း သူ့အားလျှောက်မဖြောင်ချက်သို့ ...

ဂုဏ်ခံခံသည် စိတ်ကိုအထိန်းမရှိတော့ မြေကို မာမြင်တော့
၍ ဤမျောက်ဆစ်မှတ်ကို မမြေမြှုပ်စေလိုက်သည်။

မျောက်ဆစ်မှတ်လိုက်သည့်ခါးကို တစ်ဝက်မျှ လက်တွင်ချွန်ပြီး
မော်တော်အလိုက်၏။ သံပွင့်များသည် လက်ကြားမှ တဖန်နုနု
ပိတ်ကုသွားလေ၏။

အမှန်မှာ ဂုဏ်ခံခံသည် သူ၏ ကြိုးစားလှသော ခင်မင်မှုကို
နိမ့်စွာ မမြေမြှုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပေတော့သည်။

ကောင်ကုန်းအောက်မှ မီးရောင် တလွပ်လွပ်တလွေ မြင်ပါ
တော့မှ ဂုဏ်ခံခံသည် သူ၏ လက်နှိပ်အခြေအနေကို သတိရလာ
သည်။

သူ၏ ဖြစ်ရပ်အား စောင့်မြင်လျှော့စွာနှင့် ကြည့်နေသော
မောင်မျိုးချစ်ကိုလည်း သူ့အနီးအနားတွင် မြင်ရသည်။

“ဘာလို့ မျှော်စောင့်စားနေတာလဲ မောင်မျိုးချစ်၊ နဂါးအပိုင်
နဲ့နေရတာကို မကြောက်သလား”

ဂုဏ်ခံခံက မောင်မျိုးချစ်ထံ လျှောက်သွားပြီး ဝန်ထုတ်၍
မေးလိုက်၏။

“မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးက အဆုတ် သတ်နေကြပါ”

“မင်း မကြောက်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်၊ မင်းဟာ တကယ် စွမ်းပါတဲ့ လူစွမ်းကောင်လေး”

ရှင်ဂန်ခေန်သည် စကားကို ဆော့ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး တောင် ကုန်းအောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဟောဟိုမှာကြည့်၊ သူတို့ထစ်တွေလဲ သေမှာမကြောက်တဲ့ လူစွမ်းကောင်လေးတွေပါပဲ။ ဒီလောက်လူစွမ်းကောင်လေးတွေဆို မှားတဲ့ တို့လူမျိုးတွေကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ဆုပ်ခုနဲ့တစ် ဆုပ်ခု ခိုလှုံလှုံပြီး သတ်ဖြတ်နေကြဘူးဆိုရင်လား”

သူ၏ မျက်လုံးသည် အဆုံးအမပို့သော ကောင်းကင်ဘုံများ ကို သိမ်းကွန့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟောဒီကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ကျွန်တို့ရဲ့ ချေကြည်ရာ မြက်နုရာ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်၊ ခုတော့ - ခုတော့ - တောင်”

ရှင်ဂန်ခေန်သည် ရည်ရွယ်ချက် အကြံအစည်ကြီးမားသလိုပဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဝါးမျိုးရန် အဖွဲ့လိုလည်းဖြစ်၏။

ယခု သူ၏ အကြံအစည်စီမံချက်ကြီး ပျက်စီးပေးလိုလို ဖြစ်နေ ရပြီမို့ တောင်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပေသည်။

“လောကမှာ ကျွန်တော်မျိုး လေးစားတဲ့သူ သုံးယောက်ပဲ ခိုပါတယ်၊ တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖေ၊ တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အရာ၊ ပြီးတော့ သခင်ကြီး၊ ဒါပဲ ခိုတယ်၊ ဟိုသူမှာအောက်

ခါမှဟာနဲ့ ဆာဗွန်တို့တစ်တွေကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ စောင့်မှည့် အောင်နိုင်ပါတယ်”

မောင်မျိုးချစ်ကောမကြောင့် ရှင်ဂန်ခေန်မှာ ခြံ၍ အားတက်သွား ၏။

“အေး - မင်းကြောက်တာ သိပ်မရှိတယ်၊ တို့တစ်တွေမှာ နိုင်ရဲ တဲ့သတ္တိရှိတဲ့အတွက် နိုင်ကိုနိုင်ပေးမယ်၊ ကနေ့ မင်းကြောက်တဲ့စကား ငါ့မှာက မရောက်တော့ဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါ့သားအရင်းတစ်ယောက် လိုမှတ်ယူလိုက်ပါပြီ”

ရှင်ဂန်ခေန်သည် ခုစံထောင်အားလွှာဖြင့် မောင်မျိုးချစ်အား ရင်နှစ်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ သားငယ်ကိုချစ်စွာသော မိခင်ယော တင်ကွယ်စွာ ဖြင့် တွေ့လိုက်ထားပေသည်။

တောင်ကုန်းအောက်မှ ရွတ်ပေါ်လာသော စစ်စရာသံ၊ ဝံသ တို့မှာ အောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လူထစ်ခု၏ ရင်ဝေထီသို့ တခုနဲ့တခုနှင့် လာရောက်နှိတ်ခတ်ဘိသကဲ့သို့ တခင်တခု ရင်ခုန်လာပေသည်။

“ရဲဘော်သားချင်းတို့ - ရဲသူရဲမတ်တွေ တက်ကြွလာအောင် စိတ်ကို တင်းတားကြစမ်းပါ၊ စစ်ကုဆိုတာကိုလည်း အားမပေး၊ ချွတ်မနေနဲ့၊ ဒီကနေ့ ဒီနေ့ရာ ဒီအဖို့နဲ့မှာ တို့တစ်တွေဟာ တိုက် ချင်ချင် မတိုက်ချင်ချင် တိုက်ကိုတိုက်ပေးပို့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက် ရောက်နေပါတယ်၊ သူ့ရဲကောင်းချည်ဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်တို့ရဲ့ ရဲဘော် တွေဟာ တိုက်ရင်မို့ အသက်အသေခံမယ်၊ ရန်သူတွေကို ဘယ်တော့မှ အညှစ်မဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ် အပြည့်အဝယုံ-ကြည်ထားပါတယ်၊ ဒီလိုယုံကြည်ချက်နဲ့ တို့တစ်တွေ တိုက်ပွဲဝင်ကြမယ်၊ ဒါပဲ”

ကွင်ဂန်ခေန်၏ စံရုံတည်ကြည်သော မိန့်ကြားချက်သည်
ဝဲတက်အားလုံး၏ သွေးကို စွက်ပွက်ဆုလာအောင် နှိုးဆွလိုက်သလို
ရှိ၏။

ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် အပြီး
ယူထားလိုက်ကြသည်။

မကြာပဲ၊ အလဲပေးလျှင်ထူး၍ မွေတူမှုသို့ ချီတက်လာသော
စစ်သည်တော်များကို မြင်ရလေသည်။

အလဲတော် တလျှံလျှံအောက်တွင် ဟောက်ဟောက်ကြွားကြွား
မြင်းစီးထားသော လှသုံးယောက်ကို မြင်ရပြန်သည်။

ဝဲတက်တင် ဆာခွန်၊ ယာတက်တွင် မိဖုရား၊ အလဲထံအချက်
အချာတွင် သုခန်မြစ်လေသည်။

သုခန်ကို မြင်သဖြင့် ဆာခွန်တို့၏ မြေလှမ်းရက် ကွင်ဂန်ခေန်
ချက်ချင်း နိုင်စားမိလိုက်ပြီ။

“ကွင်ဂန်ခေန် အရှုပ်တို့ကို အားချင်တာလား”
သုခန် အောင်နိုင်သော လေသံမျိုးဖြင့် ကွင်ဂန်ခေန်အား ခန့်
တုံတုံပေးလိုက်၏။ သူ၏အမေးကို မြေကြားလိုက်တာက

“နိုး”
ဖြားတစ်စင်း။

မင်းမြားကို သုခန် မှောက်တွယ်မှ ထွက်လာသော လူတစ်
ယောက်က ချက်ချင်း ခမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်းတော်တယ် စောရန်မောင်၊ တန်လက်စတည်း တူးလီကို
ရအောင်ကယ်၊ ကွင်ဂန်ခေန်ကို မိအောင်ခမ်း”

သုခန်သည် သူ့လူကို အားကိုးစွာဖြင့် ခေန်ငါးလိုက်၏။
စောရန်မောင်သည် သုခန် အထူးဖိတ်ခေါ်ထားသော သိုင်သံမား
အကျော်အမော်တို့မှ တန်ခိုးအပေးအင်ဖြစ်သည်။

ယခု စောရန်မောင်နှင့်အတူ စောမင်းမောင်၊ ဆာခွန်မောင်၊
စောသာမောင် ညီမောင်တစ်စုတို့လည်း လိုက်ပါလာသည်။

အောင်ကုန်းပေါ်သို့ ‘မောင်’ ညီအစ်ကိုလေးဦး၊ ကမုသုဇ္ဈသိုး
နှင့် မြေတက်လာသည်ကို မောင်မျိုးချစ်တို့ မြင်ရလေသည်။
သူတို့ မြေလွှားဟန်မှ သူတို့တစ်စုတွင် သိုင်သည်တွင် အတော်
တတ်ကျွမ်းကြောင်းသိနိုင်ပေသည်။

“တို့တစ်စုမှာ တိုက်ခစ်မှုကောင်းတွေ ခိုတာတွေမှာနဲ့ပါ
ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိုင်အကျော်အမော်တွေနဲ့ ဘယ်ယှဉ်လိုဖြစ်ပါ့မလဲ”
မောင်မျိုးချစ်စိတ်တွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ငတ်နို့နှင့် တော်ဆင်ထားသောသူတစ်ယောက် ကောင်ကုန်း
ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ခိုဝဲတာက မာဖြင့် ကာမီးထားလိုက်
သည်။

ထိုသူသည် လက်တစ်ချက် ယမ်းလိုက်ရာ မားတစ်ချောင်း
မှာ ခိုဝဲတာ၏ မောက်ရွက်ကို ထိမှန်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် မား
တစ်ချောင်းက ထပ်ဝင်လာသည်။

ဝင်လက်သောမားရောင်တစ်ခုက မားတိုက်ဖြတ်ဝင်လာပြီး
ထိုမားကို မှတ်ထွတ်လိုက်၏။

မားတိုက်သော လက်မီသို့လည်း ထိုမားက တန်းတန်အတိတ်
ချောက်ခိုသွား၏။

ဝတ်ပုံရင်မှာ မားကို ရွေ့သို့မတိုင်ပုံတော့တဲ နောက်သို့ ဝါခြံ
သုံးလှမ်းဖွဲ့ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှုံးပျားကောင်းကောင်း။ မျက်ပေါက်ကွယ်ကွယ်နှင့်
ရုံငယ်တစ်ယောက်သည် ဝိုပ်တကရေမှ အကကွယ်ပေးထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။ ရင်ကစ်ခနဲ လက်ဆောက်တွင် ဤသို့ မေးသိုင်း
ကွမ်းကွင်လေသူ ဇိုလိန်မည်ဟု ထိုသူ ဆိပ်ကော်ဖွဲ့ပင် မောက်စူးခုံး

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကို ဘာကိုစွဲ ရောက်လာတာလဲ”

မောင်မျိုးမုန်ကို စကားမန်သိ၍ ထိုသူက ဤသို့မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်မှာမည်က မျိုးမုန်၊ ဒီကို ဘာကိုစွဲရောက်လာတာလဲ
ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကျွမ်းက မင်စူးကို မေးရမှာ”

“အတော်လာတဲ့နားတိတ်ပါလား၊ ကျွမ်းကော နားမည်မရတဲ့
သူနဲ့ မပျဉ်မည်ဘူး။ အကြောင်းသိတယ်ဆိုရင် ဇောဇောနီးနီး လက်
နှက်ပုလိုက်”

ထိုသူ ပြောဆိုနေချိန်မှာ မောင်မျိုးမုန်သည် ဘေးလတ်ပတ်
လည်သို့ မျက်စိကစားကြည့်လိုက်၏။ ‘ဒေသ’ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
တို့ ရွေ့ဆန်နောက်ဆင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး
ရင်ကစ်ခနဲ၏ သူရဲကောင်းများဖြစ်ကြသည့် ဖူးဝါ၊ မြာပိစွာတို့နှင့်
မေးမုန်းယှဉ်ပတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆာဖွန်၏ ခေသည်တော်များ တစ်စုနီးစုနီးနှင့် တက်လာမည့်
အပိုင်အယောင်ကိုမြင်သည်နှင့် ရင်ကစ်ခနဲ၏ တိုက်ခန်းမျှတစ်ခိုသည်
တွေးလိ၏လည်ကို မေးမြန်းတော့ကာ သော်ပြောလိုက်၏။

“တက်ရဲရင်တက်လာမကြိုစမ်း၊ သောဒီမှာတွေ့ လား၊ ဇောဇော
မျက်စာပဲ”

သားတော်မောင်ဖြင့် အကျပ်ကိုင်လာတော့လည်း ဆာဖွန်က
အတော်ကို တုန်လှုပ်သွားခါသည်။ သုခနိဘက်သို့လှည့်၍ စကားဆို
ရလေသည်။

“ကြည့်လဲလုပ်ပါဦး သုခနိရယ်၊ တော်ကြော သားတစ်ယောက်
ဒုက္ခရောက်သွားပါဦးမယ်”

သုခနိမှာဖူ မရှိသော စုပယ်မော့ခြင်းမျိုးဖြင့် စုပယ်မော့ကာ

“အသားနေမယ်ပဲ၊ ဆာဖွန်မှာ မင်းရဲ့သားတော် ဒုက္ခမရောက်
မေ့ရပါဘူးကွာ”

ဆာဖွန်၏ ဘက်တော်သားများမှာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တစ်
လှမ်းဖွဲ့ ထပ်ထောက်ပုံတော့မည့် သုခနိ၏ ‘ဒေသ’ ညီအစ်ကိုလေးဦး
သာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပေသည်။

မောင်မျိုးမုန်သည် ဇောဇောဒီ သင်ထားပေးခဲ့သော ဇောသိုင်း
ပညာဖြင့် ထိုဇောတစ်လက်တည်း ကိုင်ဆောင်သူနှင့် အပြန်အလှန်
မှတ်ထစ်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေပေသည်။ မောင်မျိုးမုန်သည် လက်မှား
ကို မရဲပါးချွတ်လတ်စွာနှင့် လှည့်ကစားနိုင်သော်ငြားလည်း ရန်သူ၏
ဇောမှာ လေးလံပြီး အားမှာမြင်းထန်သည့်အပြင် အချက်တိုင်းလိုလို
အတွင်းအားပါလာသည့်အတွက် လေးငါးဆယ်မျက်ဖွဲ့ မှတ်ပြိုင်သည်
နှင့် အရေးနိမ့်လာသည်။

လူထူးဆန်တို့၏ သိုင်းပညာမှာ ကွယ်ပြောပြီး အကြားအမြင်
စဟုသုတလည်း ကြွယ်ဝသည့်အတွက် သိုင်းဆရာအလွှာလွှာတို့

၏ သိုင်းကျွတ်ဖြင့် မောင်မျိုးစုန်နှင့် စည်းခါးတိုက် ကျကျင့်ပြီးသား ဖြစ်၏။

သို့တော့မူ ဤသု၏ သိုင်းကျွတ်မှာ တစ်ဦးတစ်ဘာသာ တစ်ရွာတစ်နယ်ဆန်ချွေးနေသည့်အပြင် ညာဘက်မှာ နတ်လာသည်ကို ဖြင်ပါလျက်နှင့် လမ်းတစ်ခက်တွင် မည်သို့လှည့်လိုက်သည်မသိ မောလျားသည် မဲဘက်သို့ ကျရောက်သွားပေသည်။

မောင်မျိုးစုန်မှာ အဆက်မပြတ် မျောက်ဆုတ်နေသည့်အပြင် နှစ်နှစ်၊ မျောက်ဆုတ်ရင်းနှင့် သူ၏ဆရာကြီး ဦးဖျက်ကန်၏တော တစ်ခုနှင့်ကို သွား၍သတ်ရမိသည်။

“နတ်လာသောမျိုးစုန် ကိုယ်က သူများကို တရုတ်နတ်တက ပုံဖြစ်ရမယ် သူများနတ်သို့ နှစ်နှစ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေတော့ဘူး နု ငါ့ဟာက မိမိသက်သက်ဖြစ်နေပါစရာလား”

ဤသို့ခေါ်ဝေါ်မိသည်နှင့် မောင်မျိုးစုန်သည် ထိုသူ နတ်လာ သောမောင်မျိုး စုန်၏ဆရာတော် ညာဘက်မြေကို လေးကိုင်းပမာ နေ့သို့ကျသွားတိုက်ပြီး မဲဘက်လက်ဖြင့် သိုင်းဟန်ကိုထိန်ကာ ညာဘက်လက်မှမေးဖြင့် ထိုလိုက်လေတော့သည်။

စုတ်တဆုတ် သိုင်းကျွတ်လှည့်၍ သူ့သေသေ ကိုယ်ကျကျ ထိုနည်းမျိုးဖြင့် ထိုလာသဖြင့် ထိုသူမှာ မကြောက်လန့်သွားပြီး မာ ကို နှစ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

မိမိနှင့် တိုက်ခန်းအသွင်သို့ပြောင်းရန် တာရုနေသော မောင် မျိုးစုန်သည် အကျွတ်ကောင်ကို အလှူတံခမတ် တရုတ် ဝင်တိုက် ပေးတော့သည်။

တိုက်ဟန်ပြောင်သွားသဖြင့် ထိုသူမှာ မြေမကိုင်းမီ လက်မ ကိုင်မိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက် ရင်ကမ်းနှင့် သူ့နောက်သို့သွားနှင့် ထုတ်ပြီးတိုက် နတ်လျက်ရှိသော ‘မောင်’ ညီအစ်ကိုသုံးဦးတို့မှာ အရေးသာလျက် နှိမ့်ချပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အရေးနိမ့်သူလို ဝင်ရရန် လိုတံဆွဲကိုင်သ က ဝင်လာပေးသည်။

“ကျွန်တော် လာပြီ မောင်တော်”

“မိ ... မလိုပါဘူး ညီတော် အသားကြည့်ချေ”

မောင်မျိုးစုန်အနောက်မှာပင် မောင်မျိုးစုန် မာက တောတိုက် ရသွယ်လိုက်ရာ ထိုသူ၏ ဆံပင်မှာ တစ်ခက်စွဲ ဖြတ်ကျွတ်သွားပေ သည်။

ဆံအဖြတ်မိရသဖြင့် ထိုသူမှာ မပေးဆဲတော့ မာကို တင်မိပြည်အောင်လှူရင်း စုတ်တဆုတ် မောင်မျိုးစုန်ခေါ်မိသို့ ပိုင်းလာ ပေးသည်။

မောင်မျိုးစုန်က ဤအကျွတ်ကို မရောင်းတိမ်းသည့်အပြင် ကိုယ်ကိုလည်း နတ်လာမိမိဖြင့် ထိုသူမှာ အကျွတ်ဝင်ပြီးဟု ကိုတံစွဲ ခမ်းသာသွားမိ၏။

သို့သော် မောင်မျိုးစုန်သည် အကျွတ်အဖွဲ့အဖြစ် အိမ်နိမ့်နိမ့် နေကြိုဖြစ်၍ အောက်ပိုင်းလျက် အပေါ်ပိုင်းမတ်မတ် ခါးကို လက် မဲဘက်သို့ ထိမ်းလိုက်ရာ ထိုသူ၏မာမှာ ခါးမှပွတ်သီကာ လှည့်သွားပြီး မောင်မျိုးစုန်မာသာ ထိုသူ၏ ရင်မောက်ထဲသို့ လက်မောက်စွဲ မောက် သွားပေးတော့သည်။

“အား”

ထိုသူ၏ ဓမ္မအောင် ဝတ်အောင်သန့်နှင့်အတူ လက်ထဲမှ ဓားမကြီး
သည်လည်း အဝေးဆီသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

ကြောက်အားလန့်အားနင့် ငြိန်ဝုတ်ခတ်လိုက်သည့်အတွက်
ကြောက်လည်း မောင်မျိုးချစ် ဓားသည် မြေပေါ်သို့ လွတ်ကုသွား
လေသည်။

အမှန်မှာ ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ထိုသူ ကိစ္စတုံးသွားပြီ
နိမ့်သည်။ တိုက်ပွဲအတွေးအကြံ မရှိသေးသည့်အတွက် အကွတ်ဝင်ပါ
လျက် လွတ်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မောင်မျိုးချစ်သည် ထိုသူ လွတ်ကုသွားသောစောင့် ငှက်စောက်
လိုက်စဉ် -

“မောင်မျိုး သတိထား”

ပြာပိစွာ၏ အော်သံနှင့်အတူ လှံတံတစ်ခု ထိုးဝင်လာသော
အသံကို ကြားရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကိုယ်ကို မလှည့်ဘဲ မြေခရောင်ဖြင့် နောက်သို့
ခုန်ပေါက်လိုက်ရာ ထိုးလာသော လှံတံမှာ ဘေးသို့ လှံဝယ်သွားလေ
သည်။

“မြတ် - ဒီလိုလား၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

လှံတံဆွဲကိုင်သူသည် သူ၏လှံတံကို ဝန်းပွင့်ပုံပေါ်အောင်
ထွယ်စမ်းလိုက်ပြီး စင်စောက်ကို ဝင်ထိုးလေသည်။ မောင်မျိုးချစ်က
သည်အညှိမမဲ၊ လှံတံကို ဓားဖြင့်ခုခံပြီး လှံတံကိုင်သောလက်ကို
မြေဖြင့်ကန်လိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် မောင်မျိုးချစ်အား သုံးနေကုမ္ပဏီသာ ကွမ်းကွဉ်
မည်ကု အထင်ရှိသည်။

ယခု ဓားအမျိုးမျိုး၌ ကွမ်းကွဉ်သည်ကို တွေ့ရှိသောအခါ
မူမားများ ဆုံကြိုမိလေသည်။

တိုက်ပွဲအနိုင်တက်လာသည်နှင့် ထိုသူ၏ လှံတံမှာလည်း
လွတ်လာလေသည်။

လှံတံတစ်ခုခု သူ၏ လှံစွာသည် မောင်မျိုးချစ် စင်စောဆီ
သို့ရောက်ရှိလာ၏။

လွင်ငြိန်လှသော မောင်မျိုးချစ်သည် ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အနည်း
ငယ်တွန်းစယ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ဝမ်းဆုပ်လိုက်၏။

စဉ်သူက နောက်သို့ ဆွဲနှုတ်ဆော်သည်။ လားလားဖွဖလှမ်း
အားထုတ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲထုတ်မည်အပြုတွင် လွင်လှသော
မောင်မျိုးချစ်၏ ဓားက သူ၏ လက်စွမ်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ
ပြီ။

အကယ်၍ လှံတံကိုင်သောလက်ကို လွတ်မသေးပါက အယ်ကြာ
လက်ဖျောင်းချားသည် ဓားချားအောက်တွင် တီခနဲပြတ်သွားရမည်မှာ
မှန်။

ဤအခြေအနေကို သိရှိ၍လည်း ထိုသူက လှံတံကိုလွတ်ကာ
နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မောင်မျိုးချစ်က လှံစွာ အနိုင်ရ
လိုက်၏။ သူ၏ ပွဲဦးအထွက်တွင် အောင်ပွဲဆက်တိုက် စုလိုက်သည့်
အတွက် အလွန်အားတက်သွားမိ၏။

လက်ထဲသို့ လက်နက်နှစ်ဖျိုး ရောက်လာသည့်အတွက်ကြောင့်
လည်း လက်နက်တစ်ဖျိုးဖြစ်သော စားကို တောင်ကုန်းအောက်သို့
ပစ်ချလိုက်လေသည်။

တိုအမိတ် စုံတင်ကိုင်ဆောင်သူသည် တစ်ဆက်တည်းပင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည်။ မောင်မျိုးချစ်က လှဲတဲကို ဝှေ့ယမ်းကစား
လိုက်ရာ ဆိုသူမှာ တစ်လံအတွင်း ချဉ်းငယ်ခင်ရောက်လာ၍မရ

မောင်မျိုးချစ်ပညာက ကျယ်မြောက်လှပီဘီ၏။ ဆရာမြောက်ဦး
လုံးမှာ ပညာမျိုးနုတို့ ဝှေ့ထားသည့်အတွက် မည်သည့်လက်မျိုးမဆို
သူ့အတွက် အစိမ်းသက်သက်မဖြစ်။

ယခုဤလှဲတဲပညာကို သူ၏ဆင့်မြောက်သိုင်းဆရာ ဦးဆရာ
သည်က သင်ပေးထားလေသည်။

ဦးဆရာသည် ကိုင်ခွဲသောလက်နက်မှာ တစ်ခုတံမျိုးနုခွင်ကိုသို့
သော အတံလှည့်လက်နက်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ၎င်းအထဲတွင် လှဲတဲ
ပညာကိုပါ သွတ်သွင်းထားသဖြင့် မောင်မျိုးချစ်ပါ လှဲတဲပညာတွင်
ကျွမ်းကျင်လေသည်။

စုံတင်ကိုင်ဆောင်သူမှာလည်း ဤစုံတင်နှစ်လက်အပေါ်
အတော်ကို ဝါးယမ်းနီက် လှေကျွန်လာခဲ့သည့်အတွက် ဟာကျွတ်မရှိ
အောင်ပင် ကျင်လည်စွာကစားလျက် ဦးနေလေသည်။ စုံတဲတစ်လှည့်
ငါးသို့တစ်လှည့် အတွက်နေနုတိုက်ခိုက်နေပုံကို သောသူများက ၎င်း
တစ်နေနှင့် ကြည့်နေရသည်။

ဤသို့သာ ပြောရည်တိုက်ခိုက်သွားပါလျှင် မိမိတက်ကသာ
နှစ်မှာသို့ရှိသည်မှာ မောင်မျိုးချစ်ကိုယ်တိုင် ခိုင်စားမိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဟာကျွတ်သစ်တွက်မေးကာ ရန်သူထား မိမိတိုက်
ကျက်ထဲဝင်လာအောင် မနုတီးယူလိုက်၏။

ထိုသူသည် ဟာကျွတ်ရလိုက်သည်နှင့် သူ၏စုံတင်ကြီးဖြင့်
တန်းတန်းမတီးမတ် ဝင်ခုတ်လေသည်။

စုံတင်အနုသည် လှဲတဲလှည့်ကြီးကို သုံးပိုင်မြတ်တွက်သွား
အောင် ခုတ်ချလိုက်၏။

ထိုအမိတ် မောင်မျိုးချစ်၏ မြေထောက်အနုသည် ထိုသူ၏
စုံတင်အောက်သို့သို့ကန်ရန် အခွင့်ရလိုက်လေသည်။

မောင်မျိုးချစ်၏ အကန်ကို အနီးကပ်ဆုံးခိုက်သည့်အတွက်
ကိုယ်ခိုခံမသတ်နိုင်ဘဲ စုံတင်တစ်လက်ပင် သူ၏ ဦးခေါင်းကို
ဖြင့်ဖြင့် နက်မိတော့မည့်အမိတ်အတန်မှာ ကျော့တွတ်တစ်ချောင်းက
အဆိုပါစုံတင်ကြီးကို ထိမိဆွဲထားလေတော့သည်။

ပိုင်းထဲသို့လည်း 'မှောင်'အုပ်နေ ကျော့တွတ်လှည့်ကိုင်ဆောင်သူ
တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

စုံတင် လက်တွတ်ခံရလှလည်း အခဲတော့ သူသေသေ
ကိုယ်တော့ကျ သတ်ပုတ်ရန် ပိုင်းထဲသို့ ထပ်ဝင်လာသည်။ မောင်မျိုး
ချစ်မှာသူ ခုခံရောလက်နက်မရှိတော့။

လက်နက်မဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေစေသည်။

"ဟေ့... မလွတ်ဘူးလား"

"ခါ ဟာလုပ်ကြံတာပဲ"

"မင်းအမှောင်ပါ တစ်ခါတည်းပေါ်လာပါလား"

အောင်ပဲ ဆဲသံများသည် အောင်ကျန်းအောင်ကဲသက်မှ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။ မှန်လိုသီယား လူမျိုးတို့၏ နိတ်ကောက်မှာ
အော့ အောက် မြှောင်မြှောင်ပတ်ပတ် နှိုင်းသုများသာ ဖြစ်ကြ
၏။

ရန်သူဝင်ဖြစ်သလိုကား သူမကောင်များကို ဖောင်စောကြည်
ညီလာခံစိတ်ထားမျိုး အပြည့်ရှိကြသည်။

ကြော့နေမိမြင့် လေးယောက်သား အလှည့်ကျဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်တတည်းက အော့နေမိမြင့်နေကြသည်။ ယခုမှ လက်
နက်မုံသူကို လက်နက်ကိုင်အောင်သူ နှစ်ယောက်က တစ်ပိုင်တည်း
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည့်အတွက် အောင်သူအောင် ဟောက်သူ
ဟောက် မိန့်ပစ်ပေါက်လှသည်။ ပေါက်ကြလေသည်။

တဖျိကမှ မောင်မျိုးစုန်အား ရန်သူအဖွဲ့ ပြင်တော့ဘဲ
သူတို့၏ သူမကောင်ကြီးအား နှိုင်းမြှောက်အားပေးကြသကဲ့သို့
အားပေးနှိုးမြှောက်ကြလေပြီ။

ဤအခြေအနေကိုမြင်၍ နှစ်ခုနှင့် မြားစိစွာတိုက်သည်။ ဘေး
မဲ့၍ ဝင်လာကြလေသည်။ ၎င်းတို့ကို ကျန်နှစ်ယောက်က ဆီးကြို
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

စစ်သည်တော်အများအပြားကို ဦးဆောင်၍ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး
စစ်ထိုးရည်အမှန်တို့တွင် အော့ အကြံများမုံကြပါသည်ဆိုသော
နှစ်ခုနှင့် မြားစိစွာတိုက်သည် နှစ်ခု တစ်ယောက်ချင်း မြေပြင်တွင်
လှည့်၍ နှစ်ထစ်တိုက်ခိုက်ရသောအလုပ်မျိုးတွင် အော့မိကျင်သည်
မှာအမှန်။

နှစ်တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ မကြာသေး။ လက်နက်များ ရန်သူ
လက်ထပ်သွားလေသည်။

နှစ်တိုက်ခိုက် နှစ်ခုနှစ်ခုကားအပြေကိုမြင်၍ မောင်မျိုးစုန်သည်
နှစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်သူ၏ အကွပ်ကဲသို့ လက်ထပ်တစ်ချက် နှစ်လိုက်
သည်။

ထိုသူသည် နှစ်ခုအား တိုက်အားတော့ဘဲ မောင်မျိုးစုန်
ကပ်လှည့်၍ နှစ်ခုလေသည်။ မောင်မျိုးစုန်လည်း လက်ကို လှုပ်
မြှုပ်နှုခြင်းမရှိသလိုကဲ့သို့ ကျန်တစ်ယောက်ကတိုက် တစ်ခါတည်း
ထိုဟပ်လိုက်ရာ မြားစိစွာ၏ အကွပ်ကဲတည်းကိုပင် ကယ်နိုင်ခဲ့ရာ
သည်။

“ဒီကောင်က အလှကြိုသ်၊ ဒီကောင်ကို အရင်ရင်ပစ်ရင်
တိုက်ခံတော့ဟာ နန်းကောင်ဝင်တည်းမို့ မလွယ်တော့ဘူး”

‘မောင်’ညီအစ်ကို လေးဦးလုံးကလည်း ဤသို့ ချီးမွမ်းကြ
သည်။

သို့ဖြစ်၍ နှစ်တိုက်အား လိုက်လာသတ်ခြင်းဖြစ်ပြေတော့ဘဲ
မောင်မျိုးစုန်ကို မဲ၍တိုက်ခိုက်ပေးတော့သည်။

ထိုအခါ ‘ကောင်ကျန်းအောင်’မှ စစ်သည်တော်များ၏ မြေပြေ
မကြိုသံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

သူတို့လေးဦးက မကြာမီပင်မောင်မိတ်မိတ် အောင်ကောင်လိုက်
ကြသည်။

လက်နက်အသိသံဖြင့် မောင်မျိုးစုန် ကိုယ်ပေါ်သို့လာမိမိ
ပေါ်နေလေသည်။

မောင်မျိုးစုန်ခေရာ လက်နှက်ပုံခေမာသည့်အပြင် သိုင်းသမား
လေညို၏ ညှပ်တိုက်ခြင်းကိုလည်း ခံရသဖြင့် စိုးရိမ်စရာသာ
အဖြစ်အပေးသို့ ရောက်နိုင်လာလေသည်။

ထိုအခိုက် ဗုဒ္ဓ၏အော်ခံတံခန်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
“မောင်မျိုး ယောဒီမှာမား”

အော်ခံနှင့်အတူ မောင်မျိုးစုန်ထံသို့ ဝဲပုံ
ရောက်နိုင်လာသည်။

သို့သော် ကဗျာပွတ်တန်ခုက ကြားမှနေ၍ ဖြတ်ထုတ်မိမ့်
သွားလေသည်။

ရဲတင်ကိုင်းဆောင်သူသည် အားချိန်စေ့အတွက် ချဉ်းရန်
ရဲတင်အား ဖြေရှင်း၍ ရွေ့ယင်ကာလည်း မောင်မျိုးစုန်က အပေါ်
သို့ နုန်ရောင်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် အပေါ်ဘက်မှလည်း မှားတစ်ခင်က မိမ့်လာသဖြင့်
ကိုယ်ကို တိမ်ရောင်ပေးလိုက်ရာ မှားမှာ ကိုယ်ဘေးမှ ပွတ်ကာသိကာ
လိုထွက်သွား၏။

သို့တဖေ ကဗျာပွတ်ရွှည်ကမှ မြစ်ဆောက်အား ခတ်မိသွားလေ
သည်။

မြစ်နီကဗျာအသွားဆတ်လည်း အဖိုးထိမောက်ဝင် နားကွင်းသွား
မိသည်။

ရဲတင်ကိုင်းဆောင်သူသည် ရဲတင်ကိုင်းခံနုက အတင်ဝင်
လုံးလေတော့သည်။ အပြန်အလှန် လုံးလေပေးသည်ကို ကုန်သုံးဦး
က အကွက်ကောင်းအော်ကြည့်နေကြလေသည်။

အကွက်ပေါ်လွှဲ ခေါ်သည့်အလျောက် မြစ်ဆောက်မြင့်
ကန်သကဲ့သို့။

လက်ဖြင့်ထိုသူထံ အမျိုးမျိုးသောထိုနက်မှကြားမှ မောင်မျိုး
စုန်သည် ထိုသူ၏လည်းမျိုးကို အတင်ညှစ်ထားလေသည်။

ထိုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ဆွဲသွား
အကာအကွယ်ပြုထားလိုက်၏။

ဤအစဉ်အစားကို မြင်တွေ့သောအခါ သူတို့ထံမှ တစ်
ပောက်လောသုဗ္ဗညု အပြင်သို့ လွတ်ထွက်နေသော မောင်မျိုးစုန်
၏ ဝန်ကြွင်းကို မားစွာဖြင့် ဝင်ထိုးလိုက်လေသည်။

“အား”

နားကွန်ဖြင့် မောင်မျိုးစုန်မှာ ထိုသူ့လည်းမျိုးအား ညှစ်ထား
သောလက်ကို လွတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ကိုယ်ကိုလည်း ဘေးသို့ သုံးလေပေတံ လိုန်ထုတ်လိုက်လေ
သည်။

မောင်ကိုင်းဆောင်သူမှာ အသွတ်ပေး မောင်မျိုးစုန် ရွေ့ရောက်
အရောက် နုန်ပေါက်ဝင်လာပြီး မားဖြင့် ဝိုင်းရဲလိုက်သည်။

“နီ _ နွတ်”

ကဗျာပွတ်ရွှည်တန်ခုက ထိုသူ၏မားကို ဆွဲမိမ့်ပစ်လိုက်
လေသည်။ ယင်းကဗျာပွတ်ရွှည်မှာ အခြားသူပျောက် မောင်မျိုးစုန်
ဝင်ကြိမ်လေသည်။

သူသည် သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေတော့မှ သူ၏ခါးတွင်
ပတ်ထားသော ကဗျာပွတ်ရွှည်အား ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ကုမ္ပဏီရှင်မိကြောင့် ချီသုတို့ စုတ်စုတ် အနားမကပ်
ပဲ၊ မြေအောက်လည်းနား လက်မောင်လည်းမအောင့်နေသော မောင်
မျိုးစုန်သည် ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်တိုက်ထား လှုံ့နေရသည်။

မောင်မျိုးစုန်၏ တတိယမြောက်ဆရာ ဦးလှူသည် အရပ်မှ
သဖြင့် သူ၏ ကုမ္ပဏီပညာအား ရန်သူ အောက်မြေကို တိုက်ခိုက်
ရန် အထူးတီထွင်ထားလေသည်။

ထိုမှ မောင်မျိုးစုန်မှာ လှုံ့နေရာသဖြင့် ရန်သူ၏ အောက်မြေကို
တိုက်ခိုက်ရန် ဤကုမ္ပဏီပညာနှင့် အထူးသင်လေ့ရှိသော ဆရာ
သည်။

သို့တော့ လေးယောက် တစ်ယောက် ယှဉ်နေရသဖြင့်
အဖို့ကြိုလာသည်နှင့် အမြဲအနေ ပို၍ ဆိုးဝါးလာပြန်သည်။
ထိုစဉ် တောင်ကုန်းအောက်ရှိ စစ်သည်တော်များကြားမှ
စုတ်စုတ်သံသံ ခရီးရဲ ဖြစ်သွားပြီး လှုံ့မြောက်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့
မြေအောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဤသူများကိုလည်း သူမနီတက်တော်သားများအထင်နှင့်
အများက ဆူကြဲ မကြိုကြိုနလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လူများကလည်း ပြားနှင့်ပစ်ကာ တားဆီး
ကြည့်မည်အပြင်တွင် မျက်စိပွါသော ပြစ်ခိုးစားက မျက်စုန်း ဟန်ထား
ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ _ မြစ်ကြို၊ သိ မောင်မျိုးစုန်ရဲ့ ဆရာတွေပဲ”
ဤစကားကို မြစ်ဝန်လက်ဝန်ကဖြင့် မျက်စိပွါနေသော
မောင်မျိုးစုန်ပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် တအားထက်သွားလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဦးဆုံးဆောက်ကာသူများမှာ ဦးလက်လည်
နှင့် ဦးစောသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

မြေတွင်လှုံ့ ရန်သူပေးဦးနှင့် အပိုင်ကြီးနေသော မောင်မျိုး
စုန်ကို ပြင်သွားသောအခါ ဝါတ်ဝါတ်ပွားစွာ ဖြစ်သွား၏။
သူ၏ နို့နှင့်လက်နှက်ဖြင့် ချီသုပေးဦး၏ လက်နှက်ပေး
မျှတတို အသံစွာပစ်လိုက်လေသည်။

“မင်တိုက အယ်ကတောင်ဆရာလဲ၊ ကျွန်တော့ယှဉ်တစ်ယောက်
တည်းကို စေးယောက်ပိုင်တိုက်တာ မလှက်ကြဲဘူးလား”

တဘက်အတွင်း သူတို့၏လက်နှက်များကို အသံစွာပိုင်သည့်
ဦးစောသည်အား ‘မောင်’ ညီအစ်ကိုပေးယောက်လိုက် ကြောက်ရွံ့
ကြည့်နေမိကြသည်။

ဦးလက်လည်မှာမှ မောင်မျိုးစုန်အား မြေပေါ်မှ ဆုံထုပေး
လိုက်၏။

ဦးမျက်ကုန်း အနီးသူတို့ကလည်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆောက်
ဦးလက်ကြည့်ကြသည်။

လှုံ့ထူးဆန်းတို့၏ ဟိတ်ဟန်ကို ဝါတ်လန်သွားကြသော်လည်း
မြေကိုပြားစွာသော စစ်သည်တော်များနှင့် သူမနီ မျက်စိအောက်
တွင် အညံ့ပစ်၏။

မျက်နှာကိုမြှင့်တင်ပြီး မေးခိုင်းအောင်သူက ဦးမျက်ကုန်းအား
မေးဖြင့် ဝင်လိုက်လေသည်။

မေးလေသော်လည်း ဤကဲ့သို့နှင့် ဦးမျက်ကုန်းက သူ၏
မျှင်အောက်ဖြင့် မေးစွာကိုခတ်လိုက်ရာ မီးပွင့်စွာ ထွက်ပြီး မေး

မှာ ထိုသူ၏လက်မှ အထေးဆီသို့ လွန်စဉ်၍ ထွက်သွားလေသည်။
တစ်ကွက်တည်းဖြင့် အဖုံးအနိုင် ပေါ်သွားလေပြီ။

“မင်းတို့သုံးယောက်တော ဝင်စမ်းကြည့်ဦးမှာလား၊ လာမဲ့
လေ”

“မောင်ညီအစ်ကိုတစ်စုတို့မှာ မောက်ဆုတ်ရအခက်၊ မွေတို့
ရအခက် ရောက်ဖူးသွားနေသည်။

အသက်ထက်အပျက်ကို ငိုရမည်အားလျော်စွာ မေါင်မာမာ
နှင့်ပင် ဝင်လာကြလေသည်။

ဦးဖျက်ကန်မှာ တစ်ဖျက်တစ်ယောက်ဖြင့် ဆောင်ကျန်းအောက်
ဆီ ဆိုအရောက် စစ်ခေါက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအနိတ် အထေးမိမှ ခုန်ခုန်ဖူး၊ တလိပ်လိပ်နှင့် တက်လာ
သည်ကို အားလုံးက ကရုဏာမိလိုက်ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာ
နုသာ စစ်ကုမ္ပဏီ များစွာလည်းနှင့်တူလှစွာ၏။

■ကမ္ဘာတို့ဘက်က ဖုလောင်းခေါ်သွားသလောက် ဂုဏ်စံနေ
တို့ဘက်က တအားတက်သွားမိသည်။

“မိတော်သာမုဒ်တို့ _ စစ်ကုလေပြီ၊ ဆောက်ဆင်တိုက်ကြ”
မြင်သိစွာ၊ ခုခါ၊ ခုတား၊ ချိုင့်ခါတောတို့၊ ဦးဆုံး၊ ဝါးဆင်း
သွားကြသည်။ တစ်ခက်က စစ်ကုတို့၏ မြေကြောင့်သိမှာလည်း
မူညီလာလေပြီ။

ဂုဏ်စံနေဘက်မှ တိုက်စစ်မှုတစ်ဦးသည် “တူလ်”၏
လည်ပင်းကို မင်းတစ်ခေါင်ဖြင့်ဆောက်ရင်း ဆောက်သို့ ဆင်းလာလေ
သည်။

“ဟေ့ _ လက်နက်ချလိုက်၊ ယောသီမှာ မွေ့နဲ့ယား”

တောင်ကျန်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော လူစုအား ခုခံတိုက်
နိတ်ရန် အာမုန့်က အမိန့်ပေးတော့မည့်ဆီမှာပင် သားတော်၏
မြစ်ဆင်ကို မြင်သွားသဖြင့် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ မွေ့
ပေးရန်ကံ _

“နဲ့ _”

မြားတစ်ခေါင်က သူ၏ မျက်နှာတည်တည်ဆီသို့ မြားအဟုန်က
မြန်ဆန်လွန်သဖြင့် မဲဖြင့်တို့ စွန်၍ ခုန်သွားလေတော့သည်။

မသွေးစွာ ခုခံ မြားထွက်လာသည်။ ကိုယ်အနေအထားမှာ
လည်း မာန်မျက်လွတ်သွားသဖြင့် မြင်ပေါ်မှ ကျလာလေသည်။

မေါင်အောင်ကျသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် စစ်သည်တော်များ
ခေါ်မဲဖြစ်သွား၏။

ဂုဏ်စံနေလည်း အထွက်တောင်ကို လက်လွှတ်မိမိ မာန်
ဟုန်ဖြင့်ပေးသော သူ၏ ဘက်တော်သာများနှင့် အတင်ဝင်တိုက်လေ
သည်။

ခုခါနှင့် မြားသီမှာတို့က မြားဖြင့် တခုစပ် ပစ်ခတ်ကာ
လမ်းကို ရင်ပေးစွာသည်။

လူထူးဆန်းမြောက်ယောက်အနက် ငါးယောက်က ဂုဏ်စံနေ
ဘက်မှ ခုန်တိုက်နိတ်ပေးပြီး တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရသွားသော
မောင်မျိုးစွန်အား လူငယ်ရာသီရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခုန်လှုံကြီးမှာ ထူသည်ထက်ထူလာပြီ။ စစ်ကုတပ်
အားလုံးမှာလည်း နံ့သည်ထက်နံ့လာလေပြီ။

၃၂ မှန်စုံကြွယ်

စစ်တပ်သားများကို ဦးဆောင်သာသနာ့ ဂုဏ်ဂန်ခန့်ခမ်းသား
တော် ထိုဝါတာဖြစ်ပေသည်။

စစ်တပ်သားများ မည်မျှလောက်လာသည်ကို ဆရာမှန်၏
တပ်သားများက မသိကြသော်လည်း တလိပ်လိပ်တက်နေသော
မှန်မှန်များမှ ထောင်နှင့်ချီ၍ ဦးမည်ကို မှန်ဆင်ကြသည်။

သို့အတွက်ကြောင့်လည်း စိတ်မတော်များကုဆင်ကာ လွတ်
ရာကွတ်ရာသို့သာ ထွက်ပြေးကြစွာလေတော့သည်။

အမှန်မှာ စစ်တပ်သားများသည် သူတို့ထင်သလောက်
မများ။ ဂုဏ်ဂန်ခန့် အမိန့်မပါဘဲ ထိုဝါတာကို ကလေးသာသာ
အာတာမရှိသူတစ်ယောက်က တိုက်စစ်မှုအား အမိန့်ပေးရန်လည်း
ငယ်ရွယ်သော စစ်သည်တော်သုံးလေးရာသာသာလောက်ကို
သာ ခေါ်ဆောင်လာရသည်။ လူထူးသန်းတို့မှာ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ
လာကြသော်လည်း သူထက်ဆောလွန်စွာ စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ကြသည်။

ဥာဏ်အမြော်အမြင်ရှိသော ထိုဝါတာသည် ရန်သူအင်အား
ထူကြီးကို မည်သို့မျှ အနိတရယှဉ်ပိုင်၍မရရန် သိထားသဖြင့်
သူ၏ မြင်သည်တော်များ စီးလာသော မြင်ဦးများနောက်တွင်
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ကြီးများကို မည်မှောင်မေ့ပြီး မြင်းကို အပြင်းနှင့်
စေလေသည်။

ဤပြုမှုများကြောင့် မှန်များမှန်များ အလိပ်လိပ် တက်ကာ
စစ်သည်တော်မပါဘဲ ဆောင်မောင်းမကန့်လာသည်နှင့် တူသွားလေ
တော့သည်။

စစ်ပြောများကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေတော့တဲ့ ဂုဏ်ဂန်ခန့်
သည် သူ၏ တပ်သားများကို မြန်ကာ မြန်လာကြလေသည်။ လမ်း
မှလတ်တွင် စစ်သည်တော်တမျှ မြန်လာသော သူ၏သမီးတော်
မှလေဝါနှင့် ဆုံမိလေသည်။

မည်းတော်အား ဘေးမသိရန်မစေ မြန်တွေ့ရသဖြင့် မှလေဝါ
အဖို့ မတော်ပြင်သော ဝမ်းသာဖြင့်ပျိုဖြင့် အထူးဝမ်းသာသွားလေ
သည်။

ထိုသို့အဖို့ ဂုဏ်ဂန်ခန့်သည် သူ၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော
မောင်မျိုးမုန်အား အထူးမြှောက်ပေးသော ဂုဏ်ပြုဥဇာဓာနသို့တစ်ခု
ကွင်းပေးလေသည်။

ထူးလိုက်လည်း အထူးနေရာထိုင်ခင်းမေး၍ တောင်ပွန်စွာ
ချွန်ခံထားပေသည်။

မိမိအား လုပ်ကြံသည့် ရန်သူ၏သားကို ဤမျှအထိ အရေး
မထားတတ်ဘဲသော ဂုဏ်ဂန်ခန့်အား အများက နားလည်နိုင်ကြ
ပေ။

ဂုဏ်ဂန်ခန့်သည် ထူးလိုအား အရက်ငုံထည့်ပေးလိုက် အသား
တိုက်အပ်ထည့်ပေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရွပ်နေသည်။

“တူမောင် အဝစားနော်၊ ဘာမှ သားနားစရာမလိုဘူး။
ကိုးကွယ်တော့တာ တူစနဲ့တွေ့ပဲတော့လား။ နက်နက်မှာ ကြားလှမဖြစ်
ထိုင်းကို မမြင်သင့်တာတွေ တွေးတတ်ကြမ်းသွားတာပဲ။ မင်း မည်းတော်နဲ့
ကိုးကွယ်တော့ကိုလည်း မြောလိုက်ပါ။ ဦးရီးသတ် မှားခဲ့တာရှိမင်
မုန်လွတ်ပါလို့”

ဤကားကြား၍ တူလီအို အနေချောင်းသလောက် ဂုဏ်ခံခံ၏ စစ်သည်တော်များက အခံရောက်သွားလေသည်။

အောင်ပွဲရှိပုံရှိသည့် နံ့ပျံနိုင်ခဲ့သော ဂုဏ်ခံခံလို ဟိုလီထူး တစ်ယောက်သည် ဘာဟုတ်သည့် ဆရာနှင့် အပစ္စည်းတစ်ယောက် အား မကြောက်နေစေရမလိုဟု အများက လက်ခံယုံကြည် ထားကြ သည်။ ယခုမှ ကြောက်နေသောနံ့ပျံရှိဖြင့် တူလီအား ခေါ်နေခြင်း ကို မပွဲခံလိုကြ။

စိတ်ထဲမှ ခေါ်လာသည့် ဤကဲ့သို့သောစံစားရက်ကို မည်သည့် ဖွင့်ဟ၍ မကြောင့်။

နောက်တစ်နေ့ နေအရက်ကွင်း အလင်အရက်သည်နှင့် ကွား သစ်နေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝတ်အစည်းအမျိုးနှင့် အနီးတန် ဓမ္မဓမ္မစတုရားများတို့ကို တူလီ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

“ခါးကွဟာ တူဟောင်နဲ့တွေ့ ကုန်း၊ ခေါလိုက်ရတဲ့ ဦးရီးတော် ရဲ့ အမှတ်တရလက်အောင်ပေါ့၊ နည်းတယ်လို့လည်း မအောက်မေ့ နဲ့ပေါ့ကွား၊ နောင်လည်း ခဏခဏ လာလည်ပါ။ ခါမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပိုရင်းနဲ့သွားကြမှာပေါ့၊ ကဲ _ သွား _ သွား မင်း မည်းတော်တို့တစ်တွေ စိတ်ပူနေစေပေ။”

“မကွေးတင်ပဲတယ် ဦးရီးတော်၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦး ပေ။”

တူလီသည် သူ မွှေးလင့်ထားသည့်ထက်ပင် ဂုဏ်ခံခံကာ သူ့အား ပိုကောင်းနေသဖြင့် မကောင်းတတ်ပြန်သာ ပြန်လည်နှုတ်ခတ် ကာ ထွက်လာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ညနေ တူးလာသောအခါ ဂုဏ်ခံခံ သည် တိုက်ခံမရအားလုံးအား တစ်သားများ နှမအောင်းစေပြီး အစောပေါ် ညီလာခံတစ်ခု ခေါ်ပူလိုက်သည်။

“နောက်သားချင်းတို့ မ ကျွမ်း ခေါ်ခြင်းအကြောင်းကတော့ တခြားဟုတ်သူက ဆရာနှင့် မိမိဟုတ်တစ်တွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ”

ဤသို့ကြားရက်ကို ကြားမိသည်နှင့် စစ်သည်တော်များသည် ခုတိုက်နားကိုပင် မယုံချင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တိုက်တာဝယ် ခုချိန်မှာ သူတို့တစ်တွေကို ဝင်တိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့
ခေါ်ခေါ်တောင် မက်မီကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ အတွက်ပဲ။ ဒါ စစ်
တိုက်တာဝယ်ပဲ။ ကို - အခါမလင့် အသင့်ပြင်ထားကြ။

လွင်ကန်ခေါ်စစ် စစ်မင်းတော် ကြွယ်ဝတဲ့ အားပေးတာ
နဲ့ပျံ့ကြွ ပေးတာကြောင့်ပဲ။ ညတွင်းခင်း စစ်ကြောင်းပျံ့ကြွပေး
နဲ့ပျံ့ ဆာဖွန်နဲ့ မိမိဟာတိုအား တိုက်ခိုက်ရန် ထွက်လာကြပေးသည်။

ဆာဖွန်တို့မှာမှ သားရွေးချိတ်ထပ်ပြန်လာသည်ကို မြင်ရ၍
လွင်ကန်ခေါ်သည် သူတို့အား ကြောက်ရွံ့သည်မှာ လူ့စကား ကြုံညှာအဖို့
မပြုပါ။ အကွယ် စားကြ၊ ဆောက်ကြ၊ မျှော်ကြ၊ မော်ကြပေးသည်။

မှအစီရိန်မဟုတ်ပေ။ အချိန်မလာတွင် ပေးအားပေးတာနဲ့မှ
မြင်သံ လှသံများ ပွက်ပွက်ညှပ်လာပေးသည်။ ဆေးပေးပေးသံတဖွ
ကြားမိပါကော့မှ ခိုနိုးမျှော်စုမှ လှာကွန်လာကြသည်။

သို့သော် မောက်ကွသွားမချွေး ကွေးရဲ့ဝမာ ဝင်လာကြပေး
သော လွင်ကန်ခေါ် တိုက်တိုင်းအောင် စစ်သည်တော်များ၏ လက်
မှက်ဖြင့် အသက်ထွက်သွားရပေလိမ့်။

ဝမ်းကနဲနှင့် ဆာဖွန်တို့မှာလည်း မြင်းပေါက်မရမှ လွင်ကန်ခေါ်
၏ မားမောက်ဖြင့်ပင် မောင်းနှန်ကိုယ် သို့အားကွသွားရပေလိမ့်။
ကွယ်မှာလည်း တိုက်ပြင်းများ၏ နှာရားအောက်တွင် အသက်ပေးအား
ပေးမချွေး။

သူမိတစ်ဦးသာ သိုင်းဆရာ အကျော်အမော်များ၏ အကွယ်
အကျော်ဖြူဖြူဖြင့် သောက်မဆောက် သက်မပေးအားဘဲ နေရပ်ဒေသ
ကို အမြန်သွတ်ပေးတင် မြှင့်ပေးပေးသည်။

အပန်း(၁၀)

ပုဂံသိရ်တရား

“ပုဂံတို့ကို အပြုအကြံသလား။ ကျွန် မြှောက်ပေး။ ကိုယ်တို့
တိုက်ခွင့်တဲ့ရန်သူအပေါ် အထူးသဖြင့် ကိုယ်ထက်အင်အားကြီးစွာ
ရန်သူအပေါ်မှာ တိုက်ခွင့်တဲ့ခိုက်ကို လုံးဝမပြုရဘူး။ စာတင်နိုင်ရ
ချိန်ခိုင်သလောက် အချီသတ်ထားရမယ်။ အယုံသွင်းထားရမယ်
ကိုယ့်ကိုလည်း ခုတ်ပေးတဲ့ခါးပီ နီတယ်လို့မထင်အောင် လုပ်ထား
ရမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးလို့ အမှတ်မထင် ဝင်တိုက်လိုက်ရင် ဘယ်
ကလေးက ကြိုကျယ်တဲ့ရန်သူဖြစ်ပေစေ ကျွန်တို့လက် အင်အား
မှာ အမှန်ပဲ။ မကြည့်ပေး။ ဆာဖွန်ကို ကျွန် ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ
ဆိုတာ သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အားကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့အပြု
လက်အောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ပေးလိုက်တယ်။ ဒါ သူတို့ကို မကြောက်
တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေနဲ့ သွေးနှေးထင်ဆောက်အောင် လုပ်

ယခုလို ဂြိုဟ်ပေါ်သော မောင်မို့တွင် အကျိုးအမြတ်ပေးသော
မောင်မို့ချစ်ခြင်းမိမိ။

မောင်မို့ချစ်သော တိုက်ခန်းများနှင့် တပ်ဆင်သော စာရင်း
တစ်ခုကို ပေးသနားတော်မူသည်။

တိုက်ခန်းသည် မိုးမြောက်သည့်သို့ အစွမ်းဖြင့် မိုးမြောက်
တော်မူ၍ အစွမ်းတော် မောင်မို့ချစ်သောကို တိုက်ခန်း၌ နိမိတ်
အလုံးအရင်းများဖြင့် မြေကြော့လိုက်ပေးသည်။

“တိုက်ခန်းလှူဖို့ကို အစွမ်းတော်ဖြင့် မောင်မို့ချစ်သော
ကလေး မောင်မို့ချစ်ကို သူခံကောင်းသူ မေတ္တာ တိုက်ခန်းများ
မို့မြင်လိုက်ပါပြီ”

“ မြောင်း _ မြောင်း _ မြောင်း _ မြောင်း ”

လက်ခံ ဩဘာသော တက်တက်ဆူ ဆောက်မိကြပေးသည်။
ဩဘာသ စံသွားသည်နှင့် တိုက်ခန်းသည် မောင်မို့ချစ်တော်မူ၍
၍ သူတို့လှူဖို့တွင် အနိမ့်ဆုံးပေးသောတစ်ခုကို ထပ်မံမို့မြင်
ပုံ မြေကြော့ပေးသည်။

“မောင်မို့ _ မင်းပိုင်စိတ်ထားနှင့် မင်းပိုင်သတ္တိကို ငါတို့
တော်တိုက် အကြိမ်ဆုံဆုံ အနိမ့်အမြင့်လိုက်တဲ ဆုတစ်ဆုကို ထပ်မံ
မို့မြင်ပုံ ငါ မို့မြင်လိုက်ပြီ”

မောင်မို့ချစ်သည် မိသားစု ဥပဇာတိတော်ဖြင့် မိုးမြောက်မည်
ဆုကို မောင်မို့ချစ်ပေးသည်။ တိုက်ခန်းသည် အစွမ်းတော်ဖြင့်
မော့ဆုလိုက်ပြီး သူ မို့မြင်မည်ဆုကို ပေးပေးသနားနတ် မြေကြော့
ပေးသည်။

“ဒီနားကတော့ စာကြည့်တိုက်ပါပဲ။ ငါ့ပုံသင်္ကေတ နှစ်
ပုံပဲ မကောင်းက သူခံကောင်းပေး မောင်မို့ချစ်ကို လက်ဆက်ပေးပုံပဲ”
ဤမိတ်သားသတင်းကား ကြားမိသည်နှင့် အစွမ်းတော်
ပေးသော သူခံကောင်းများပင် အစွမ်းတော်ပေးတဲ လက်ခံမိကြတာ
မေကြေပေးသည်။

“ဒါမှ သူခံကောင်းပုံ လှပပေး လိုက်တော်မူခြင်းမေ့ကြား
တာ _ တာ _ တာ _ တာ _ တာ _

မောင်မို့ချစ် အားရစွာမို့မြင်ရာ မြေကြော့မြင်တစ်လိုက်
သည်။

ထိုခင်းကလေးသည် သူနှင့် ညီအစ်ကိုမို့ထားသော မောင်မို့
ချစ်သောကို တင်တော်မူဆုပေးလိုက်လိုက်ပြီး _

“မိလားအဖိုဆုံနှင့် သနားအဖိုဆုံသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ
မေ အနိမ့်တာ”

[အနိမ့်တာ’ဟူသည်မှာ ‘မောင်မို့’ဟု အနိမ့်ပေးသော
မို့မြင်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။]

မောင်မို့ချစ်သော ဘာမှ မမြေကြော့ပုံစွာ အမှန်မှာ ‘မောင်မို့’
အား မောင်မို့ချစ်သည် ဥပမာအဖြစ်က ပန်ကလေးအပေါ်ချစ်သော
အချစ်မို့မြင်သာ ချစ်စရာသည်။

ပန်ကလေးကို အချစ်မိတ်ကြည့်ကြည့်ကြည့်ရင်း မို့မြင်သော
မိတ်မို့ချစ်ကိုသာ အလိုရှိသည်။ တာဝန် ပန်ဆင်လိုသောအခါ
သူတို့ လိုက်မိမိ။

အိပ်မက်ခန်းပင် မိတ်တူပေးသည်။

သူ့ရဲ့ ဘဝကို သိုင်းပညာသင်ကြားခြင်းနဲ့သာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့မခင်အတွက် ဆင်ပေးရမည့် စားစင်မကြွေ သူ့တွင် ကျန်သေး၏။

မုလိ မေ့တတ်လင့်သောအား ကြားရသည့်အတွက် စုတ်သလိုလို ဖွဲ့သလိုလို၊ ဘာလိုလိုမှန်အသိ ရင်နီမိသည်တော့ အမှန်။ စည်းမဲ့ဖြစ်သည်နှင့် ဤသတင်းကောက် မောင်မျိုးချစ်၏ မိခင် 'ခင်ဥမ္မာ ကြားသိသွားသောအခါ -

"မေမေ့သားအတွက် မေမေ ဂုဏ်ယူခမ်းဉာဏ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးအနားရင်မတူတဲ့ သံထည်နှစ်ခု ကလေးဆက်ရမယ့် အရေးရှိ မေမေ ရင်သေးမိတာကတော့ အမှန်ပဲပဲပဲပဲ"

"ဒီအတွက် စိတ်ချမ်းမယ် မေဥမ္မာရာ သခင်ကြီး ဂုဏ်တစ်ခုမှာ အလွှာခုံတဲ့စိတ်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တို့သိပါတယ်။ နုစားမှာလည်း ဆင်ခုံတယ်၊ ချစ်သောတယ်၊ ဂုဏ်နိမ့်တယ်၊ ဂုဏ်ဖြင့် တယ်ရယ်လို့ မပြောဘူး။ စားစားမှန်ရင် ကြိမ်နီပြီး ဆုံကြပေါင်ကြရမှာ"

မောင်မျိုးချစ်၏ ဆရာ ဦးသက်လည်က ဝင်၍ မေ့တတ်လေသည်။

"ဒီအတွက် စိတ်ချရတာတော့ မှန်ပဲပဲပဲပဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ စိတ်မချနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက နီသေးတယ်"

"အင်း - မေဥမ္မာရဲ့ စိတ်မချရတာကလည်း များလှချေလား။ ဘာများပဲပဲပဲပဲ ကြားပါရမလော့"

မုစားရသခင်က လေးလားတော့လည်း မြဲကြားရတော့မည်။

"ဒီလိုပဲပဲပဲ၊ ကျွန်မ ခင်ဥမ္မာသည်မှာ စလမ်းထင်ဆိုတဲ့ စိတ်မချတာပဲပဲပဲပဲပဲ။ သူတို့တစ်တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အင်မတန် ချစ်ကြတာကလေးပဲ။ မေ့သောက်ည့်အခါကို ဖွဲ့ပြီး အတွေးထိုင်နဲ့ ကြားတယ်ပေး။ သူတို့တစ်တွေ အတွယ်ကွဲနဲ့ကြည့်မှာ ကတိတစ်ခု ပြုချင်ကြပဲပဲပဲပဲပဲ။ အဲဒီကတိကတော့ သူတို့တစ်တွေက ရဟောတဲ့ ကလေးတွေဟာ နှစ်ယောက်စလုံး မသောက်ဘူးမည်ဖြစ်ကြရင် မေ့သောက်ည့်အခါကိုပဲ မေ့ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး မိန်းကလေးချည်ဖြစ်နဲ့ပဲ မေ့သောက်ည့်အခါ ဖွဲ့မေ့ရမယ်တဲ့ တကယ်လို့ တစ်ယောက်က မသောက်ဘူး တစ်ယောက်က မိန်းမဖြစ်နဲ့ပဲပဲပဲပဲပဲ အကြောင်းပင်မသောအဖြစ်နဲ့ လက်ဆက်ပေါင်ဆက်မေ့ရမယ်လို့ ကတိပြုချင်ကြပဲပဲပဲပဲပဲ။ ဒီကတိကော့မကြောင့် မတင်မရတာပဲပဲပဲပဲ"

"နီ - ဒီအတွက် မတင်ပေါ့ဘူး။ တလောက ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းတစ်ခု မတုတ်လာပါတယ်။ အဲဒီ ကိုမင်ဆင်နဲ့ခန်း၊ နီသူ့အဖွဲ့က ကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားတာတော့ မှန်ပဲပဲပဲပဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ မသောက်ဘူးလော့ ရာမည်က မျိုးသစ်တဲ့"

ဦးမေ့သည်က သူတို့ အတိအကျ ကြားသိထားသော သတင်းကားတစ်ခုကို မြဲကြည့်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် မေဥမ္မာ။ ကျွန်မတို့မှာ သိုင်းဆရာကြီးဦးနီနီနီ (ကျွန်နီနီ) ဘီ-နီလောက်က အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်ထားနီပါတယ်။ လောင်းပုံကတော့ ကျွန်မတို့ ဂုဏ်အဆုံးရနှစ်ယောက်က ကိုတော့ခုံစားနီနီ မေဥမ္မာကို ဆွေအောင်စွာပြီး မျှော်လင့်ချက်ကလေး"

ကို ပညာသင်ပေး ဦးနေကတော့ ကိုမင်းထင်ခဲ့ရင် နိဗ္ဗာန်ကို
တွေ့ဆောင်စဉ် နေရာအလိုက်ပေးတဲ့ ပညာသင်ပေး ဆီကလေး
တွေ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်လာတဲ့အခါ ကိုမင်း ကိုသမ္မိတိမှာ
ဆိုရမယ့် ပညာဆိုင်ရာပညာပေး ဆီကလေးတွေမှာ ဦးနေနဲ့ ပညာ
က သာတာလေး လူထုဆန်းစုနဲ့ပေးတာကိုပဲ ပညာက သာတာ
လာဆိုတာ သိကြတော့မယ့်ရင်”

အော့ရသလိုပဲ သူတို့တစ်တွေ မြင်သားသော ဓာတ်တွေကို
ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

လူထုဆန်းစုနဲ့ပေးတာအဖို့ ဦးမင်းမှာ မယ်ယော့ လက်
ဖျက်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားကြိမ်ကြောင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သွန်သင်
အခါ လူထုဆန်း စုနဲ့ပေးတာ အဖြစ်သာ ပြောဆိုလေ့ရှိကြ
သည်။

ဤကောသကို ကြာမိသောအခါ ခင်ဥဒ္ဓါမမှာ လွန်စွာ
တုန်လှုပ်သွားစဉ်။

သူတို့သားအမိအား ရအောင်စွာပေး သူ၏သားလေးအား
ပညာသင်ပေးနေသော ကျေးဇူးတရားကား ကြီးမားလှပါဘိ။

“ဆရာတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်မနဲ့ မောင်မျိုးနဲ့ ကျေးဇူးရင်
တွေဆိုလည်း မမှားပါဘူး မောင်မျိုးနဲ့ အသိတရား မွေးဖွားပေးတဲ့
ခင်မိမိလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နက်စွာ ဆရာတို့တစ်တွေ
ကြည့်ကောင်သလိုသာ နီရင်မယ့် ကျွန်မ ကောင်ဝန်ပါရမလော့ဗု”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း
ခွင့်စားနေပါတယ် လောလောဆယ် မောင်မျိုးမှာ ဆောင်ရွက်စရာ

ကိုစုနဲ့မှန်နေပါတယ် တစ်ခုက ကိုမင်းထင်ခဲ့သား မောင်မျိုးသန်နဲ့
တွေ့ဆုံရာပုံကိုစုနဲ့ပေး တစ်ခုက ဒုစုဆီနဲ့ကို တွေ့ဆောင်စွာ
မယ့် ကိုစုနဲ့ပေးတယ်။ ဒီကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်ပြီးမှ မောင်မျိုးနဲ့
မှမားပါတို့နဲ့ မိလားကိုစုဆောင်ရွက်ကြည့် သခင်ကြီးကွန်စီနီကို
ကျွန်တော် ဝန်ကြားပုံမယ်။ ဘာပုံမယ်နဲ့ သဘောတော်တူကြည့်လား
“ဟု”

ဦးမင်းထင်တာ သူတို့ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်ကို
ပြောပြလိုက်၏။

“ဆရာတို့ နီရင်ထားတာကို ကျွန်မ သဘောမကျစရာ မရှိ
ပါဘူးရင် ဒီအတိုင်းကောင်ပေးတယ်။ သခင်ကြီးမိသော မြန်မြန်ပန်
ကြားမောင် ကျွန်မ ထပ်လောင်းကောင်ပန်ပါရမလော့ဗု”

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် လူထုဆန်းစုသည် သူတို့၏
အမိအဖေကို ကွန်စီနီနား ပြောကြားလိုက်ရာ ကွန်စီနီကလည်း
သဘောတူကြည်ဖြူရာနှင့် လက်ခံလိုက်စားသည်။

“ဒီမှာ - မောင်မျိုး မင်း ဆောင်ရွက်စရာလိုက်စုကိုသာ
ပြန်ပြန်အောင် ဆောင်ရွက်လိုက်ဦး တစ်ခုတော့ ငါ့မှာလိုက်ရင်
တယ်။ ကောင်တက်ကိုသူမရင်နဲ့ သူမကို မေ့လျော့ပြီး ငါ့မိမြန်
ကလေး၊ ဒီကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ လူအင်အား ဘယ်လောက်လိုမိမိသလဲ
မျိုး”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပဲ သခင်ကြီး ကျွန်တော်မျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့
လိုမယ်။ ကိစ္စဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ဆရာတွေ
လိုက်ပါမှန် စာပြောကယ်သမျှ မလိုတော့ပါဘူး”

မောင်မျိုးမွန်၏ စကားကို ကွပ်ကန်ခန့်က သဘောကွဲသွား
၏။

“ဟုတ်တယ် _ လူများများပါသွားရင် တိုတစ်တွေခဲ လုပ်
စွားဖုကို သူတိုတစ်တွေ သိသွားကြလိမ့်မယ်။ ခုမျိုးနုမှာ သင်းတိုကို
တိုက်မိလောက်တဲ့အင်အားမျိုး တိုတစ်တွေမှာ မလိုသေးဘူးခါမကြောင့်
မင်းခဲ့ကိုခွာကိုလည်း အစစအရာရာ သတ္တိရှိရှိ ပီပီနီနီဆောင်ရွက်ဖို့
ပါ နောက်ဆုံးမှာလိုက်မယ်ကွား တော့ _ မဟာခါ မင်း လမ်းမှာသုံး
စွဲဖို့ ဓမ္မဒါးဂါးတစ်ထောင် ယူသွားမေ့”

မောင်မျိုးမွန်လည်း ငြင်းမနေသကတော့ဘဲ ဓမ္မဒါးဂါးထုပ်ကို
ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

အမှတ်တောက်မီ အမျိုးနုစဉ် သားအတွက် မျက်စေ့ပြုတ်စေ့
အပြင် လမ်းတွင်စားသုံးရန်နှင့် ဝတ်ဆင်ရန် အစားအသောက်
အဝတ်အထည်များကိုပါ လိုလေသောမို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသားဖြစ်
နေ၏။

တစ်ခါမျှ မခွဲဘူးသေလည်အတွက် သား၏လည်တိုင်းကို
ခက်၍ မျက်စည်ကွဲစွာလေသည်။ အစစအရာရာ သတိထားရှိနှင့်
ဆရာစကားကို နားမဖို့ တစ္ဆေ့မှာကြားရင်း အမေလုပ်သူမှာ ကျန်
ရင်ခဲ့လေသည်။

ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကို တန်တော့ပြီး ဆရာသမား ဦးဝတ်၏
အုတ်ဂူကိုလည်း သွားရောက်တန်တော့ခဲ့စွာသည်။ ဤမိမိလမ်းသော
မြက်ခင်(မြင်း) ခင်မင်တွယ်တာသော လူတစ်စုကို မောင်မျိုးမွန်က
မလှဲသာ ခွဲခွာခဲ့လေပြီ။

မည်သည့်အဖို့နဲ့ မည်သည့်အခါမှ ဤသော ဤလူစုနှင့်
ပြန်ဆုံမည်ကို မောင်မျိုးမွန်တစ်ယောက် မကြာနိုင်သလို မည်သူ
တစ်ကား မကြာနိုင်ခဲ့မည်နည်း။

* နှလေး ပြောချင်တဲ့စကားပြောလေ၊ အင်္ဂါက နှလေးထောင်ပါဘူး”

စိုခါတာသည် ပြောပြောဆိုဆို မြင်အင်္ဂါကြီးကိုဆို၍ လှည့်လှည့်လှည့်လှည့်လေသည်။ နှလေးခါကမှ စက်စက်နှင့် မေါင်တစ်ခါစက်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘာစကားပြောလှူမိမသိ၊ အောက်ပြောစကားမှ -

“ဟောအပြန်လာရန် အင်္ဂါဖို့”

၀၇ ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖို့ချွန်က မေါင်ညှစ်ပြလိုက်လေသည်။

“တပြောဘာမှစရာရှိသေးလဲ ဝါခါ၊ နှလေး”

နှလေးခါက မေါင်ခါပြလိုက်သည်။

မောင်ဖို့ချွန်သည် ဝါခါအား ညှစ်သာစွာပေ့လိုက်ပြီး စိုခါအားဆိုလိုသည်။ မြင်အင်္ဂါနှင့်ကာ အလားတူ ပေ့အင်္ဂါနှစ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“နိုင်တစ်ဆောင် လိုက်လိုလည်း တစ်နေရာမှာ နဲ့စွာရာရာဆို ဝါခါဆို လိုက်မလိုကြပါနဲ့စကားကွယ်၊ ကိစ္စပြုပြီးချင်း အင်္ဂါဖို့အင်္ဂါဆက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ဤတစ်ခုနှင့်သော စကားစွဲသာ ပြောဆိုပြီး မောင်ဖို့ချွန်သည် အလားတူ ပျောက်သွားပြန်သော သူ၏အရာမှာမောက်သို့ လိုက်သွားလေစော့လှည့်သည်။

ချွန်ခေါ်ခဲ ကြင်နားအဖို့နဲ့မှာ လိုက်လိုက်လဲလဲ ထွက်သော ချွန်ခေါ်ဖို့မပြုဘဲ ဝါခါတို့လို မောင်ချွန်မချွန်ဖို့ပြန်သာ ပြောဆို

စာနိဂါ

ပျောက်သွားနှင့် ပျောက်ခြင်း

တောင်တက်သို့ အယ်မိုင်ဖွဲ့ ခရီးနှင့်လာခဲ့ရင် မတောင်တင်လျာတွင် သိန်းစုံကြွန်းတောင် ဝဲပုံလာသည်ကို မြင်ပြီး နောက်တစ်ခါကမှ မြင်းနှစ်ကောင် စုပျဉ်၍ လိုက်လာသည်ကိုလည်း မြင်မှလေသည်။

မြင်းပေါ်၌ လိုက်ခါလာသူကား ‘စိုခါတာ’ နှင့် ‘နှလေးခါ’ တို့ဖြစ်ကြသည်။

စိုခါတာသည် မောင်ဖို့ချွန်အား အလွန်အမိုးထိုက်တန်သော လက်ခတ်ရတနာနှင့် တူလှသစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အင်္ဂါပြုလွှာတို့ကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် မေးအင်္ဂါလိုက်လေသည်။

နှလေးခါကမှ ငှုပေ့မေ့မေ့ နေခင်ပေးထားသော မြစ်ရပ်မကြွတ်စက်စွဲများဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နိမြန်းနေသေးသည်။

နှုတ်ဆက်သွားသော ဟောင်မျိုးစုခံ၏ အပြုအမူကြောင့် မူလဝတ်
တစ်ယောက် နိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းမိသလိုလိုနဲ့၏။

နိတ်ထဲရှိရာ ချစ်မေတ္တာကို "အာကာရသွားပြန် မေလှစုတ်တံ
ချို"ကာ မပြောလိုက်ရော့သောကြောင့်လည်း ကြိတ်မနိုင်မိရေ မျက်
ရည်များပင် ကျလာသည်။

ခေါသ၏ ထွက်ပေါက်အဖြစ် မြင်ကိုသာ ကျော့တံဖြည့်
ရာနာနက်လိုက်လေသည်။ ကျော့တံသံကြောင့် သူ၏ ဇီတော်မြင်ပုံ
ကဆန်ခန့်ပေါက်၍ အတင်းပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

အဝန်ရင်းမှသာ ရဟန်းနိုင်မည့် အတွေ့အကြုံပညာရပ်မျိုး
ကို အရာ သင်ပြရုံလည်းမရေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံ
ပါမှသာ ရနိုင်သည်မို့ လူထူးဆန်းတို့သည် သူတို့၏ တပည့်ကျော်
ဟောင်မျိုးစုခံအပေါ် တစ်ကိုယ်တော်ခရီးသည်အဖြစ် ခန့်တီးပြောင်း
ပစ်လိုက်သည်နှင့် -

"ဟောင်မျိုး - လှဆိုတာ အခက်အခဲပြဿနာတွေနဲ့တွေ့မှ
အကြံအစည်ဆိုတာစုတယ်၊ တိုးတက်မှုဆိုတာလည်း ဖြစ်လာတယ်၊
မင်းအသက်နဲ့ မင်းအတွေ့အကြုံကို ချိန်စက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် အတွေ့
အကြုံက သိပ်နည်းနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကနေ ဒီနေရာကစပြီး
မင်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်သွားစေတော့၊ မေပေါများ စကားစု
သွားပါများ၊ ခရီးရောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့် ကိုသမျှိုင်းဆိုတဲ့နေ
ရာကို မေ့လျော့သွားနဲ့ပါ၊ တို့လည်း မကြာခင် အဲဒီနေရာကိုရောက်
လာမယ့်ပဲ"။

ဦးမျက်ကမ်းက သူ၏တပည့်အား မှားကြားနေလေသည်။
နဲ့နဲ့နေတော့မှာပဲ ကျန်ဆရာများလည်း သူတို့ မှာခွင်ရာရာတို့ကို
မှားကြားလိုက်လေသည်။ မျောက်ဆုံး ဦးမေ့သည်က ဟောင်မျိုးအတွက်
အသုံးမင်မည့် စကားတစ်ခွန်းကို မှာလိုက်လေသည်။

"ဟေ့ _ တပည့် မောင်မျိုး မင်းကိုတော့ ဆရာ တစ်ယောက်ရင်တယ်ကွာ ကိုယ် မနိင်တော့ဘူးထင်ရင် မြို့သာမကြီး ဆိုက်ခံပြီး နမ်းမေ့နဲ့ ကြားလော့"

"ဟုတ်တဲ့ပဲ ဆရာ"

ဤစကားကို ဦးမေ့သည် မှာကြားလိုက်ခြင်းမှာ အပြစ် မကြောက်မက်ဘဲ "မောင်" ည်အစ်ကိုလေးထောက်နှင့် သတ်ပုတ်မသော တစ်ခုတည်းပါးပါးသည် မိမိထက်သာသည့် ပညာရှင်နှင့် တွေ့လျှင် စကားပုဒ် ခံရသည်သာဖြစ်သည်။

"မင်းကိုကြည့်ရတာ ဆရာစကားကို သိသတော့မကွသေးဘဲ ပုံပဲ/ ဦးမှာ ဆရာမပြောမယ်၊ ဘယ်ပညာမျိုးမဆို ဆုံးတယ်ရယ်လို့ မဆိုဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ဆုံးလို့ ထင်နေတာဟာ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိထားဖို့က တောင့်အပြင် တောင်မတွေ့ရသေးသလို လူ့အပြင် လူတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာမှတ်"

မောင်မျိုးမုန်သည် မောင်ညိုတံပြလိုက်ပြီး ပုဆစ်တုပ်ကာ သူ၏ ဆရာသမားအားလုံးကို ကန့်တော့လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မြင်းပေါ်တက်၍ တစ်ကိုယ်တော်တည်း ခရီးဆက်ခဲ့သေးသည်။

နန်းမိုင်း၌ ခရီးဆွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မော့တောက်သော လမ်းနှင့် ဆုံမိနေရာသို့ ရောက်လာသေးသည်။

သူ၏ ဆရာကြီး ဦးမောင်တန်း မှာထားသည့်စကားအတိုင်း လမ်းသေးကိုသာ ရေ့ဆွတ်လိုက်သည်။

ဤလမ်းသူယ်မှာ မော့တောက်ရည်လုံးသည့်အပြင် ကြမ်းလှည့်ကြမ်းတမ်းလေးသည်၊ လှူအသွားအလာသည်၊ အလွန်မြတ်တော်လမ်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏ မြင်နိုင်သောမှာ ဘာမှ မရှိ၊ လောကုန်စီ၌ မြို့ပေါ်သောဝှက်အသွင် အလွန်အမြန် မြို့ပေါ်လွက်ပင်ရှိနေသေးသည်။

နန်းမိုင်း၊ နန်းမိုင်း၌ပင်သာရာရာ လမ်းခရီးမှာ တဖြည့်ဖြည်းနှင့် မှတ်တောက်လာသည်၊ ကျွတ်ကျွတ်လာသည်၊ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရေညှိ၊ မော့တော်စေရန်၊ မော့တော်တဲ့လူနှင့် နှဲလျှမ်းနေသည်။

မတော်တဆ မြို့မရောက်မီအထိ နေရာမရောက်တမ်းပဲ၊ နန်းမိုင်းကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားမည့်မှာ ပုဒ်

တစ်ညီတည်း ခရီးဆွက်ခရီး မိတ်ဆဲတွင် ကြောက်ရွံ့သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

မှတ်မိမှ မှတ်တောင်ကိုပင် မခေတ်မီမှာ ရေတည့်တည့်မှ လမ်းခရီးကိုသာ အာပုံနိတ်ကြည့်နေရသည်။ လက်ထဲမှ မြင်းခက်ကြိုက်ရသည်၊ တအားချပ်တားမိလာသည်။

"အင်း _ ငါ့ ကိုယ် ကြောက်လန့်နေပုံသာ ဆရာမှ မြင်ရင် ဘယ်လောက်များ ငါ့ကို အသုံးမကွတ်တောင်လို့ ဆိုလိုက်မလဲ"

ရေမှလမ်းသည် ကျွတ်သည်ထက်ကျွတ်လာသည်၊ တောင်မော့တစ်လျှောက် မော့လာမိသည်နှင့် ရေမှမှတ်နားခုံနှင့် လှည်းထောက် လမ်းခရီးတွင် မိတ်ဆဲထားသည်ကို မြင်ရသေးသည်။ မောင်မျိုးမုန်သည် မြင်းခက်ကြိုက်တဲ့လိုက်ပြီး မြင်းကို ရင်လိုက်၏။

"ဘာလို ရင်လိုက်တာလဲ _ လာစမ်းပါ။ မင်းကို တိုတန်တွေက ဝါးစားပါလား။"

"မင်းရဲ့ပြင်ပက မဆိုဘူး။ ဒီမှာလာနဲ့ _ ကြည့်ရအောင်။" သူတိုတန်တွေ ပြောဆိုနေသောအခါမှာ ကလေးငယ်အား ပြောဆိုသောအလှည့်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် မောင်မျိုးရဲ့နားတန်ဆယ်ကော့ဝါးနုနပ်စပ်လည် အစွယ်မျိုးကလေးအဖြစ် အထင်ခံရသည်ကို မည်သို့ခံနေမိမိနဲ့။

စိတ်လိုက်မာနပါနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့်စိတ် မပေါ်လာသော်လည်း အောက်ပြောင်မပြောင်ရသော မျောက်ကမ်းပါးကြီးကို မြင်ရသဖြင့် အရမ်းအလှုပ်ရဲ။

"ပြင်ပကဦး _ ဘေးမယ် _ ဘေးမယ်"

ပြင်ပကလေးမှာ တားဆီးတွင်မှာပင် ထိုသူသုံးယောက်မှာသို့ ရောက်နေသွားသည်။

တစ်ယောက်သောသူက မြင်စက်ကြီးကို လိမ်ဆွဲပြီး မြင်အားရပ်တင်နေမည်အဖြေတွင် မြင်ပုံကလေးက တစ်မျက်စိလိုက်ပြီး ထိုသူများမောင်းပေါ်မှ နုနုကရုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုသူထဲမှ အောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကြားမိသည်နှင့် မောင်မျိုးရဲ့နပ်သည် မောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အရောင်တလက်လက်နှင့် ဝဇ္ဇည်းနုနပ် သူ့မျောက်ကော့ဆီသို့ ရွေ့ရွေနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ယင်းဝဇ္ဇည်းတွင် အဆိပ်ရှိမရှိကို မသိရသည့်အတွက် လက်လှုပ်မစမ်းရဲဘဲ သူ၏ ဦးထုပ်ကိုစွတ်ကာ ခမ်းယုတ်လိုက်သည်။

"မကောင်းလိုက်တဲ့ပညာ"

ထိုသူများက မောင်းမျိုးရဲ့နပ် ပညာကို ချီတော့ရင်း မျောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအရာသည် မောင်းမျိုးရဲ့နပ် စိတ်တွင်က မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

"မင်းတိုတန်တွေက ငါ့ပြင်ပကို မျက်စိကွပ်နဲ့ ငါ့အသက်ပါရန်စာက မပျံ့ကွပ်ဘူးလား _ ဘောက်"

ဦးထုပ်ထဲတွင် ခမ်းမိထားသော ဝဇ္ဇည်းကို ကြည့်လိုက်ရာ မောင်မျိုးရဲ့နပ်မှ မြစ်နေသည်။ ယင်းဆဲထိုးပေါ်တွင် ကုလားထုပ်မှ တစ်ခုနစ်ပါးနေသည်။

ဤမှကို မောင်းမျိုးရဲ့နပ် အနီးကပ်မကောက်တတ်။ ဆဲထိုးပျားကိုသာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

မောင်းပေါ်မှ ခိုတွန်သံနှင့် တောင်မိတ်သံကို ကြားရသဖြင့် မောင်းပေါ်ကြည့်လိုက်ရာ ခိုနုနပ်ကောင် မကောင်းဘက်သို့ ပုံသန့်သွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ယင်းနံ့ကိုလည်း မောင်းမျိုးရဲ့နပ်က ကရမိုက်။ လမ်းခရီး၌ အကားအခါများနှင့် ကြုံကြိုက်နေဦးမည်ကိုနိုးသံဖြင့် မြင်ကိုသာ အပြောနုနပ်နေလေသည်။

တစ်ခုခုအဖြစ်မပြောသေး မိမိ ၁၀-မာကွဲဖွ ခရီးပေါက်လာလေသည်။ မြို့လယ်တန်းမြို့သို့လည်း ဝင်ရောက်လာမိသည်။

ဤမြို့သည် တစ်လကမ်းပါး အနီးမှာရပ်ရွာများမှာ နေထိုင်လာစား ချေမြို့ဖြစ်သဖြင့် လူနေထွားသူများရှိလေသည်။

မောင်းမျိုးရဲ့နပ်သည် မြင်ပေါ်မှမောင်းမြို့ မြင်ကြိုဆိုကာ ထိုကြည့်ယုတ်ကြည့် လုပ်နေစွာသည်။

“ဒို့ _ ဒို့ _ ဒို့ _ သနားစရာသတ္တဝါလေးတွေ ဇား ဇား”
ချွေးစားတစ်ကောင်မှာ သူ့အတွက် နှဲတစ်မေ့လောက်ရှိ
ကျန်တစ်ကောင်မှ လုံစားလေသည်။

“နုမြွေစရာကောင်းလိုက်တာကွား၊ အသားပေါက်စီကို ချွေး
ကျွေးစရာပဲလို့”

ဆိုင်မှထမ်းတစ်ဦးက နတ်တသပ်သပ်နှင့် ပြောလိုက်၏။
မောင်မျိုးချွန်မှာလည်း အနည်းငယ်ကြောင်သွားမိသည်။ ဝမ်းမီစု
ဆားမေ့သော့ နီဇားတုန်း လှမီသွားသည်ဟု ထိုသူငယ်အပေါ်
သူထင်မြင်ခဲ့သောအထိအဆသည် မှားလေပြီလား။

ကိုယ့်အစေ့မဟုတ်တော့လည်း ဆက်မမေးတော့။ မိမိနေရာ
သို့သာ ပြန်ဝင်လာ၍ အစားအသောက်ကို ဆက်စားနေပေသည်။
ထိုသူငယ်မှာလည်း လိုက်ဝင်လာ၍ အနားတွင်ချွတ်နေရာသည်။

မောင်မျိုးချွန်က မနေတတ်၍ သူ့အား အနားသို့ ခေါ်လှလိုက်
သည်။

“ဒီမှာလာထိုင်ပါ။ ညီလေး ဇားချင်တာပြော အစ်ကို မှာပေး
မယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖော်မရှိတာနဲ့
အတော်ပဲ”

သူငယ်လေးမှာ အတန်ခဲနွားဖြင့် မောင်မျိုးချွန် အနီးရှိ ထိုင်
နံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မောင်မျိုးချွန်သည် ဇားပွဲထိုးအား ထမင်းဟင်း ထပ်ယူလာရန်
လက်ကန်ဖြေဟန်ဖြင့်လိုက်သည်။ ဇားပွဲထိုးက ထိုသူငယ်၏ ညစ်ပတ်

မေးချွေ့စရာပုံကို မြင်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှ သတိဖြင့်၊
မနိုး အတော်ခေါ်လှပါမူ ဝန်းကျင်ပြားများ လာရုပေးလေသည်။

“ခင်ဗူးတို့က ကျွန်ကို နှဲတယ်ဆိုပြီး ဆိုင်က အစားအစားနဲ့
မကျမတန် သူ့ထင်လိုလား တကယ် ကျွန်တော့်အစားဆို ခင်ဗူးတို့
ဆိုင်မှာ လုပ်နိုင်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

ထိုသူငယ်က စိတ်ဆိုးစွာပြောလိုက်သည်ကို ဇားပွဲထိုးက
နန်းမနဲ့နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား လူကြီးမင်းဘက်က ဇားချင်တဲ့အခါသာပြောနိုင်
မို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ခုအောင်မျက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဇားပြီလို့ မှု့စဉ်အပူမေ့သွ မရှိတာကအခက်”

“ဒီအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ဒီဘက်က အစ်ကိုကြီးက
တာဝန်ယူပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

သူငယ်လေးက ဇားပွဲထိုးအား ပြောနေစဉ်မှ မောင်မျိုးချွန်
ဇာတ် လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ အမဲကြော့နဲ့ ဆိတ်ကလီဇာ
တစ်ပွဲစီ ထပ်ယူလာပါ”

မွန်ဂိုလီလေးတွင် ကြုံဖြင်းလာသော မောင်မျိုးချွန်အဖို့
အမဲကြော့နဲ့ဆိတ်ကလီဇာသည် အကောင်ဆုံဖြစ်၍ ဤအစားကို
မှကြွားလိုက်မြင်မြင်ပေသည်။

“အသားတွေစားဖို့ မလောနဲ့ဦး၊ ကျွန်တို့တစ်တွေက သစ်စီး
နံ့ကို အချင်စားကြရအောင်။ ဒီမှာ ဇားပွဲထိုးဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တို့
အတွက် ဝန်သီး၊ လီဇွတ်သီး၊ သပွန်သီး၊ သတော်သီး၊ နံသာပုဂ္ဂင်

မောင်၊ နှစ်ရပ်သိပ် ကြောက်မောက်သိပ် နှစ်ရပ်သိပ် သိက္ခာ နှိပ်
အသိပ်နဲ့တွေ့ အားလုံးသွန်”

ဤကောမဖြစ်လိုက်သည်နှင့် စာပွဲတို့ကို အထင်မသေလို
ကြံတော့မော့

“အရက်နဲ့ဖြည့်လိုက်တော့ ဟင်္တင်ပွဲ လိုတယ်ဟေ့”

ထိုသူငယ်က စာပွဲတို့ကို ထပ်မော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျား အလိုနဲ့တဲ့ ဟင်္တင်ပွဲမှာမည်သာ
အမိန့်နဲ့တော်မှပဲ”

“အင်း အတိအကျမဟုတ်ရင် မဖြစ်ဘူးနဲ့တုတည်း ကံစွာ
ဟင်္တင်ပွဲပေါ်ပေါ်ဆိုတာ အသည်းအမြန်ပျံ့နှံ့ကြမ်း ကြက်ပေါင်း
ဘဲပေါင်း၊ ခက်ပေါင်း၊ ကုန်ဆောင်ကြံမကြံ၊ ဒီလောက်ဆို တော်
လောက်ပေါ့ဦ”

ဤကော ကြမ်းပြန်သောအခါ စာပွဲတို့မှာ မှတ်လုပ်ဖြည့်
သွားပြန်သည်။

“ဒီဟင်္တင်ပွဲတွေဟာ တန်ဖိုးမရဘူးဘူးခင်ဗျ”

“သယ် လျှာရှည်တဲ့လူတွေပဲ၊ ဒီနောက်တော်က တကားတကား
သူ မစားနိုင်ဘူးထင်လို့လား”

စာပွဲတို့သည် မောင်မျိုးဆွန် ဝတ်ထားသော ကျားသစ်သား
ရေခဲအိမ်မှာ ရှမ်းသောကြာပိတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“မေဦး အမျိုးပဲ တစ်ခါတည်း ရှမ်းမျိုးလောက်ပြိုင်ဆင်
ထား”

သူငယ်က မှားကြားသည်ကို စာပွဲတို့က မကျင့်နဲ့တော့
မျိုးနုနီသည် မှန်လိုမျိုးနုနု အကောင်အားစွမ်းမျိုးကိုမရွံ့၍ အသင့်
ပြိုင်ထားပေးပေးသည်။

မောင်မျိုးဆွန်အဖို့ ဤဖွဲ့ အရသာရှိသော အစားအစာများကို
တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှဖွဲ့ မခံစားခါဘူး။ အထူးသဖြင့် ထိုသူငယ်၏
စားစားကုသုတမှာ သူ၏ဆရာ ဦးလက်သည်ထက်ပင် ပြည့်စုံကြွယ်
ဝေသည်ကို တွေ့ရုံနှင့် ချီကြံရပေးသည်။

“သူကြည့်ရတာ မိသေ့မောက်တဲ့ မကောင်ပေးလိုပဲ၊ စကား
မျိုးကြည့်မှ စာကြမ်းလိုမှန်သိရတယ်”

မောင်မျိုးဆွန် စိတ်ထဲတွင် ဤသို့မှတ်ချက်ချမိလိုက်သည်။
စာပွဲပေးသောတစ်ရပ်မှ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်
မျိုးဆို မေမြန်မိကြသည်။ မောင်မျိုးဆွန်အား မှန်လိုလားစွာ
လာရုံတစ်ယောက်အဖြစ် သိသွားသောအခါထိုသူမှာ ထိုစားသန့်
လူမျိုးများနှင့် ခန့်ကဲကိုပါ ပေးပေးတော့သည်။

မိမိ လက်နဲ့အမြဲအမေ့ကို မပေါက်ကြားရန် သူ၏ဆရာနှင့်
ပွဲတစ်ခါနဲ့တိုက် အတန်တန်မှားကြားထားသဖြင့် ထိုသူငယ်အား
အစ်ကိုကဲ့သို့ သိန့်ငှက်ပန်ပုံ၊ မြင်းစိန်ပုံ၊ သိုးကျောင်းပုံတို့လောက်
သာ မြှော့မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုဖြစ်ပေါ်ကစား ထိုသူငယ်မှာ ယင်အဖြစ်အပျက်များကို
အကဲခတ်မိခင်စားသွားပေးသည်။

မောင်မျိုးဆွန်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိုခါတာ မှုပေးပါ
ထိုနဲ့အတွက် ခြံပြိုင်သောသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်ငြား ထိုခါတာကိုမူ

သူ၏မည်းတော် ဂွင်ဂန်ခန့်က သားတွေဖို့ ပိုစွမ်းသည့်အတွက် အမြဲ အနားတွင်ခေါ်ယူထားလေ့ရှိရာ မောင်မျိုးစွမ်းနှင့်အတူ ကစား ဖြိုနှံ့ရင်းလှပေသည်။

မူလေဝါက မောင်မျိုးစွမ်းနှင့် အမြဲတစေ အတူနေကြသော် လည်း နေရာတကာ အမြဲအနိုင်ယူတတ်သည့်ညှဉ်းကြောင့် စိတ်ချင်း မတိုက်ဆိုင်သည်က များလာသည်။

ယခုမှ ဤသူငယ်နှင့် စားရင်းဆွေးနွေးရင်းမှ တစ်သက်တာ တွင် မကြုံဖူးသော မေ့ရုံခွင့်မှမျိုးကို ရရှိပေသည်။

သူသည် စိတ်မြောင့်သူဖြစ်သည့်အတွက် သူ သိုင်းလည်ထင် ယူရုံနှင့် ဂွင်ဂန်ခန့်နှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်များမှအပ ဖိုက်မိသောဖြစ်ရပ်များ၊ ရယ်စရာမကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များကို တစ်လုံး တစ်ပါးဖွဲ့ ကျင့်အောင် မြှော့ခါလိုက်ပေသည်။

မြော့ရင်း ရင်းနှီးလာကာ ထိုသူငယ်၏လက်ကို ခမ်းဆုပ် လိုက်လေရာ မေ့စရာမင်းနွေးတွေသော အတွေ့ အတိကြောင့် ဆုံအား သင့်သွားမိသည်။

ထိုသူငယ်မှာလည်း တစ်ချက်ဖွဲ့ ပြိုင်ပြိုင်လိုက်ဖို့ ခေါင်းခုံသွား ပေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မီးသွေးဖျံ့များဖြင့် ညစ်ဝတ်ပေရေနေ သော်လည်း လည်တိုင်အောက်မှပေါ်လာသော အသားပြင်တစ်ခုလုံး မှာ နှင်းဖျံ့များထက်ပင် ဖြူဆွေးနေသည်ကို မောင်မျိုးစွမ်း မြင်တွေ့ ရလိုက်သောအခါ ဆုံပြုမိသွား၏။ သို့သော် အထွေးအထူးမပေါ်စားမီ။

ထိုသူငယ်သည် သူ၏လက်ကို ခြည်းညှင်းစွာ ဖြိုနှံ့ရပ်သိမ်း လိုက်ပြီး -

"အလို - စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ မကော် မဆေးကုန်ပါပြီ"

"ခါဖြင့်လည်း ဖြိုနှံ့ချိုင်းလိုက်လေ"

"ဒီလို ဖြိုနှံ့ဆွေးထားတဲ့ဟင်းဆို တယ်စားကောင်းတော့မလဲ အစ်ကိုရာ"

သူငယ်လေးသည် စားပွဲတိုးအား ခေါ်ယူလိုက်ပြီး အေးသွား သောဟင်းများကို သူနှံ့နှိုင်းလိုက်၏။ မျက်နှာပင် လတ်ဆတ်သော အစ်ကိုရာများ ထပ်မံမျှော်နှိုင်းလိုက်ပေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဖို့ ဖိုက်မိရုံမျှမရှိ မြော့သည့်အတိုင်း လှုပ်ပေးလိုက် ၏။ မောင်မျိုးစွမ်းမှာလည်း ထိုသူငယ်နှင့် အပေးအလှူမှုနေသည့် အတွက် မေ့ကြော့နှုတ်ကွသည်ကို လုံးဝကစမခိုက်။

ဟင်းများ အသစ်ပြင်ပြီးသောအခါ ထိုသူငယ်မှာ အနည်းငယ် ဖွဲ့သားစာပြီး 'ဝပြီ'ဟုဆိုကာ ဆက်မစားတော့ချေ။

"ဟင် - ဒီငမိုက်သားတော့ လှပေါင်မှာပြီ"

စားပွဲထိုးတစ်ဦးက စိတ်ထဲတွင် ကိုတိန်၍ မဝန်လိုက်၏။ စားရင်းတွက်သောအခါ အသပြောသုံးရာနှင့် ဝါးဆယ်ခုနှစ်ပြားကျ သည်ကို မောင်မျိုးစွမ်းက 'ရွှေခါး'နှစ်ပြားပေးကာ မှေ့သားလပ်ယူလိုက် ၏။

ပိုသောမှေ့များကို စားပွဲထိုးများအား ချီးမြှင့်လိုက်ရာ တချို့ ကစားနှင့် ဆိုင်ရှင်ထံအောင်ပင် လိုက်ဖို့ပိုဆောင်ကြပေသည်။

ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာသည့်အခါ နှင်းများ တပွဲပွဲ ကျလာတော့

"ကဲ _ အစ်ကို့၊ နုလို ကြုံကြိုက်တုန်း ကော့မော့ခဲ့တာ ကော့နုတင်ပါတယ်၊ မောင်တော့ တော့ကြသေးတာမို့၊ ကျွန်တော် ကို နှိပ်ပြီပေါ့ဦး"

မောင်မျိုးမုန်သည် စိတ်ထားစွဲမြောင့်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုသူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ပါးလွှာသောအင်္ကျီကို မြင်လိုက်သောအခါ မေ့ သာတော့တဲ့ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျားသစ်သားရေအင်္ကျီကို မွတ် လိုက်၏။

"ဪ _ ညီလေး၊ ရာသီဥတုကလည်းအေးတီသနဲ့၊ ဟော ဒီအင်္ကျီကို စတ်သွားချော်"

ပြောပြောဆိုဆို ထိုသူငယ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံပေးလိုက် သည်။ ရွှေခါးပါးပြားဖွဲ့ကိုလည်း ထိုသူငယ်လေး၏ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူငယ်မှာ ကော့နုတင်ကော့ပင်ပြော၊ သူ့အား ပေးလိုက် သည်ဟူသော အထင်မျိုးဖြင့် မေ့ရာမှ ကွက်နာသွားလေတော့ သည်။

သူငယ်လေးသည် အယ်လမ်းဖွဲ့ထွက်ပြီး မောက်သို့ပြန်လှည့် ကြည့်၏။

မောင်မျိုးမုန်သည် မြင်းနီကလေးကိုမို့ကာ သူ့အား မကြောင်ညို ရပ်ကြည့်စေသည်ကို မြင်သောအခါ သူနှင့် မမျိုးမုန်နှင့် နှိုရသည်ကို 'ဝမ်းနည်းနေကြောင်း' သိလိုက်သည်။

သို့နှင့် လက်ထပ် ခေါ်လိုက်ရာ မောင်မျိုးမုန်မှာ အနားသို့ တပ်သွားစွာသည်။

"ညီလေးမှာ တာကိုသေးလဲ၊ ပြောပါ"

မောင်မျိုးမုန်၏ အမေးကို ထိုသူငယ်က ယဉ်ယဉ်ကလေး ဖြန့်လည်အဖြေပေးလိုက်သည်။

"လိုရန်ကော့ အစ်ကို့ရယ်၊ အစ်ကို့မှာမည်လေးကောင် မသိ လိုက်ရသေးဘူး"

"ဪ _ ဪ _ ဟုတ်ပေးသားပဲ၊ အစ်ကို့မှာမည်က မျိုးမုန် ညီလေးမှာမည်ကော့"

"မောက်လွှာ ဟုတ်ပေါင် ရယ်ရောပြောတာပါ၊ ညီလေး မှာမည်က မောင်မဲ့ညိုပါ"

"မောင်မဲ့ညိုတဲ့လား ဒီမှာမည်ခေါ်ရတာ တစ်မျိုးကြိုမ"

"ခါဖြင့် အစ်ကို့က ဘယ်လိုခေါ်မည်လို့လဲ၊ အစ်ကို့ခေါ်မည် အင်္ကျီခေါ်၊ အစ်ကို့ခေါ်သလို ညီလေးမှာမည်ကို ပြောင်းလိုက်မယ် ဟေ"

"နီ _ ဒီလိုလည်းမလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ လူကြီးတွေပေးထားတဲ့ မှာမည်ကို အစ်ကို့ မပြောင်းမိပါဘူး"

"ပြောင်းသာပြောင်းလိုက်စမ်းပါ၊ အစ်ကို့မှာ ဒီမှာမည်ဟာ လူကြီးတွေပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီလေးဘာသာညီလေး ပေးထား တာပါ၊ မှ အစ်ကို့တွေတုန်း မှာမည်တစ်ခုပေးလိုက်စဉ် အဲဒီမှာမည် မှ ညီလေးအဖို့ (ပုံအင်္ကျီမှာမရှိတော့ပေမယ့်)"

ကလေးငယ်ပမာ အတင်ပုဆွဲ၊ တောင်မဲလာတော့မည်၊ မောင်မျိုးမုန်မှာ မေတ္တုစဉ်းစားကာ မှာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်ရစွာ ဖြစ်သည်။

“ခါဖြင့် ဒီလိုခေါ်ကွား ခိုညှိလိုခေါ်ရင် မကောင်းပေဘူးဟော
ညီလေးနဲ့မကွာတာ ခိုခေါ်ကွား ဝန်ခိုလိုက်သလို ညီလေးနားမည်
အဆိုကလည်း ညီပါပေးတော့ ဒီမှာမည်ဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို
အင်ကိုတော့ ယူဆတာပဲလေ”

“မိုညို _ အင်း ဒီလိုပဲခေါ်ပါအင်ကိုး ဒီမှာမည် အိပ်ကြိုက်
သွားပြီ”

“ညီလေးကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဦးညီဖွားဖွား ခေါ်လိုက်မယ်
ညီလေးမိုညို၊ ညီလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကောင်းဘက်ကိုသွားမယ်
ဆိုရင် အင်ကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်နဲ့ပါလား အမတ်ရတာပေါ့”

“အင်းဟင်း _ ကျွန်တော် ကောင်းဘက်မသွားမည်ဘူး
ကျွန်တော် သွားမည်တာက မြောက်အရပ်ကို ဟိုမှာ သိန်ရက်ကလေး
တွေ သွားခမ်းပြိုကစားမလို့”

“မို _ ကလေးကောင်းပဲ၊ သဲမျှော်က ကြိုမိပါတယ်”

“ကြိုမိဖို့ အင်ကိုတို့ ကြိုခဲ့တာကော”

မောင်မျိုးစွန်က နတ်ပိတ်သွား၏။ ကောင်းကို လမ်းကွဲပေး
လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ညီလေးမိုညို မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာကြောင့်
အိမ်မပြန်တာလဲ”

ဤကောကြားလိုက်သည်နှင့် မိုညို၏ မှတ်ဝန်းကျင် မှတ်
ရည်များ ရစ်ခိုင်းလာသည်။

“ကျွန်တော်မှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်အမေ
က ကျွန်တော်ကို မလိုချင်တော့ဘူးလေ”

“ဟာ _ ဘာလို့ ညီလေးအမေက ညီလေးကို မလိုချင်ရမှာ
လဲ”

“အမေက ကျွန်တော် ထွက်ကစားတာကို မကြိုက်ဘူး
ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က ဝိတ်မပင်ပေးလေ ထွက်မည်လေလည်း
ပျားက ဆုပူကြီးမကင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် ဘိတ်ခိုက်ကလေးထွက်
လာတော့တာပဲ”

“မို _ မိုက်လှပေရလား၊ မိုညိုမှာ နုလောက်ဆို မင်းအမေ
က မင်းကို လှပေးရမှာပဲလဲ၊ မိုနဲ့ မင်းအမေကော”

“အမေ” ဟုအောအောဆို ကြားလိုက်သည်နှင့် မိုညိုမှာ မှတ်
ရည်ကို မခိန်နိုင်တော့၊ မှတ်ဝန်းခိန်မှာ ပါးဖြင့်အိပ်၍ တာဝန်ခိုက်
မိန့်ရုံသာသည်။

“ဟင် _ ညီလေး ငိုနေတယ်၊ အင်ကို မေးတာများ အများ
ပါးမကလေးလား၊ အင်ကိုကို နှင့်လွတ်မနာ”

“အင်ကိုမေးတာ မလွန်ပါဘူး၊ ညီလေးကသာညီလေး
ဆိုတဲ့အခါလို့ ငိုမိတာပဲ၊ ညီလေးမှာ အမေမရှိတော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်
ကလေးတည်းက ဆုံးသွားမှာပါပြီ”

မိုညိုမှာ အသက်ပင် ထိန်မထောက်နိုင်တော့ ကြွကြွပေါ့အောင်
ငိုလေတော့သည်။

“မောင်ရောင်ကွာ အားတင်ခမ်းပေါ်၊ ပြီးတာတွေလည်း
မိုညိုမှာပဲလဲ၊ နု မင်း အိမ်ပြန်မိမိကောင်းပြီ”

မောင်မျိုးစွန်က နတ်ပိန်မုခ်သော်လည်း မှတ်ရည်ကမစ်
မိလား အကွန်အတက်ကောများ ထပ်ကွန်လိုက်သေး၏။

“အဖေမှ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ခွင့်တော့တဲ့ဟာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ဘာမဖြစ်နိုင်လှာလဲ၊ သူ့ဟာ ကျွန်တော်ကို အလိုရှိသေးတဲ့လိုက်စားမှာပေါ့”

“ရှာတော့ ရှာမှပဲ၊ မတွေ့လိုဆိုရင်မကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
မိမိအပေါ် ဤညအထိ ကစုထား စေတနာသက်နေရာသော မောင်မျိုးစုခွန်ကိုကြည့်ပြီး မိုးညိုတစ်ယောက် ရယ်ခင်တာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ လက်သစ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ပြန်သွားပါ့မယ်၊ ဘဲပေမဲ့ သိန်းငှက်နှစ်ကောင်လောက်တော့ သွားမယ်ပေါ့သေးတယ်”

ထိုအခိုက် အဝတ်အစား သားသားနှာနှာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက် မျောက်လိုက်လူငယ်လေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူတို့နှာမှ ခြစ်လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။

မိမိများသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်အထိ ခုံညိုက ဂရုမိုက်ကြည့်မိသည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော် ခိုက်ဆာပြန်ပြီ”

အကြောင်းရမယ်တစ်ခုစုစုပြီး မြောလိုက်သည်ကို မောင်မျိုးစုခွန်က မသိဘဲ

“ကဲ ... ဘဲဖြင့် ဟိုရွေ့ကဆိုင်ထဲ ဝင်ရအောင်”

“ကောင်းသားလဲ၊ လာ သွားကြည့်”

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သားသည် အဆိုပါလူငယ်သွားသောဆိုင်သို့ လိုက်ဝင်သွားကြသည်။

အသုံးတိုများသည် သူတို့မြင်လိုက်သော လူငယ်ရွေ့တွင် များစွာသတိပြစ်နေသည်ကို ဝင်ဝင်ခွင်း ဖြင့်လိုက်ရ၏။

မလှမ်းမကမ်းအသွင်တွင် နေရာသူလိုက်ရာ ထိုလူငယ်က သူတို့ အဝတ်အစားညစ်ပတ်သည်ကိုမြင်၍ အသုံးတိုများအား မောက်မာသွားစေခဲ့သဖြင့် မြင်လိုက်၏။ မောင်မျိုးစုခွန်ကလည်း ဂရုမိုက်။ မောင်မိုးညိုနှင့်သာ စကားတော်ပြောနေလေသည်။

ထိုခေတ် အပြင်ဘက်မှ မြင်ဟိသနှင့်အတူ လူတမျိုး၏ နောက်ထပ် လျက်ပေါ်လာလေသည်။ မောင်မျိုးစုခွန်သည် သူ၏ မြင်နိုင်စွမ်းကို စိတ်ညှစ် ခြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထင်သည့်အတိုင်းပင် လူလေးငါးမြောက်ယောက်ခန့် မိမိမြင်ဘူး၊ ဝိုင်းအမ်းနေသည်ကိုမြင်ရ၏။

မြင်နိုင်သေးမှာ အကပ်မခံဘဲ ခုန့်ပေါက်ကန်ကြောက်နေလေသည်။ မြင်အပ်သူများကို အသေးအစွာ အကပ်ခတ်ကြည့်စွလိုက်သောအခါ လမ်းတွင် သူ့အား တားဆီးပြီး မြင်းလှနေကြုံရသော လူများဖြစ်၍ မောင်မျိုးစုခွန်မှာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ဆာသပိလျက်လာလေသည်။

“မေ့မင်းကြောင်ကောင်မှာတောင် မြောင်ဝင်မိခဲ့တဲ့ မြင်းသူနဲ့အတူ သိကြားရောပေါ့ကွာ”

မြေလှမ်းကျခြင်း အပြင်သို့ လှမ်းထွက်သွား၏။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ အဆိုပါ မြင်းသူနဲ့ရောမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် မျက်လုံးမူကဲဆန်ပြောလျက် လဲကျသွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

တစ်ခုတစ်ယောက်သာသနာ့သုတေသန လက်ချက်ဖြင့် ဤသို့
ခံလိုက်ကြရမည်ကို သိသော်လည်း မည်သူ့လက်ချက်မှ
မသိသဖြင့် မောင်မျိုးစုန်ပင် ဆုံကြသွားလေသည်။

ထိုအခါ နေ့သီလှည့်လှည့်သော လက်ချောင်းများက သုတေသန
လက်ကို လာရောက်ဆွဲကိုင်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်မိ
ညို ပြန်နေလေသည်။

သူ့ဘယ်အချိန်က လိုက်ဆင်းလာသည်ကိုမင် မောင်မျိုးစုန်
မသိလိုက်။

“ဘာသိဘာသာ နေ့စဉ်အခါ အစ်ကို့မှာ လာ _ သွားကြ
နဲ့”

မောင်မိညိုက ဆိုမော်နေသည်။

“ဘာသိဘာသာ မေမိတယ် ငါ့ညီမှာ သူတို့တစ်တွေကသာ
အစ်ကို့ပြင်ကို နိမ့်ကြံနေတာ။ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ လက်ချက်
မိသွားလို့ နှလုံးခဲလိုက်ရတာပဲ။ အင်း _ ဘယ်သူ့လက်ချက်ပဲလိမ့်”

ထိုလူငယ်သည် မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော မြစ်သွန်း
များ၏ အမြေအနေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး သူတို့နှစ်ဦးအား ဆုံကြ
သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်စုလိုက်သည်။

မိညိုသည် မောင်မျိုးစုန်လက်ကို ဆွဲပြီး ဆိုင်းပေါ် ၌ ပြန်တက်
သွား၏။

ပြုစွမ်းရယ်သာသာမျက်နှာဖြင့် မောင်မျိုးစုန်အား လက်
ခက်စည်းကြမ်း ငဲ့စေမည်။

“အစ်ကို _ အစ်ကို့ပြင်က သိပ်တောင့်တော့မနေ”

ဟု မြောလိုက်ရာ မောင်မျိုးစုန်လည်း သဘောကျရာဖြင့်
ပြန်လည်မြေကြားမည်အဖြေတွင် _

အပြင်ဘက်မှ မြင်းသူရဲများ နေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြား
လေသည်။

နောက်ဆုံးထွက်ခွာသည့် မြင်းသူရဲသည် မောင်မျိုးစုန်နှင့်
အကြည့်ရင်းဆိုသွားသဖြင့် ဒေါသအဖျက် ထွက်လာကာ ဆဲဆို
စွန့်နှံခံရဖြင့် ပစ်လာလေသည်။

မောင်မျိုးစုန်သည်လည်း မျက်နှာပင် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်
ကိုစွမ်းကာ ဆဲဆိုသောအခါလူရန် ချိန်စွယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်တွင်ရပ်နေသော ထိုလူငယ်သည် ဝိုက်ဆံ
ပြားနှစ်ပြားကို လက်ဖြင့် တောက်ထုတ်လိုက်ရာ _

“ဟီး _ ဟီး”

အသံနှစ်ခုကြည့်ကာ ဆဲဆိုစွန့်နှံခံရာ မြေပေါ်သို့ ကျသွား
လေသည်။

သူငယ်၏ဘေးတွင်ရှိနေသော ကလေးနှစ်ဦးသည် မြေပေါ်၌
ကျထွက်ရှိသော လက်ချက်ပုံနှစ်ပေး ၃-လုံးကို တောက်ကာ သု၏
အရင်သခင်အား ကမ်းပေးလိုက်၏။

သူငယ်သည် အိတ်ဆဲဆဲညှပ်လိုက်ပြီး မိုင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်
လာလေသည်။

မောင်မျိုးစုန်ရှေ့မှောက်ရောက်လာသောအခါ ဦးခေါင်း ညှပ်
၍ ဂါရုဠ်လိုက်သည်။

“ဒီကနောက်ကြီးပဲ နေ့စဉ်ကို မသိရဘူးလား ခင်စရာ”

မောင်မျိုးစွန်းလည်း ဒေရာမှထပြီး ဂါရဝပြန်ပြန်လိုက်မလဲ
သည်။

“သိရပါ့တယ်၊ ကျွန်တော်မှာမည်က မျိုးစွန်းပါ”

“ကိုမျိုးစွန်းက အခွေကျွန်းဆီကလာသလား ဒီကိုလာခြင်း
က ..”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အထက် မွန်ဂိုလီးယားနိုင်ငံ
က လာတာပါ။ အခွေကျွန်းဆိုတာကိုလည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး
ပါဘူး။ အကြည့်တော်မဲ့ ကူညီဖို့ကို ကျွန်တော်မျိုး များစွာမှ
မကုစားတင်ပါဘယ်”

“ဖြတ် .. ကိုမျိုးစွန်းက အခြေမမှန်ကို မတော်စွဲသေးပဲကိုး
နဲ့စေတော့၊ မောင်လည်း ဆွေကြည့်မှားပေါ့၊ ကျွန်တော်ကို နှင့်ပြီ
ပါဦး”

ဖြောရင်း ကိုယ်ကို မဖြေထိလှန့်ပါး၊ ကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။
မောင်မျိုးစွန်းလည်း ကမန်းကတန်း ပြန်လည်အဖိုအသေပေးလိုက်
၏။

ပြင်းထန်သောလေလုံးတစ်ခု မျက်နှာဆီသို့ တိုဝင်လာသည်
ကို မံစားရသဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူငယ်၏ အကိုးသေသည်
ပိမိမျက်နှာသို့ ရွေ့ယမ်းကာ ရောက်ခဲ့လာသ...

ဤသို့ အဖိုအသေပေးတန်း ပြန်ဆီဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာမည်
ကို မောင်မျိုးစွန်း လားလားဖွဲ့ မခင်းစားမီး

လာသောအဖိုနှိမှာ ပြင်းထန်မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ထိမိလျှင်
မျက်လုံးများ ကန်းသွားနိုင်သလိုသည်။

အန္တရာယ်ကြီး နီးအသည့်ကြားမှ စဉ်းစားချိန်မှရတော့တံ
ခေါင်ကို မောင်ကြားသို့ ငုံ့လွှဲကြကာ ကမန်းကတန်း တစ်ဝတ်ကျွမ်း
ဖိုလိုက်ရလေသည်။

“ခတ်”

ဝန်ပြိုင်ကိုမှ အကိုးကေ လာရောက်ခိုက်မိသွားသဖြင့် စင်
စဉ်းစဉ်းမံစားလိုက်ရသည်။ မဖြေထောက်အမံ မဖြေသို့ပြန်လည်ကျ
ရောက်သောအခါ ..

“ဒါ ဘာသဘောလဲ”

မောင်မျိုးစွန်းက ခေါ်သသဖြင့် ခပ်မာမာမေးလိုက်၏။

“ခိတ်မလိုပါနဲ့၊ ကိုမျိုးစွန်းမဲ့ပညာကို မော်ကြည့်တာပါ။ ကိုမျိုး
စွန်းမဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာက အဖမ်းထက်သလောက် မဖြေလက်
ကိုယ်မ တိုက်ခိုက်ဖူးပညာက နှိပ်ကြိုးပိတ်လား”

ဖြောဖြောဆိုဆို မောက်တစ်ခေါက် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ
အဖိုအသေ ပေးလာပြန်သည်။

တစ်ခါသေဖူး ဖြင့်နှိမ့်နားလည်ပြီးဖြစ်သော မောင်မျိုးစွန်းသည်
မောက်သို့ မဖြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

မောင်မိုးသိုသည်လည်း မောင်မျိုးစွန်းအပေါ် နှိပ်ခိုက်ကာ စားပွဲ
ပေါ်မှ သံခွန်တစ်မျောင်းထား ထိုသူငယ်မှာအရောက် ပုတ်ဖျက်လိုက်၏။
ဤတစ်ကြိမ်မှာ ထိုသူငယ်မှာ အမှန်တကယ် အဖိုအသေ
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ကိုယ်ကို မတော်စွဲလိုက်သောအခါ ခိုညှိရာလည်း
သံခွန်ကို ပြန်ထောက်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

မိလ္လာ၏ စုတ်စုတ်နှစ်နှစ်အသွင်ကို မြင်သဖြင့် ထိုသုငယ်မှာ နေ့နက်သို့ တစ်လှမ်းမှတ်လိုက်၏။ မောင်မျိုးချစ်ကိုမူ တစ်စုတ်မျှ မြင်မြောက်ခဲ့ပြီး လှည့်လှက်သွားပေးတော့သည်။

“ဒီပစ္စည်း သွားပေးလိုက်ပါ အစ်ကို”

မောင်မိလ္လာက မောင်မျိုးချစ်နားတွင် တပ်၍ တီးတိုင်းပြောလိုက်၏။ မိလ္လာ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ငို၍ ဆုံးအားသန်သွားပေးသည်။ သူ မြင်လိုက်သောအရာကား ဆီထိုးချွန်နှစ်ခုလုံးနှင့် ခိုက်ဆိတ်ပြားနှစ်ပြားဖြစ်ပေသည်။

မောင်မိလ္လာက ယင်ပစ္စည်းများအား ထိုသုငယ်က ထိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်ကို မောင်မျိုးချစ် မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ အဘယ်သို့ မောင်မိလ္လာ လက်ထဲ မျောက်လာသည်ကိုမူမသိ။

“ဤ အကြည်ထောက် မောင် ဒီမှာ ခင်ဗျာပစ္စည်း များကုန်ခဲ့ပြီ”

ထိုသုငယ်မှာ မြေလှမ်းတူဆင်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ ပစ္စည်းများကို မြင်သွားသဖြင့် မျှော်ချမ်း မျက်နှာမျက်နှာအား လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သောအခါ နှုတ်လက်သည်ကုတ်ဆွဲဟန်သည် မောင်မျိုးချစ် လက်ခါးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

ဤအသွင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မောင်မျိုးချစ်မှာ လိမ်ပြောလှုပ်ရှားသွားတတ် ထိတ်လန့် သွားမိ၏။ ဤနှုတ်လက်သည်ကုတ်ဆွဲဟန်သည် မယ်သိကွ၏ နှုတ်လက်ဖြစ်ကြောင်း မယ်သိကွနှင့်အား အသက်အသွယ်ရှိပေးပေးစား ချီးဇားရောက်ပေးသည်။

ကောင်လမ်းပါးပေါ်ပေါ်တွင် မယ်သိကွ ကုတ်ဆွဲခြင်းကို မိမိရောသော မောင်မျိုးချစ်သည် ဤနှုတ်လက်သည် ကုတ်ဆွဲဟန်ကို

မြင်သည်နှင့် မှန်ကန်သော စကားစကားနှင့် မကြောက်သောစကား ကြွယ်ပွယ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဝိုက်ခိုက်နှစ်နှစ်ပတ် လက်ထဲမှ လက်နှက်ပုန်များ အကြွေဟုအောင် အတွင်းအားဖြင့် တွန်တိုလိုက်ပေးသည်။

ထိုသုငယ်၏ လက်မချင်းများ မောင်မျိုးချစ်၏ လက်ခါးနှင့် မထောက်ကျရှာအလိုတွင် လက်နှက်ပုန်ပေးနေရာ နှုတ်လက်အကြွေဟုသည်။ လက်ကို အောက်သို့လည်း မကျော့စရာ အပေါ်သို့လည်း မကျော့တက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထားနေရာမှ လက်နှက်ပုန်များ အကြွေဟုသည်ကို မြင်သောအခါ မောင်မျိုးချစ်၏ အတွင်းအားထွက်ပည့်ပွတ်ပျောက်ကြောင်းကို ထိုသူ မျက်နှာသိလိုက်ပေးသည်။

သို့ဖြစ်၍ မောင်မျိုးချစ်အား ဆက်လက် ခုန်မရန်တော့ဘဲ များမိ လှည့်လှက်သွားပေးတော့သည်။

မောင်မျိုးချစ်သည် မေးရာက မြန်တိုင်ချလိုက်သည်နှင့် မောင်မိလ္လာ၏ ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး မမျိုးမချွန်သော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ပေးရာ

“ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ညီမေးလက်ထဲ မျောက်လာသလဲ”

“မိလ္လာ _ ခါးလာစာ သူက အစ်ကိုကို အမိအသေးပေးတုန်းမှာ ကျသွားသလို သူ့ထက်အချင်းအမောင် ညီမေး စကားကိစ္စလိုက်ပေးပါ”

မောင်မိလ္လာက သူ့အား တော့ပတ်လှည့်ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်မကြည်သော မောင်မျိုးချစ်က အနည်းငယ်မျှ သံသယမဖြစ်မိ။

“အစ်ကို့ရေ ... ပိုအမျိုးသမီးတွေက ဘာကြောင့် အစ်ကို့
မြင်ကို လှချင်ရတာလဲဟင်”

မောင်မျိုးစုခံမှာ ဆုံညှဉ်းပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို့ရဲ့ သူတို့တစ်တွေဟာ ယောက်ျားလို
ဝတ်ဆင်ပြီး ယောက်ျားဟန်နဲ့ သွားလာနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပါ။
တော်မှ မှတ်စီနဲ့ ကြည့်လိုမထွက်ဘူးပေါ့ အစ်ကို့ရာ”

“ဒီလိုဆို ငါ့ညီမုက်စီက ဘယ်ဆိုးလိုတဲ့။ အဖြစ်အပျက်က
ဒီလိုကွယ်”

မောင်မျိုးစုခံသည် သူနှင့် မြင်းနီလေး ငရေကန်ဆုံနဲ့ရုံမှ
စ၍ လမ်းတွင် မြင်းသူနီးတို့ မုက်စီကွ၍ တားဆီးပုံကိုပါ တစ်လုံး
တစ်ပါးဗျူမချန်ဘဲ အားလုံးကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

“နောက်ဆုံး ဘယ်သူ့ လက်စွက်မိသွားသလဲတော့ မသိဘူး။
သွေးကြောအိတ်ခံရပြီး အားလုံး လဲကွသွားတယ်။ နို့မဟုတ်ရင်လား
ပုံကြီးပုံကောင်တော့ မြစ်ဦးဖုာအမှန်ပုံ”

ဤကောက်ကြားမိသည်နှင့် မောင်မိုးညိုမှာ ဘာမျှ တုံ့ပြန်
မပြောသော်လည်း အမိမှာယ်နီသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်၏။
ခါကိုလည်း နို့ပြောငုံသော မောင်မျိုးစုခံက မနိပ်စားမိလိုက်။ သူ
အနီနီနှင့်သာ သူ့ဆက်ပြောနေရသည့်။

“ဒီနေ့ရမှာ အစ်ကို့ နားမလည်တာတစ်ခုရှိနေတယ်။ အစ်ကို့
မြင်းနီလေး ပြောခဲ့တဲ့ခရီးကို သူတို့တစ်တွေနဲ့ မြင်းအနည်းဆုံး
၂-ရက်လောက်ပြောမှ ရောက်နိုင်မယ်။ န နေ့ဝက်နဲ့ ရောက်လာတယ်
ဆိုတော့ ခြင်းစားရောဖြစ်နေပြီ”

“ခါကို့ရား ဦးဆောင်အခြောက်ခံပြီး ခြင်းစားနေရသလား
အစ်ကို့ရား သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထဲမှာ နို့ကြွလေး
တစ်ကောင်ကိုတော့ ညီလေး မြင်လိုက်တယ်ပေါ့”

အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော မောင်မိုးညို၏ ကောက်ကြား
ပါမှ မောင်မျိုးစုခံသည် ဝမ်းသာအားရရွာဖြင့် စာပွဲကို လက်ဖြင့်
ပုတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ သူတို့တစ်တွေ လိုက်မမိလို့ နို့လွတ်
ပြီး ချွေက အိတ်တွေကို တားဆီးနိုင်တာဖြစ်မယ်။ ဟိုအချိန်မှာ
နို့တစ်ကောင် ပွဲသွားတာတော့ သတိထားလိုက်မိတယ်။ ခါပေမဲ့
ဒီလိုသဘောမှန် မသိလိုက်ဘူး”

သူတို့တစ်တွေသည် လမ်းပေါ်မှ မြင်တွေ့သမျှကို အပြန်အလှန်
ကောက်သည်ချေကြသည်။ မောင်မိုးညိုသည် မြင်းနီလေး၏ အထွေ
အကနှင့် အပြေးနှုန်းကို မေးမိပြန်သည်။

မောင်မျိုးစုခံ စုတ်ဖြူသည်ကို ကြားပြီးသည်နှင့် အလွန်သွား
စွမ်းကုသွားမိ၏။ လက်ခတ်ရည်ကြမ်းတစ်ချိန်ကို မော့သောက်လိုက်
ပြီး ရယ်မောရွာဖြင့် မေးလိုက်စွာသည်။

“အစ်ကို့ ... အစ်ကို့ဆီမှာလိုတဲ့ အနီးတန်ဖူညှဉ်းတစ်ခုကို
ညီလေး တောင်းမယ်။ အဲဒါ အစ်ကို့ ပေးနိုင်မလားဟင်”

“မပေးနိုင်တာ မရှိစေရပါဘူး ညီလေးရား ညီလေးလိုချင်တဲ့
ပစ္စည်းသာပြောပါ”

“တကယ်နော်”
“တကယ်ပေါ့။ အစ်ကို့က လိမ်ချေခွဲနီးမှာလား”

"ကဲ _ ဘဲဖြင့် ညီလေးတောင်းမယ်၊ ညီလေး လိုချင်တာက အစ်ကိုနဲ့ပြင်နီလေး"

မောင်မျိုးချစ်က တွေးစေမနေဘဲ မျက်စုတ်၊ မောင်ညီတံလိုက် စား

"ယုသွား ဘဲ၊ အစ်ကိုက ညီလေးကိုပေးလိုက်တဲ့ အမှတ်တရ ဝစုည်းပေါ့"

အမှန်မှာ မောင်မိုးညိုက စုတ်စရာမဟုတ်ရာ အဖြစ်သာပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကြောင့် စတော့ရုံရုံသော မြင်းမျိုးကို မောင်မျိုး ချစ်က အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးလှမည်ဟု မောင်မိုးညိုက အထင်ရှိ ထား၏။

ယခုမှသာ သိက္ခမ်းရသော မိမိအပေါ် ဤလှူဒါန်းလှူငြော့ကြီး က မည်သို့သောစကား ဗျာကြံ၍ ငြင်အနိမ့်ကို သိလို၍ စိတ် စမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ယခုမှ အထင်နှင့်အမြင် ကွာခြားခြင်းမက ကွာခြားနိမ့်ပြီး ယခုမှ သိစွင့်ရသော မိမိအပေါ် ဤအစွဲအစဲ စေတနာရှိသည်ကို မြင် သောအခါ စားပွဲပေါ်များကံကား ငိုရွာလေတော့သည်။

ပြောနေရင်းမတ်တတ်မှ ရုတ်တရက် ငိုမျှလိုက်သော မောင်မိုး ညို၏ အမှအရာကို မောင်မျိုးချစ် တစ်ယောက် မှားလေသည်နှင့်အောင် ဖြစ်သွား၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ငါ့ညီရာ၊ မင်း နေမကောင်းဘူး လား"

မောင်မိုးညိုသည် အငိုရင်လိုက်ပြီး မောင်ကိုမော့လိုက်၏။ မျက်စုတ်များမှာ မျက်စိဝတ်တွင် ပြည့်လှုံနေသောသော်လည်း အငိုရင်တစ်ပွင့်ထွက်လာသည်။

မျက်စုတ်တစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မီးသွေးဖုန်များ ပျောက် များပြီး ခြေဖွဲ့သောအသားဖြင့် ပေါ်လွင်လာသည်။

"လာ၊ အစ်ကို သွားကြည့်ရအောင်"

မောင်မျိုးချစ်သည် ကုန်ကုသော ဓမ္မအားလိုက် ရှင်းလိုက် ပြီး မောင်မိုးညိုနှင့်အတူ ခိုင်အပြင်တက်သို့ ပျောက်ထွက်လာကြ လေသည်။

မြင်းနီမှာ ပျောက်လာသောအခါ ကျောက် လွတ်သံပေးရင်း _

"ခုနီနီကစ ဟောဘိ သခင်သစ်ခဲစကားကို မင်း မှားထောင် စတော့မယ်၊ ကြားလား ကိုမြင်းနီလေးရေ"

မြင်းနီ၏ စက်ကြိုက်ဆုံပြီး မောင်မိုးညိုသား အပေါ်သို့ တက်စီးစေလေသည်။

"ကဲ _ သွားပေးတော့ ငါ့ညီ၊ တစ်နီနီနီနီ တစ်နေရာရာမှာ ကိုတစ်တွေ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့"

မြင်းနီလေးသည် ခါတိုင်း မည်သူ၏ အစားကိုဖွဲ့မနေသော် လည်း ယခု သူ၏သခင်က ကျောသပ်ကာ ချောလာသည့်အတွက် ငြိမ်ချိမ်းသက်သက်နှင့်ပင် အစိမ်းလိုက်လေသည်။

မောင်မိုးညို တစ်ယောက် မြင်းမကျောပေါ် ရောက်သည်နှင့် မောင်မျိုးချစ်သည် စက်ကြိုက် လွတ်ပေးလိုက်ပြီး မြင်းတင်ပါးအား နှိပ်ချလိုက်လေသည်။

ပြင်ပသော ဘုရားရှင်မိတ် မြေလွှာသွားပြီး နဂါးကြား
ထဲမှာပင် မြောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကြောမီ အမှောင်ကွယ်ရင်း။

မောင်မျိုးချစ်သည် တည်ငံ့ခိုင်ခံ့သာတန်ခိုးနှင့် အခန်းလျှိုး
ဆိပ်မည်အပြုတွင် -

"ခေါက် _ ခေါက် _ ခေါက်"

စမ်းခေါက်သံ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

"ဘယ်ကလဲ"

မောင်မျိုးချစ်က မေးလိုက်သည်။

"မိတ်မေ့ကွယ်"

ခပ်သွပ်သွပ်ဆံ့တန်ခိုးက ပြန်ပြောလေသည်။

သို့နှင့် မောင်မျိုးချစ်က တံခါးကို ခွင့်မေးလိုက်ရာ လူငါး
ယောက် စီးတန်း၍ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အသေအစွာ အက
မတ်မတ်လေ့လာလိုက်သော် ကျောချမ်းသွားမိ၏။

လေးယောက်သောသူမှာ သူနှင့် မွန်ဂိုလီယားတွင် ရင်ဆိုင်ခဲ့
ဖူးသည့် 'မောင်' ညီအစ်ကိုအုပ်စုတို့ဖြစ်ကြပြီး အသက်ငါးဆယ်ကျော်
ကျော် မျက်နှာပေါ်တွင် အသာစုလှုံကြီးသုံးလုံးရှိသူကိုကား ယခုမှ
သာ မြင်ဖူးလေသည်။

ရုပ်ဆိုဆိုနှင့်လျက် မောင်မျိုးချစ်အား အသေအစွာ နိုက်
ကြည့်နေသည်။ ဇောရန်မောင်က ဝမ်း၌ မိတ်ဆက်မေးလိုက်သည်။

"ခါက ကမ္ဘာတို့ရဲ့ ဦးစီးတော် မှာမည်မကော် ဇောသိုင်းဆရာ
ကြီး ဧရာဝတီ ဦးမောက်ဆိုတာပဲ"

မောင်မျိုးချစ်သည် သူတို့၏ လက်နက်ထဲမှနေ မြစ်သွားမော
ပြီး 'မောင်' ညီအစ်ကိုအုပ်စုကိုပင် နိုင်ငံက အကြိတ်အနယ်။

ယခု သူတို့၏ ဦးစီးတော်တစ်ယောက် ထပ်တိုက်လာမော
ကာ နိုင်ငံဆိုတာ ဆေးလာမော မြေနိုင်ငံရှိဆိုတာကောင်မလွယ်။
မျက်နှာငယ်မိမိပြန်ပင် မေးလိုက်မူရားသည်။

"အထွေးအထွေးကိုမူရား နိုဂိုလာခေါင်စွာ"

"မင်းရဲ့ဆရာ ဆိုတာတွေကော"

ဦးမောက်က မေးလိုက်၏။

"ဆရာတို့တစ်တွေ ဒီမှာ မရှိကြပါဘူး"

"ခုနေ မင်းကိုသစ်ရင် ကြီးနိုင်ငယ်လှည့်၊ မြစ်ရာကွယ်
နက်မြန်ခါ မေ့နုကတည့်ဖို့နိမှာ ဆယ်နိုင်ကွားကောမင်ကို မင်းဆရာ
တွေနဲ့အတူ အရောက်လာနဲ့ ခါပဲ"

ပြောပြီးသည့်နိ ဦးဆုံး တံခါးအပြင်သို့ လှမ်းထွက်သွား၏။
သူ၏ တူမောက်မောက်မောက်ကလည်း လိုက်၍ ထွက်သွားကြသည်။
မယောင်တိုင်းမိကို မှတ်လိုက်ပြီး မောင်မျိုးချစ်သည် မှောင်ပေါ်
၌ ဝမ်းမလှောင်ကာ အနားယူလိုက်သည်။ နဂါးကြောင်မှနေ၍ အပြင်
ကပ်၌ ဟိုဒီလုပ်စွာနေသော လူနိပ်သတ္တန်မူရားကို မြင်၏။

ပြတင်းအပြင်ဘက်မှ အစောင့်အကြပ်မူရား မူဆားသည်မှာ
ပေါ်စွာမည်။

လှမ်းတစ်ညွတ်၍ ကြားလာတာပင် ခေါင်းစိုပေါ်မှ လှုပ်ရှား
မိကို ကြားရသည့်အပြင် လက်နက်ဖြင့် ထုတ်ပြောထုတ်ပုံပါ
ကြားရလေသည်။

မောင်ညီမောင်မောင်လေးတို့လုံးမှာ လက်ဖြန့်ကြဲတောင်းခံရပြီး သစ်
ပင်ပေါ်တွင် တုံ့ပေးတံ့ခိုက်လျက် ရန်ကင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။

“နီ _ မိတ်ဆွေတို့ပါလား။ ဘယ်နှယ် လူတို့နီနီပြီး ဒီမှာ
ဒန်းလာစီးနေကြတာလဲ။ ကဲ _ မျက်သလောက် စီးနေမှန်ကြ
ကွန်တက် သွားပါဦးမယ်”

မောင်ညီမောင်မောင်လေးတို့လုံး၏ ဦးရီးတော်သည် မျှသုမောက်
လိုက်သွားသော်လည်း နဂါး၏ ပြန်မရောက်နိုင်သေး။

အကယ်၍ တစ်နဂါးဖြစ်သွားလျှင် သူတို့အား ကယ်ပယ်သူ
မရှိတော့။

မောင်ညီမောင်မောင်လေးတို့အား အစားအစာပေးပြီး သေလျှာအမှန်
ပဲ၊ လှကလည်းမတန်၊ မာန်ကလည်းမတွေ့လိုကြသည့်အတွက်
မောင်မျိုးရစ် ထွက်သွားသည်ကို ဤအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ကြ
သည်။

သစ်ပင်တစ်ခု ကွယ်လွန်နေသောအချိန်တွင် မောင်မောင်
သည် အသက်ရှင်နေအတွက် အရွက်ကို မခွဲကွက်နိုင်တော့။ အသံ
ကွယ်ကြိုမြန် တအားအော်ခေါ်ပေးတော့သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး လာပါဦး။ ကျွန်တို့ အနွယ်ပေးပြီး ကျွန်တို့
ကို အောက်ဖြန့်ရမလဲ”

“အင်း _ ဒီလူတွေဟာ ငါ့အပေါ် မတောင်းကြိုပေးမယ်
သူတို့နဲ့ငါ ဘာရန်ကြီးမှန်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အမြောက်တိုက် ဒီမှာ
ကြိုတုံ့မောင်နီ သေသွားကြရင် မတောင်းပါဘူးပေ”

ဤသို့ခင်စားမိကြလည်း မောင်မြန်လှည့်လာပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ
ကြိုမောက် မြက်စုမောက်လိုက်သည်။

သူတို့၏လက်မှ ကြိုမောက်ကို မြှောက်မိ မလှုပ်ရှားနိုင်သော
သေမကြော့များအား ခေါ်ခေါ်လိုက်၏။

ဦးမှ _ မောင်မြန်မြန် ကြိုမောက်ကို တုံ့မြှောက်ပေးလိုက်ပေး
သည်။

“မြှောက်မှာနီလှည့်ရင် သူ့ဘာသာ သေမကြော့ရုံနီပြီး ပြန်လှုပ်
ရှားနိုင်မယ်။ နဂါးလှုပ်ရှားတာကိုတော့ စိတ်မတောင်ပါဘူး။ ဘဲနီ
ခါးမှာတိုတစ်တွေကို အသံသုကာ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး တုံ့ပေးတံ့
နီကံ့ဆွဲထားတာတဲ့ပဲ”

“ဘာနီလော့ လာလုပ်နေတာလဲ။ မင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ
နီမှာလဲ”

မောင်မျိုးရစ်မှာလည်း ဤနေရာထင် ကြာကြာမနေရဲ
တော်ကြာ သူတို့တစ်တွေ၏ ဦးရီးတော် မျောက်လာလျှင် မြှောက်ပေး
မိရမည်ကို နီရိုက်နေသည်။ သို့နှင့် တုံ့မေးရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာ
လာလေသည်။

“ငါ့ကို ဝီထံတစ်ခိုက် ကျွန်တို့ကတော့ သွားဟာ အသံသုလဲ
နီမောင်ညီမောင်မောင်လေးတို့လို သိုလှည့်တတ်တဲ့သူတွေကို တောင်
လက်သည်မသိအောင် လှုပ်နိုင်တယ် ဆိုတော့ ဒီလူနီလှည့်ဟာ
မလေးပါလား။ ငါ့အသံမိတ်ဆွေတို့မှာ ဒီတောင် ပညာတတ်တဲ့
လူလည်း မရှိဘူး။ ဟို _ သူတို့နီရီးတော် ဆိုတဲ့သူဟာလည်း
အသံလိုလှုပ်ပြီး မြှောက်ပေးတာပဲ”

တစ်လမ်းလုံး ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားလာခဲ့ပါ
သော်လည်း အခြေကိုကာမရဘဲ သူ့အတွက် အားလုံး ပပေးပြန်
နေ၏။

အခန်း(၁၅)

ပျောက်ပြန်သူတို့

လမ်းတွင် ရည်သည့်ပြုသောအခါ မပေါ်တော့
နောက်တစ်နေ့ အမှတ်တက်အဖွဲ့နဲ့ပိုင်အတွင်းမှာပင် တောင်
ပိုင်းနယ်မြေ ဖြိုတောက်သို့ ရောက်ခဲ့လာလေသည်။
အိမ်ရှေ့ခံမင်သားကြီး သူမနီ၏ နန်းတည်ရာ ဖြိုတောက်ကြီး
ပြန်သဖြင့် အထူးစဉ်းစားသိုက်မြိုက်လျက် ခိုအုခေသည်။ မှန်ရိုလ်
သားတွင် ကြိုပြင်လာသော မောင်မျိုးစုန်အဖို့ အားလုံး အသစ်
အဆန်ဖြစ်နေသည်။
နယ်မြေစိမ်းနေသေးသဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဆိုင်ကြီး
ရှိ မဝင်ဝဲ။
လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင်သာ ထမင်းဝင်စားပြီး
ချေးတန်များ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။
နေ့တက်၍ အဖွဲ့နဲ့ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ချေးမြောက်ဘက်ရှိ ကွင်း
ပြင်မိသို့ တွေ့တက်လာလေသည်။ ထိုအခါ အရှေ့ဘက်လှည့်အိမ်

မိတ္တူကြောင်း အားပေးသောအားက သူ့အား ဆုံးမအောင် သွားပေးတော့
သည်။

မောင်မျိုးမုန်သည် လူ့ဆန်ကြောင်းသို့ တိုးဝင်သွားပြီး အတွင်း
သို့ မျှော်စူးရာ လွှတ်မြင်အလယ် တစ်နေရာတွင် အလံတစ်ခု နှိုက်
ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

အောက်မီဝတ်ကြွေပေါ်တွင် 'ပညာမဲ့လင်းနိုင် နှစ်စာပိုင်' ဟူသော
စကားစုနှစ်ခုလုံးအား အနိမ့်ဆုံးအောင်မြင် ဖော်ထားပေးသည်။

ယင်းအလံပေးအောက်တွင် ဝတ်နံနံဝတ် မိန်းမဇီတင်နီ
နှင့် ထောင်ထောင်မောင်မောင်၊ မောင်နှားမိန်းမဇီတင်ကိုသည် လက်
သီးလာ မိတ္တူထောက်သွားနှင့် အကြိုက်အနယ် သိုင်ကစားလျက်
နီနေသည်ကိုလည်း မြင်ရပေသည်။

သိုင်ကွက် အနည်းငယ်ကို ကြည့်ဖို့ပေးသောအခါ အဆိုပါ
မိန်းမဇီ၏ အဆုတ်အောက်သည် သိုင်ကွက်နှင့်ညီကြောင့် ဆွေ
ရသဖြင့် ဤတစ်ခွဲတွင် မိန်းမဇီက အနိမ့်ဆုံးအောင်မြင် ဖော်မျိုးမုန်
က ကြိုတင်ဆွေဆထားပြီးဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မိန်းမဇီသည် ဟာလွတ်တစ်ခုပေး
လိုက်ပြီး အပေါ်ပိုင်း လွတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် ဝမ်းသာအားစွေဖြင့် လက်သီးအနု... မိန်းမ
ဇီရင်သာမင်သို့ တိုးဝင်လာသည်။

မိန်းမဇီမှာ မောင်မတ်မတ် စွေတို့မြို့တိုးလာရာ ထိုသူမှာ
ညာဘာသနားသောစိတ်ဖြင့် လက်သီးကို လက်ဝါးအဖြစ်မြှောက်ကာ
ဝန်ဆောင်သော ဖုတ်လိုက်စွာသည်။

ထိုအခါ မိန်းမဇီသည် ငါ့ကလေးပေး ကိုယ်ကို မောင်လိုက်
ဖူးပြီး ဝိသက်လက်ဖြင့် သိုင်မိုက်လိုက်၏။

'ဒုန်း' ခန့်ဖြည့်သံနှင့်အတူ ထိုသူမှာ စွေသို့ မျောက်ပုံကုသွား
၏။ လက်အနုဖြင့် မြေကိုထောက်ပြီး မျက်မုတ်ခန့်ထလိုက်၏။
စွက်စွက်နှင့် လူ့ဆန်ကြောင်း မြင်မြှောက်သွားပေးတော့သည်။
မိန်းမဇီက ညာဘာမုတ် အားအတန် မသုံးလိုက်သည့်အတွက်
ကြောင့် အကုသက်သာဖြစ်ခြင်းသည်။

နိမ့်ကြည့်နေသောလူ့ဆန်က မိန်းမဇီကန်မှ လက်နံ့ကြွား
ပေး၍ ထောင့်မှာမြို့ကြပေသည်။

မိန်းမဇီသည် ဆံဝင်ကို သလိုက်ပြီး အလံပေးအောက်
မြင်ရလိုက်၏။

ထိုအခါကမူ မိန်းမဇီ၏ အလှအပကို မောင်မျိုးမုန်က အသေ
အစွာအကဲအခတ်မိသည်။

သွယ်လူသောမျက်နှာ ကြည့်သကဲ့သို့ပေးသောမျက်လုံး နှစ်မျက်
ကော သုံးမျက်လုံးပေးကောလျက် စင်္ဒကလွတ် အသက်ကလည်း တစ်
ဆယ်မကျော် ငါ့နှစ်ပတ်လည်း သို့သော် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်
ကည်ကြည့်နေခြင်းသောအသွင်အောင်နေသဖြင့် ဆိုးရွားရွားအစား
ထဲက မဟုတ်ကြောင်းကို မောင်မျိုးမုန် အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

မိန်းမဇီ၏ မျက်နှာသည် မောင်မျိုးမုန်ကန်လှည့်လာသော
အခါ -

"ဟင် - နီမျက်နှာမျိုးကို တစ်နေရာရာမှာ ငါ မြင်ဖူးသလို
လိုပဲပဲလား"

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်သတ်၍ ပြီးမီလေသည်။

"မှီ ငါ ဒီရောက်တာမှကြောသေး။ ဘယ်နေရာမှာသွားပြင် နားမှာတဲ့လဲ။ ဟိုယောက်ျားလို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မြင်သူနဲ့ ကောင်မလေးတွေဟာ ချောလှပြီလို့ အောက်မေ့တာ။ ခုမြင်ရတဲ့ မိန်းကလေးက သူတို့တစ်တွေထက် ဝိုချော့ပိုလှ နေပါလားဟင်။ အောက်ပြည် အောက်ရွာက မိန်းကလေးတိုင်း လှတယ်ထင်ပါရဲ့နော်"

မိန်းမချော မိန်းမလှများကို ထူးဆန်း၍ ကြည့်မိသောကြောင့် မျိုမြှုပ်သာ မောင်မျိုးစုန် ကြည့်မိလေသည်။

လိုချင်စိတ်စော တပ်မက်ဟောသောစိတ်မျိုး သူ့တွင်မရှိ။ ကောင်ကောင်မြောက်မြောက်မှ လာရောက်အားပေးကြည့်ဖွဲ့ကြသော လူသူလေးပါးကိုသာ အက်ခတ် ခွစားလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် မိန်းမမျိုသည် အနီးအနားရှိလူလတ်ပိုင်းယောက်ျား တစ်ဦးနားကပ်၍ တီးတိုးကောသဖြောလိုက်၏။

ထိုသူသည် ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ဝဇီသတ်အား ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ ဂါဝဖြေလိုက်သည်။

"ခုန်မိရပ်တွေကို ပန်ကြအပါရမေ။ အကျွန်ုပ်ပင်ပေါက်မှာ မဟာဒီ ခွစဆိုတဲ့ သမီးကညာတစ်ယောက်တည်းသာ ထွန်းကားထားပါတယ်။ ဒီသမီးကညာ အဖွယ်ရောက်လာလို့ အိမ်ရာမလေ့ရှိတာပဲ။ အကျွန်ုပ်မှာ ခိုပါတယ်။ အကျွန်ုပ်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာမှ မှမ်းသားကြယ်ဝတဲ့ သမက်ကို အလိုမရှိသလို ရာထူးရက် ခြပ်ကြီးတဲ့သမက်ကိုလည်း အလိုမရှိ။ အဖုန်ပါ။ သိုင်းဆရာမှာ သမီးကို ယှဉ်နိုင်တဲ့သူဟာ သမက်သော်လိုတဲ့အဖုန် မဟာဒီ" ဟော

မျှင်နိုင်စွာစာပိုင်း" ဆိုတဲ့ အလံတော်ကို လှည့်ထုန်ရပါတယ်။ ဝဇီသတ်၏မှာ အသက်သုံးဆယ်အောက် အိမ်ရာမရှိသူ ယောက်ျားမျိုးစုန်ရင်ခေါ်ယှဉ်နိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဝင်ယှဉ်နိုင်ကြပါလို့လည်း မိတ်ခေါ်ပါရမေခေါ်ဗျား"

ဦးပေါက်သည် ဝဇီသတ်ဆိုသို့ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ဖွဲ့လိုက်သည်။

မောင်မျိုးစုန်သည် ဦးပေါက်အား အသေအချာကြည့်ဖွဲ့သည်။ ခါးအနည်းငယ် ကုန်းနေသည်မှာပေ။ ပြည့်ဝသောလက်မောင်းသား ပြန်ကားသောရင်အုပ် ဥပမီစုတ်ကအစ တည်ကြည်ခေါ်သွားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ကျော် အဖွယ်ဖွဲ့သာရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း နုပျိုစေ တွင်လိမ်မေ့ပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များက ဖြေဖွေးမေ့ပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အသက်မြောက်ဆယ်ကျော်ဟု ထင်နိုင်စွယ်ရှိလေသည်။

ဦးပေါက်သည် သက်ပြင်းစည်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး သူ၏ သမီးဘက်သို့လှည့်ကာ ကေားဆိုလိုက်သည်။

"လာသမီး ပြန်ကြည့်၊ နက်ဖြန်ခါ တို့သာအစ အောက်ပြည် အောက်ရွာ ပြန်ကြမောင်"

စွမက ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်။

ပွဲကြည့်ဝဇီသတ်များကလည်း ကြည့်စရာပွဲ မရှိတော့သည့်အတွက် အလျှိုလျှို လှည့်ထွက်သွားကြတော့မည်အပြုတွင် လှတစ်ခုသည် ဖြင်းစီးလျက်ရှိသော လူငယ်တစ်ဦးကို ဖြစ်ရလျက်

လူ့အုပ်စုတို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်မျိုးဆွန်သည် ထိုလူငယ်ကို အသေအစွာကြည့်ရှုလိုက်ရာ ယနေ့နေ့က စားသောက် ဆိုင်တွင် ကြုံနေရသော လူငယ်ပင်ဖြစ်နေပေသည်။

အခင်မဖူးလို၍ မျက်စိဆွတ်မပျော်စေရန် မောင်မျိုးဆွန်သည် လူ့အုပ်စုကြားတွင် ကွယ်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်သည် 'ပညာဆွတ်ပျော်စရာတိုင်း' ဟူသောစာတမ်းကို တွေ့ရှိသွားပြီး အနိမ့် မိန်းမမျိုးအား နှုတ်ကြည့်ရှုလိုက်၊ ထိုနောက် ညင်သာသော အပြုအမူဖြင့် မြင်ပေါ်ပူဆော်ပြီး မိန်းမမျိုးအား ကပ်သွား ၏။

• ပညာဆွတ်ပျော်စရာ အမျိုးသမီးက မောင်မီးက ညီမလေး လား။

ထိုလူငယ်၏ အမေကြောင့် မိန်းမမျိုးမှာ စွတ်သောအရသာဝင်ကာ မောင်ကို လှည့်လိုက်စွာသည်။

• ကားလည်ပြန်မပြော ဦးပေါက်ကသာ မေပေးစားစွာဖြင့် ကြား ဖြတ်ဖြောင့်လိုက်ပေးသည်။

• ဟုတ်ပါကယ် အကြည်တော်၊ အကြည်တော်နှင့် ဆန့်ကား ကယ်လိုရိုက်လဲ။

• ကျွန်တော်က ဝင်စမ်းချင်လို့ပါ။

• အယ်လိုပြောလိုက်တာပဲ အကြည်တော်နယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက အကြည်တော်တို့လို လူကပ်တွေနဲ့ အယ်ယုတ်ပုံမလဲ။ နှုတ်ပျော်ပြီးတာကလည်း သမီးနဲ့ အဝေးရာရာနဲ့ စပ်ဆိုနေလို့ ဒါကို တော့မှင့်လွတ်တော်မူပါ။

ဦးပေါက်က နီးသားစွာတင်ပြပေးသည်။ ထိုလူငယ်က မိန်းမမျိုးအား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထပ်မံလိုက်၏။

• မင်စွာတို့ နှုတ် ကြည့်ပြီး ဖြိုပဲ့ပဲ့မင်ကုန်တာ အယ် နှုတ်ပျော်လောက်နဲ့သွားလို့လဲ။

• နယ်ပေါင်းဆယ့်သုံးနယ်လောက် လှည့်ခဲ့ပြီး အနိမ့်တာအား ဖြင့် တစ်နန်းလောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆင်တာပဲပဲ။

• ဟင် - ဒီလောက်ကြားတဲ့အနိမ့်တွေမှာတောင် သူ့ကို နိုင်တဲ့လူမရှိဘူးဟုတ်စ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး။

ထိုလူငယ်က 'ဆိုပြသောပေးသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

• ဒါတော့ ဒီလိုနည်းပေး သို့မဟုတ်အဆင့်မြင့်တဲ့သူတွေ ဟာ အိမ်ထောင်စုကားဖြစ်ရုံဖြင့် မဖြစ်ရင်လည်း သမီးနဲ့မယုတ် မှင်ကြလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

• လာ လာ လာ - တို့တစ်တွေ ယုတ်ကြည့်ကြရအောင်။ လူငယ်သည် ကွယ်လွယ်သွား၍ အသက်မောင်ဆိုင်နေ၏။

ဤလူငယ်၏ များစွာသောပုံ မိညာကညီကြည့်ပုံကို တွေ့ကစားသည် က ဦးပေါက် သဘောကျပြီးသားဖြစ်၏။ သူ၏ သမီး မှုကလည်း စိတ်ထဲကိုက်၍ နီးမှမ်းပီပေးသည်။

• နယ်ပေါင်း ဆယ့်သုံးနယ် လှည့်လည်ခဲ့တာ ဒီလောက်မျော လူတဲ့ မောင်စားမျိုးမျိုး ငါ မမြင်စူးသေးဘူး။ လူတော့ပြောစရာမရှိ ဘူး။ ပညာက အယ်လိုနေလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်မယ်။

မိန်းမမျိုးသည် ဝတ်စုံအားကို နှုတ်လိုက်ပြီး ထိုလူငယ်အား ဝင်ပျော်လိုက်သည်။ သူငယ်လည်း တုံ့ပြန်ကာ ဝင်ပျော်လိုက်၏။

ကံသွားသော လူမူရာသည် ပုံကောင်းတစ်ခု ထပ်တွေ့နေပြီဆို ပြန်လည်ရန်လောကြသည်။

“သက်သာသော မိန်းကလေး”

ထိုသူငယ်သည် အပြင်တော်နဲ့ပွဲ ခန္ဓာတတ် လက်ပြင်အင်္ကျီဖြင့်တော်ကာ လက်ယာဘက်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်၏။ ဝဲဘက်အင်္ကျီမှာလည်း မိန်းမချီ၏ ဝန်းဆီသို့ ရေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ခတ်လာလေသည်။

လာလာနဲ့ပဲ သွက်လက်သော သိုင်းပြုကွက်ကို ခြလိုက်သည် အကွက် မိန်းမချီမှာလည်း အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွား၏။ ကိုယ်ကိုညွှတ်၍ အင်္ကျီအောက်မှ ထိုးထွက်သွားရာ ထိုသူငယ်၏ လက်ယာဘက်အင်္ကျီမှာ မုက်မှာတည့်တည့်မီသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြန်သည်။

ဤသို့ ရေ့ဘက်တွင်လည်း အင်္ကျီစုံ အပေါ်ဘက်တွင်လည်း အင်္ကျီစုံထားသော အခြေအနေမျိုးတွင် မိန်းမချီမှာ ကိုယ်လွတ်ရန်ထွက်ရန်မလွယ်။ သို့သော် ဝဲဘက်အင်္ကျီအောက်သို့ မိန်းမချီသည် သူ၏ ဝဲဘက်အခြေထောက်ဖြင့် မြှင့်ကြိုမိတ် တအားထောက်ပြီး မှောက်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သောအခါ ယင်း ဆားခဲနံ့မှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့လှုပ်နိုင်ရန် မြင့်မြင့်လက်မြန် ဖြစ်နေသည့်အပြင် ခါးနှင့်အခြေထောက် အသွား ခေါက်ခေါက်မြောက်မြောက်မလှလှထွက်ထားမှသာ ခြေလှုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းလိုက်လေတော့”

ထိုသူငယ်မှာလည်း အလှုပ်အကလေး မိန်းမချီအခြေထောက် မြင့်မြင့်မကွယ်အတွင်း မှည့်ရင်ခေါင်ရောက်လာပြီး အင်္ကျီဖြင့် ရေ့ယမ်းလိုက်ပြန်၏။

မိန်းမချီသည် မြှောက်ထားသော မြှင့်ထောက်ကိုမကွဲ၍ ထိုသူငယ်မှာတစ်ဆီသို့ ဆန်တန်ကာ တန်မကွဲဘက်သိုက်လေသည်။ ၎င်းသည် တိုက်နိုက်ရင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးကားလှယ်သုနည်း တစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ထိုသူငယ်မှာ မလှမရောင်သာတော့ဘဲ လက်ယာဘက်သို့ နှစ်ရောင်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ နှစ်ယောက်သား မြှင့်မိတ်သို့ ခြိုက်တုကွဲရောက်လာလေသည်။

ထိုသူငယ်၏ တိုက်နိုက်ဟန်မှာ မြန်ဆန်သလို မိန်းမချီ၏ ရောင်စွာကွက်မှာလည်း သွက်လက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား၏စိတ်ဝင်တွင် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး လေးစားလာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အမြန်အလှန်ကြည့်မိကြသည်။

အကြည့်ရင်းဆိုမိသဖြင့် မိန်းမချီမှာ မုက်နည်း မုက်မှာလှလိုက်၏။

ဆင့်ကဲသော တိုက်နိုက်ပုံကား အသည်တယာယာက လှုပ်စွာမူအနံ့ဖြင့် ရင်တုန်စရာကောင်းလှလေသည်။

မောင်မျိုးခွန်မှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အားကုလားသည်။ ဤသူမှာမှာ အသက်အားဖြင့် သူ့နုပေါင်းပေါင်းဖြစ်သော်လည်း သိုင်းညှာမုက်ကို ဤသူ့အမိတ် များကွဲထားနိုင်ကြသည်မှာ မလွယ်လှ။

ထိုသူတို့မှာ အသက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယောအားဖြင့်လည်းကောင်း လိုက်ခက်ကြသောကြောင့် နှစ်ဦးကဟောဆက်မိကြလျှင် ကောင်းလေရာမှာ မောင်မျိုးစွန် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာလေသည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း စားသောက်ဆိုင်တွင် မိမိအပေါ် ခော်ကားခဲ့ရသည်ကို အမှတ်မရတော့။ သူ့ကိုသာ နိုင်စေရမည်ပေသည်။

အနည်းငယ်မျှ ထပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုသူငယ်၏ ယောမှာ မိန်းမပျိုဆက် သာအေးမြကြောင်ကို မောင်မျိုးစွန် သိလိုက်သည်။

“ဒီကမ်းခါတော့ မင်္ဂလာသွယ်ရမိခဲ့မှာ သေရာအေးပြီ”

နှစ်ဦးနှစ်ခက်အတွက် ခြည့်နှက် ဝမ်းသာအေးရသော အချိန်မှာ ဦးပေါက်သည်လည်း အခြေအနေမှန်ကိုသိ၍ ဝမ်းသာအေးလေသည်။

“သမီးပုဝ ဂြိုင်းစေ့နှင့်တော့ ဒီက အကြည်တော်ဟာ သမီးထက် လက်ရည်သာအေးပြီပဲ”

ဦးပေါက်က ဟန်တားလိုက်၏။

နှစ်ယောက်သားမှာ အပြန်အလှန်ဖြစ်သည့်အတွက် မှတ်တရက် ရပ်တန့်ပြီးကလေးပင်။

“ဒီအချိန်မှာ မင်းကို ငါ အနားတစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးက လွယ်လွယ်လေး ဒါပေမဲ့ မလုပ်ရက်ဘူးလေ”

သူငယ်က ဤသို့ စဉ်းစားရင်မှ ဆန့်တန်းထားသော လက်မချောင်းကို ကုတ်ဆွဲလိုက်ရာ မိန်းမပျို၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို မိသွားလေသည်။

မိန်းမပျိုက ရှမ်းထွက်မည်ကို သိသဖြင့် အလိုက်အလိုက် လှမ်းထုတ်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုမှာ ကိုယ်မဟန်တော့ဘဲ ငတ်လက်လန့် ဝါးတော့မသောင့်ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ သူငယ်သည် သက်ယာလက်ကို ဝိုက်၍ မိန်းမပျို၏ ကိုယ်မဟန်အောက်မှ ခံအောင်လိုက်ရာ ရင်နှင်ထိ ခက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘေးလူများ၏ ခြေကြော်သံ ကျောင်းမြောင်းသံ များဖြင့် ရှမ်းထွေးလွှားတော့သည်။

မိန်းမပျိုမှာ စွက်စွာလှည့်၍ မျက်နှာပင် ထားစေရာမရှိ။
“ကွန်မတီ လွတ်ပါတော့မည်”

မိန်းမပျိုက ကောင်းသန်သူရသည်။
“လွတ်စေရင်ရင် လွယ်ပါတယ် ကိုကိုလို့ခေါ်”

အသားရသူလှပသော ထိုသူငယ်ကို မိန်းမပျိုက ခေါ်သထွက်မိသည်။ ထိုသူလက်မှလွတ်ရန် တအားရန်ကြည့်မိ၏။ မရ ရန်ပေး ညှန်ပေး ညှန်ပေး တင်းပေးဖြစ်ပေးသည်။

“အကြည်တော် အနိုင်သွားပြီပဲ။ သမီးကို လွှတ်လိုက်ပါတော့”

ဦးပေါက်ကလည်း အပြင်မတော်၍ ဝင်ဖြောလေသည်။

ထိုသူငယ်မှာ ‘တဟားဟား’ ရယ်ရင်း အတင်းပင် ခက်ထားပြန်သည်။ မိန်းမပျိုက ခြေထောက်ကို မျှောက်၍ ထိုသူငယ်၏ နားအထိကို ကန်လိုက်ရာ ထိုသူငယ်မှာ ခက်ထားသောလက်ကို လွှတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် ကန်လာသော ခြေထောက်ကို ကုတ်ဆွဲမိသွားပြန်သည်။ မိန်းမပျိုလည်း မျက်နှာပင် ခြေကို ဖြန်ပစ်သိမ်းလိုက်သောအခါ

ဝတ်ထားသော အဝတ်စီမံရာမှ ထိုသူ၏ လက်တင်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့
သေးသည်။

“အကြည်တော်မဲ့ အမည်မှာမကို မသိရဘူးလား”

ဦးပေါက်က လေးလေးစားစားနှင့် မေးလိုက်၏။

“မြော့ဖို့မလိုဘူးထင်ပါတယ်ဗျာ”

လှငယ်မှာ ဆွဲဆွဲတန်တန် ပြန်မြဲလိုက်ပြီး မိန်းမချီထား
ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ ကိုင်ထားသော မိနပ်ကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်း
လိုက်စွာပေးသည်။

“ဦးမိုးတို့က _ ဟိုရွေ့ဘက်က စာညှပ်မိဆိုလို့မှာ စာညှပ်မိကြ
ပါတယ်။ သဲဒီနေ့ရက်လိုက်မိပြီး ဆေးအေးဆေးဆေး ဆွေးမွှေးရ
သောင်လား”

ဦးပေါက်က မိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မအားပါဘူးခင်ဗျား ဘာဆွေးမွှေးမှာလဲ”

ထိုသူငယ်၏ စကားကိုကြား၍ ဦးပေါက်မူကံမှာ ကျက်ခနဲ
မူကံသွားစွာသည်။

“ဘယ်လိုမြော့လိုက်တာလဲ အကြည်တော်၊ ကျွန်ုပ် ကတိစကား
အတိုင်း ကျွန်ုပ်သမီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးရမှာပေါ့။ သားစေ့သမီးမရမှာ
မိလိုပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သိုင်းညွှာအရာမှာ ယှဉ်ကြတာပဲတော့ သိပ်ကောင်တာပေါ့
မော်လားကိစ္စတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာ _ ခါ _ ခါ”

ဦးပေါက်၏အသံမှာ တုန်မင်တစ်ဆိုနေသည်။

“မိ _ ဒီအဘိုးကြီး ရာရာစား ကျွန်တို့နဲ့သခင်ပေးကို
သောက်ဖက်ဖက်လိုတဲ့ အမိနဲ့နယ် ဟင်သိုမှအားမရဘူး ကလေးကလွန်
ဆွေနဲ့ တို့သခင်ပေးနဲ့ တုတန်လိုလား။ ခွဲခွဲစားစားလည်း
ရပါကြပါဦး”

“ဖြန်”

ဦးပေါက်၏ လက်ဖြန့်လက်ဝါးဖျက်က ထိုစကားပြောဆိုသက
သွန်ပါပြင်တစ်ခက်သို့ ကျရောက်သွား၏။

လက်ဝါးကပ်က ပြင်းထန်လှနဲ့သဖြင့် သွားဖျားမင် ပြတ်
မူကံက မေ့မြော့သွားစွာသည်။

ထိုသူငယ်ကလည်း အရေးပေးတားကံ သူ၏ ငယ်သားဖျားအား
ထိုမေ့မြော့သွားသလို မေးတုမေ့ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်မည်အပြုတွင် _

“နေပါဦး၊ မောင်မင်းက တို့တစ်တွေကို သက်သက်လား
မော်ကားနဲ့ ရောက်လာတာလား”

ဦးပေါက်၏စကားကို ထိုသူငယ်က တုံ့ပြန်မမြဲ မြင်းကိုယ်
ကားနဲ့ မြေနှင်းမွှေပေါ်သို့ မြေတစ်ခက်ကိုတင်လိုက်၏။

“ဟင် _ မင်းတို့ မေ့တာစား မော်မော်မီး သစ္စာကရာမှာ
ကောင်ကိုလည်း ငါ့သမက်မတော်မူင်ဘူး ငါ့သမီးနဲ့ မိနပ်ကို ပြန်
ပေးနော်”

ဦးပေါက်သည် ထိုသူငယ်၏ ဝန်ကို မိဖွဲ့လိုက်ပြီး ခေါ်စာန်
ပါမိနဲ့နဲ့ပြောလိုက်၏။

“မိ _ ခါက သူ ကျွန်တော်ကို လက်ဆောင်ပေးမူင်လို
မူကံပေးနဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တဲ့”

သုဿက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောဆိုလိုက်ရင်း လက်မောင်း
ပြင်ကို တစ်ဖက်လှည့်လိုက်ရာ ဝန်ပြင်တွင် တင်ထားသော ဦးမောက်
၏ လက်ဖွား လှုပ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“သေမှာသေဝေ ဒီတစ်ခါ မင်းသေ ငါ့သေ”

ဦးမောက်သည် နုနံ့ဝင်လာပြီး လက်သီးနှစ်လုံးအား ခုံဘီး
သောအသွင်ဖြင့် ထိုသုဿ၏ နားသယ်ဆီသို့ ထိုးထွက်၏။

သုဿသည် ဝဲဘက်ခြေထောက်ဖြင့် မြေနှင်းအုကို အားထု
ကာ နုနံ့ထွက်လိုက်၏။

“ခင်စုအကို ကျွန်ုပ်နိုင်ရင် အတင်း သမက်မတော်နိုင်တော့
ဘူးမဟုတ်လား”

အာတာသားကိုဖြင့် အနိုင်ကျင့်တတ်သော ထိုသုဿအပေါ်
ကြည့်နေသောသူ အတော်များများက မကုန်ရမ်း မကလေးမလေး
ရုပ်သုတစ်ခုက ‘တဟားဟား’ ရယ်သည်မှအပ ကုန်သောသူများက
ခေါသထွက်လျက် ပါးစပ်ပိတ်နေကြလေသည်။

ဦးမောက်ကလည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောတော့။ မိသတ်
ကြီးကို တစ်မျက်တင်လိုက်ပြီး ‘ခင်စုလိုင်းကောင်’ သောအသွင်
ဖြင့် ထိုသုဿဆီသို့ တစ်နိမ့်ထိုးဝင်လာသည်။

ခေါသအဖျက် မြောင်းမြောင်းထွက်နေသွား သိုင်းကွက်
တစ်မျက်မိလိုက်လျှင် မသေသော်မှ ဒုတိယမြောက်အသွင်ဖြင့်
ဟု ထိုသုဿက တွက်ဆမိသား၏။

သို့အတွက် မေ့မိဆုံး ကိုယ်ကို တစ်ခက်ကို လိမ်ဆွဲ
‘မျှဆိုတွင်’ ခင်သော အသွင်ဖြင့် တစ်ခက်လှမ်း ဝမ်းရိုက်ဆီသို့

ထိုးလိုက်လေသည်။ ဦးမောက်ကား လှုပ်လှုပ်ယံကုန်နှင့် မရွာင်စွာ
မေးနိုင်ခဲ့၏။

ထိုသုဿမှာ နုနံ့သုအပေါ် အတင်းသေးသော်လည်း ဦးမောက်
၏ပညာမှာ ကြံ့ခိုင်အထိ မောက်မောက်လိမ့်မည်ဟု မတင်မိခဲ့။

မိမိအနေဖြင့် သိုင်းကွက်ကို မည်မျှပြောင်းပြောင်း ဦးမောက်
အား မတိနိုင်သည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ခါပြန်နက်လိုက်သော ဦးမောက်
သိုင်းကွက်ကြောင့် မမြေမတိုင်းမိ လက်မောက်မိ မြစ်သွားလေတော့
မည်။

သို့အတွက် စိတ်ကိုတင်လိုက်ပြီး သူ လှူ လှူငှက်စုတ်
မင်္ဂလာပေးသော “နုနံ့လက်သည်းကုတ်ပညာ” ကို စုတ်တစ်ခုစုတ် ထုတ်
လိုက်လေသည်။

ဆယ်ခြားသောလက်မရွာင်းမှာ မားမြောင်ဆယ်ခင်းအလား
ဦးမောက်၏ လက်ခိုင်းဆီသို့ နှိတ်ဝင်သွား၏။

မျက်စုင်းဆုံကွတ်၍ များကံသို့ နုနံ့ထွက်လိုက်သောအခါ
သု၏ လက်သည်းများကြားတွင် သွေးဖျား ရဲခနဲကပ်ပါသွားလေ
တော့သည်။

သောလူများက ‘ဟာ’ ခနဲ ‘ဟင်’ ခနဲ မြစ်သွား၏။ ဦးမောက်၏
သမိက မျက်စုင်းဝင်လာပြီး ဦးမောက်၏အင်္ကျီကို ဆုတ်မြီကာ
ခတ်ရာကို ထုပ်စည်းပေးလိုက်၏။ ဦးမောက်ကား သု၏ သမိကို
သောသို့ တွန်အယ်လိုက်ပြီး ...

“အသာအရမ်းမပါး နီကနေ နီကောင်ကို အသေသေတိနိုင်ရင်
ငါ့ မနေဘူး”

တစ်ခါ၌ ဤအထိ ခေါ်သံထွက်ခဲ့သည် ခေါ်ခံ မှာ နတ် ဖြစ်တွေ့သောအခါ နှစ်ခုမှာလည်း သွေးရောင်ခန့်သော အကြောက်ပန်တန်လှုပ်သွားမိ၏။

ရှုသည် ဆိုသွယ်အား နိုင်ကြည့်နေရင်းမှ နတ်ဘဝ၏ အမြောက်တစ်လက်ဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ထိုးမလိုက်၏။

ဤမြင်ကွင်းကို မြင်မိသောအခါ ဦးပေါက်မမှာ မိမိဘက်ကို လှမ်းခိုက်အသံထွက် လက်မြောက်၍ တားဆီးလိုက်ရာ မှာ မြောက်အနိမ့်မှာ မြန်ဆန်လှန်သဖြင့် ဦးပေါက်၏ လက်ကို ထိစွာသွား လေတော့သည်။

မကောင်းဖြစ်သော မိလားမြင်ကွင်းမှ မလှစွန်းသောအခါလည်း မြင်ကွင်းကို ကျမြောက်သွားသဖြင့် အလုံး ခေါင်းသစ်၍ သက်မြင် မှာ ချဉ်းစားသည်။

မောင်မျိုးစွန်းသည် ဤမတရားဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့သော အခါ ရွေ့တက်က လှည့်မကို အနည်းငယ်ထွန်းပေါက်လိုက်ပြီး ကွပ် လယ်ထဲသို့ သွေ့ကပ်ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေး ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူးလေ”

မောင်မျိုးစွန်းကို မြင်သွားသောအခါ ထိုသူငယ်မှာလည်း အနည်းငယ် မကြောက်သွားလေသည်။

“မိတ်ဆွေး _ မောင်ချစ်ကိုး ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းရင် ဘယ် လိုလုပ်ရမှာလဲ”

မောင်မျိုးစွန်း၏ ဝမ်းသံအသံမျိုးဖြင့် မြန်မြန်လိုက်ရာ အလုံးက နိုင်ချယ်ကြလေသည်။

သူတို့တစ်ကွက်က အကြောက်ပန်နေသည်ကို မောင်မျိုးစွန်း က သေသဖြင့် မိတ်ဆွေးတို့နှင့် မြန်မြန်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား သူ့ကို အတည်မယူသင့်ပါဘယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်က မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်ကား”

“ဒါကော ခင်ဗျား လူနဲ့ပြီး မယူနိုင်လည်း မဟာမတက ကာလို့ ခင်ပျိုပုံကလေး ဟိုအလယ်ကလေးပေါ်မှာ လင်ထင်စွာစွာစေ့ ထားတာပဲ မကုတ်လား၊ ပညာချင်နိုင် ခုတော့ပိုင်စုမယ်လို့”

မောင်မျိုးစွန်း ကတော့မကြာဘဲ ထိုသူငယ်မှာ မှတ်နားကို တင်း လိုက်ပြီး

“မောင်ချစ်က ကျွန်ကို ရန်လှုပ်ချင်လို့လာတာလား ဒါမှ မကုတ် ဘာသဘောလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောက ဒီကနပဟာ ပညာလည်းတော်တယ် မိတ်ဆွေးလည်းခိုကယ် ခင်ဗျားနဲ့ဆို မေ့လား၊ မေ့နဲ့ပြ အတော့ကို လိုက်ခတ်ကြပါကလေး ဒါနဲ့မှ ခင်ဗျား သူ့ကို အတည်မယူနိုင် တာ ဆိုပါနဲ့ဗျား”

“ဆို _ မှတ်မိရက်ရက် မောင်ချစ် သဘောကရမယ် မောင် ချစ်ပဲယူလိုက်ပါလား _ ဟား _ ဟား _ ဟား _ ဟား”

“ဒီမှာ အမင်းဆုတ်ပုလား ကျွန်တို့ကလေးပန်ခမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တို့ ကောဒီကမိန့်ကလေးနဲ့ ဘာမျှင်လိုက်”

မောင်မျိုးစွန်းသည် မြောက်မြောက်ဆို ထိုသူငယ်၏လက်ကို ဝင်ချွမ်းလိုက်၏။ ထိုသူငယ်မှာ မှန်ကြည့်သော်လည်း မကုတ်။

“အဲဒါ _ သေချင်လို့လား”

ထိုသူငယ်သည် မြေပြိုင် မောင်မျိုးစွမ်း အောက်ပိုင်းဆီသို့ ကန်လိုက်လေသည်။ မောင်မျိုးစွမ်းလည်း သူ့အနိမ့်နှင့်သူ ကွန်ထွက် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ ထိုသူငယ်မှာ တစ်ဝတ်ကွမ်း ထိုး၍ ကျင်လယ်ထဲသို့ ဆောက်၍သွားလေသည်။

ထိုသူငယ်သည် အပြိုင်ဝတ်နံ့ကို နှုတ်လိုက်ပြီး မောင်မျိုးစွမ်း နား ကပ်သွားလေသည်။

“မင်း ကြာကြာနေနေချင်တော့ဘူးထင်တယ်”

မောင်မျိုးစွမ်းက မောင်းခေါ်ပြလိုက်၏။

“ခင်စွမ်းငါ့ကလွန် ရန်မပြုမိချင်ပါဘူး။ ခင်စွမ်း မေ့နိုင်ရင်လဲ သူ့မိနပ် သူ့ကို ပြန်မဆလိုက်ပါလား”

အဖူးအဖွေ တွင် မိနပ်ပြန်ပေးရမည်ကို ထိုသူငယ် လက်တွန့် နေမိ၏။ မိနပ်ပြန်ပေးလိုက်သည်က အကြောင်းမဟုတ်။ မိမိ အညွှန်လိုက်ရသည်မှာ အဖူးအက ထင်မြင်ကြမည်မှာ အဓိကအကြောင်း ပြစ်သည်။

သို့အတွက် ဝတ်နံ့ကို ပန်းပေါ်လွှာ၍ လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။

မောင်မျိုးစွမ်းက ဝတ်နံ့ကို ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“တကယ် သွားတော့မှာလား”

ထိုသူငယ်သည် ဝတ်နံ့ဖြင့် မောင်မျိုးစွမ်းခေါင်းပေါ်သို့ ဆုပ် နှုတ်လိုက်ပြီး လက်ခါးစောင်ဖြင့် ပန်းပေါ်သို့ နှုတ်နှုတ်လိုက်၏။

မောင်မျိုးစွမ်း မျက်စိမှာ မိုက်ခနဲ မောင်းသွားပြီး ပန်းနှုတ်စက် မှာလည်း ထုပူသွားလေသည်။

သူသည် သိုင်းဆရာကြီးနှင့်ပွန်နှင့် အတွင်းအားပညာကို မပျက်စီးလာသောကြောင့်သာ မိနပ်ရည်မိလေသည်။

ဆိုဖွားသော အမြေအမြေကြားမှ မြေထောက်အနံ့ကို တရုတ် အသုံးပြုသွားရာ ထိုသူငယ်မှာ နုနုခါးချောင်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း မောက်ဆုံကန်လိုက်သော မြေထောက်နှုတ်ချောင်းကိုတား ချောင်မရ တော့။ ပေါင်နှုတ်ခတ်တွင် အကန်မလိုက်ရလေသည်။

နှုတ်ထောက်လုံး မောက်သို့ နုနုဆုတ်လိုက်၏။ မောင်မျိုးစွမ်း သည် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် နှုတ်နေသော ဝတ်နံ့ကို ဆွဲနှုတ်လိုက် သည်။

စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လည်းထိတ်၊ ခေါ်သလည်းထွက်မိသည်။ သူ မှန်လိုလိမ္မားတွင် နေနေ့အခါက တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မြှောင့်မြှောင့်မတ်မတ်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသည်ကိုသာ ကြုံခဲ့ရသည်။

မောက်ပိုင်တွင် ခါးမှဟာက ညီအစ်ကိုရင်းဖျားဖား နေခဲ့သော ကွန်ဂန်ခနဲအပေါ် အကောက်ကြိမ်နဲ့။

မောက်ညီအစ်ကိုလေးဦးက အရွက်အကြောက်မလိုက် ဆုပ်စု အင်အားဖြင့် သူ့အား တိုက်နိုင်ခဲ့နဲ့။

ယခုမှ ဤသူငယ်က ပညာချင်မြိုင် အနိုင်ရပါလျက် ကတိ စကားစုတ်၍ တားလှုပ်စက်ကုမ္ပဏီဆိုသည်ကို အကောက်ကြိမ်လျက် စုတ်စုတ်စက်စက် တိုက်နိုင်ခဲ့နဲ့ကို ကြိုလာမိသောအခါ တောင် ကိုသား ဆုံလှည့်နှုတ်တို့၏ စိတ်အားကို ရင်သပ်စွမော ဆုံကြမိပါ လေ၏။

ထိုသူငယ်သည် အကန်ခံရသဖြင့် ခေါ်သအကြီးအကူမရှိ
ထွက်လာပေသေးသည်။ နတ်မိနဲ့ မောင်မျိုးမုန် အနားသို့ တိုက်ခတ်လာ
ပြီး စံတက်သောက်စားပေး၏။ မုန်မုတ်လိုက်သည်။

မောင်မျိုးမုန်သည် လက်တိုမြောက်၍ မုန်လိုက်ရာ ရင်ထဲ
ကပ် နာကျင်သွားသလို ခံစားမိလိုက်သည်။ တိုက်ခိုက်ရာတွင်
အနည်းငယ် ခြံရံခတ်ပြီးသဖြင့် ထိုသူငယ်၏ ကာရံခတ်တိုက်ခိုက်
မှုကို အနိုင်နိုင် ခုခံနေရသည်။

ထိုသူ၏ မြွေခိုက်ခြင်းကို မုတ်တရုတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် မျောက်
လဲသွားပေးဆော့ရသည်။

ထိုသူငယ်၏ မျောက်လိုက်အမျိုးအမိမ္မာက ဟားတိုက်ရယ်
မော့ကြမ်းပဲသည်။

ထိုသူသည် ကိုယ်ပေါ်မှာ ခုန့်မှောက် မိမိမုန်၏ ...
“ဒီလောက်ပညာမျိုးနဲ့ ကြာမောင်လိုဘယ်ရမဲ့ပေလဲ၊ အယ်မုန်
ထပ်သင်ဦး”

မောင်မျိုးမုန်သည် ရည်သို့ဖွ တုံ့ဖြန်မဖြော့ ပေးလိုဟာ
တစ်ခဏလိုက်ပြီး အတွင်းအောက် ရင်အနံ့မိသို့ ခိုလိုက်၏။
မုတ်မုန်သည် ရင်မှနာကျင်မှုသည် လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပေသည်။

ထိုသူငယ်သည် ခိုလှောင်ရာ ထွက်ပြေးသွားတော့မည်ကို ခြင်
သောအခါ ...

“ဗျားကောင် လက်သီးကြည့်”
မောင်မျိုးမုန်၏ လက်သီးကဲ့သို့ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းမောက်
သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုသူငယ်သည် မောင်မျိုးမုန်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို လှည့်မလိုက်
သောအခါ မောင်မျိုးမုန်၏ လက်သီးထုံသည် မုတ်မှောက်သို့ ကျ
ရောက်လာသည်။

ထိုသူမှားသည် မုတ်မုန်သည် လက်မြောက်၍ မောင်မျိုးမုန်
လက်မောက်ကို ခမ်းဆုပ်လိုက်၏။

“နစ်သောင်သား လက်မောက်ကို အပြန်အလှန် ဆုပ်မိရင်သား
ခြင်သွား၏။

မောင်မျိုးမုန်က မင်ကိုသဘာဝအကျိုးပြီး ထိုသူငယ်က
သိုလဲသည်ကို ခိုကျွမ်းကျင်သည့်အတွက် မုတ်တရုတ် အနိုင်အမှ
ပေးပီတဲ သေစေခဲ့ခြင်းမရှိပေသည်။

“အရာသစ် ဒီကောက်ကို သွားရမိမိမောက်ပြီး မောက်တဆ
သင်လောက်ခံမရခြင်းသွားမဖြစ် ကျွန်တော်တို့တစ်ဆရာ အားလုံး
ဒုက္ခရောက်နေမိဦးမယ်”

သူငယ်လေး၏ မျောက်လိုက်မုန်က ကတိုးမြောက်မြောက်နှင့်
သုအား မရှိကြော့လိုက်သည်။ အရာသစ် အခေါ်ခံရသူကတိုးမြောက်
သုကား ညင်သာသောအပြိုင်တစ်ခုကဲ့သို့သာ ပြိုင်ပြီး မုတ်မိတ်ရ
သည်။

သူ၏ အနီးအနားတွင်ရှိသော မုတ်မိတ်ရေဖြူဖြူ အဘိုးကြီး
ကလေး ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“ခေါ်တိုမယ်ကွာ မြကြောက်တတ်ရန်ကော အလှန်ဆုံး မင်တို
တစ်ဆရာနဲ့ မြကြောက်တော့ကို ခိုက်မျိုးနဲ့ခံမိမယ်၊ အသက်တော့
မခိုလိုက်ရပါဘူး ... ဟာ ... ဟာ ... ဟာ”

• ဧရာဝတီဦးမောက်ကလည်း ထက်ကြပ်မကျွာ လိုက်သွား၏ ။ သူ၏နောက်မှာ ရပ်နေကြသော မောင်ညီအစ်ကိုလေးဦးတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

မောင်မျိုးချစ်သည် သခင်လေး ဆိုသူနှင့် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေရာမှ ဧရာဝတီဦးမောက် လိုက်သော ကောင်ကလေးသည် သူ၏ အဖော်အဖော်သစ် ခိုညှိမှန်သိသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားသည်နှင့် မောင်တွင် ထိုသူငယ်၏ အကန်မလိုက် ရသည်။

“မေးဦး _ ကျုပ် အခု ပြန်လာမယ်”

“မင်း အဖမ်းခံရင် ငြိတော့ပါပဲ”

မောင်မျိုးချစ်သည် ထိုသူ ဘာပြောသည်ကိုမင် ဦးမောက်ထံ မသွင်းနိုင်တော့ဘဲ မောင်မိုးညိုနောက် လိုက်သွားတော့မည့်အိမ်ဆီ မဟာမတ် မဟာမိတ်နှင့် လိုက်နေရသော ဧရာဝတီဦးမောက်တို့လူစု သူတို့၏ ဓလေ့နောက်သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

မိုးညိုမှာမှ ဓလေ့တစ်လုံးအကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ပြောလိုက်လုပ်နေ သဖြင့် ကြည့်မိသူများမင် ရယ်ချင်လာသည်။

ကြည့် ရယ်ချင်ခရော်ကောင်းသောအရာမှာ ထိုဧရာဝတီဦးမောက် ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အမည်းရောင်လက်ဝါးချောင်းစာ ထင်နေခြင်း ဝင်ပြန်သည်။

ဝါးတစ်ခက်တစ်မျက်နှာကို မီးသွေးဖွင့်ကပ်လျက်ရှိသော မိုးညို ၏ လက်ဝါးများက မိုးညိုသွားသည်မှာ ထင်စွာပေးသည်။

ဦးမောက်သည် လူကြားထဲမှ ဟိုတို့သည်တို့လုပ်ရင်း လိုက် နေရသည်။

လူအုပ်ကြားမှလည်း ထွက်အလာ မိုးညိုများ အဝေးဆီသို့ ရောက်သွားနိုင်လေပြီ။ အဆော့သန် အစသန်ရသော မောင်မိုးညို သည် ထွက်မပြေးသေးဘဲ အဝေးမှနေ၍ _

“လာလေစရာ _ မင်စွားတို့ကလည်း လိုက်လည်းလိုက်ချင် သောနဲ့၊ မီးအောင်လည်း မလိုက်နိုင်ကြဘူး၊ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ” ဟုပြောရင်း လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပေးသေး၏။

လူကြီးတန်မလှ အစခံရသဖြင့် ဦးမောက်မှာ ခေါ်သအမျက် မြောင်းမြောင်းထွက်လာလေသည်။

“မင်း အရေးကို မခွာနိုင်ရင် ငါ မောင်မောက် လှပလုပ်တာက ဘာဟေ့”

ဟု မကြွေးကြော်ရင်း ခက်ရင်းခွဲလို မားတစ်ချောင်းထုတ်ရင်း လိုက်သွားပြန်လေသည်။ အနီးအနားသို့ ရောက်မှသာ မိုးညိုမှာလည်း မျိုးစုစုလေသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်၍ အားလုံးက ရယ်မောကြသည်။ တစ်ခက်က မောမောပန်းပန်း ဘယ်မိသလိုပင် လှသုံးယောက်ထွက် လာလေသည်။

‘မောင်’ ညီအစ်ကိုသုံးဦးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးမှာ တစ်နေရာရာ ရှိ၍ အလဲတိုးခံရ၍ လိုက်မလာနိုင်ဟန် တူပေသည်။

မောင်မိုးညို၏ လှုပ်ရှားဟန်ကို မြင်မိပါတော့မှ မောင်မျိုးချစ် သဘောပေါက်လာ၏။

“အထူး - လက်ထောက်တော့ လိုလျက် ကြောင့်လက်သည်း
မှတ် သိုင်းအကောင်အမော်ကိုး ဟိုလျက် ဦးမောက်ကို ဖွားပြီး မော်
သွားတာရယ်၊ မောင်ညီအစ်ကိုလေးဦးကို ကြိုဆိုသစ်ပင်ပေါ်မှာ
ရွှည်ထားတာရယ်ဟာ သူ လုပ်ရပ်တွေပဲဖြစ်ရမယ်”

တစ်ခက်မှ ဦးသိမ် အုပ်စုတိုက်လည်း အသိသိစောင့်ကြ
သည်။ မောင်းတုံးဖြတ် ဦးသစ်မှာ လားမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သိုင်ယဉာအရာမှာ သူမတူအောင် တတ်ကျွမ်းသည့်အပြင်
လက်ခံဖြင့်ကို အစိပ်ရည်စိမ်ပြီး မလှေရုံထားသဖြင့် လက်ခံ
ခက် ခဲရာတိုင်း သတ်ကျေ၍ မသေသော်မှ အစိပ်တက်၍မသေ
နိုင်သည်။

သူ ကိုယ်တိုင် အစိပ်ဖြေသောကို ကြိုတင်စားပြီး အစိပ်ရ
ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးနှစ်သွားသောကြောင့်သာ သူ့အနေ
အန္တရာယ်မရှိဖြစ်ဖြစ်သည်။

မှတ်မိတ်မမှန်ကြည့် မိကြည့်နှင့် အဘို့ကြီး ဦးမောင်
ဟိမရွှေသောက်တွင် မေ့တိုင်ပြီး လမ်းခိုက်တည်းက သစ်သီးသစ်
ဆေးပြန်ဆေးမှတ်နှင့် အကွမ်းဝင်ပြီး တိရစ္ဆာန်မျိုးနှင့် နိုင်မှု မေး
နဲရာ မဆင်ညာတွင်သာမက သတ္တဝါများ၏ လှုပ်ရှားမှုအနက်
သိုင်ယဉာအနက်ကို တီထွင်ဆန့်သစ်လာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

မှတ်လုံတင်တင် အသံကွယ်ကွယ် အရပ်မှုမှုနှင့်လူက
နားညှိပြီး စာပြုခေါင်းဆောင် ဦးကွယ်ဝင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မှတ်စက်သည့်နေရာတွင် ကျွမ်းကျင်ပင် မိမိ
သည့်အတွက် နားညှိကြားသူတိုင်း ကြောက်ကြာသည်။

ကလေးများငိုသောအခါ ဦးကွယ်ကွယ်ဟု မရောက်လိုက်
သည်နှင့် မှတ်မိတ်ပင် အလိုတိုက်သွားသည်ဟုမေး။

“ကျွမ်း ကြားဖူးတာက မေ့မရဘဲဦးမောက်ဟာ မေ့မသိမ်း
အကောင်အမော်တစ်ဦးပဲ။ ဘာလို့နယ် သူညီတော်အောင် မေ့မတီ
ဦးမောက်က ဦးလောက်တောင် ညံ့ရသလောက် ကလေးတစ်ယောက်
ဟောင် မိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ”

မှတ်မိတ်မောက်မှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဦးမောင်က မှတ်မိတ်
မှတ်မိတ်သည်။ ဦးကွယ်ကမှ မှတ်မောင်ကြိုက်သာပြီး မည်သည့်
မကောက်မှု မရှိဟေ။

သူနှင့် မေ့မရဘဲဦးမောက်မှာ တစ်ယောက်က မေ့မော်တွင်
ရှိနေပြီး တစ်ယောက်က ကုန်ပေါ်တွင်ပင်ပေသေ စာပြုစာပြု
ကြည့်မည့်မလျှောက် တွစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဟဇာတဖြစ်နေ
ကြသည်။

ဦးမောက်၏ညီတော် ဦးမောက်တွင် ကြီးမားသော သိုင်း
လှောင်ကြောင့်လည်း သူ မကောင်းကောင်းသိထားစမ်း ယခုမှ ဘာ
ကြောင့်မှာ လူမှတ်မိတ်နှင့် မြင်သည်ကိုမှ စဉ်းစား၍မရအောင်
ဖြစ်နေသည်။

မှတ်မိတ်မှ အမှောက်တက်မိမိမှ ဆုသံပျံကြား၍ လှည့်ကြည့်
မိကြသောအခါ စစ်သည်တော်တစ်ဦးနေ့မှ လမ်းကိုစဉ်းပြီး မှောက်
တက်မှ စစ်သည်တော်တစ်ဦးက ဝန်းရထားတစ်ခုထပ်ကာ ဝင်လာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မိမိရာကြီး မရောက်လာကြောင်းပဲ”

နောက်လိုက်များက သူတို့၏ သခင်မေးကို လျှောက်တင်ကြသည်။ ထိုသို့ငယ်မှာ မှတ်မမှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး သူ၏ နောက်လိုက်များအား မိမိ၏လိုက်သည်။

"အဘအဘယားဟေ့ ဘယ်သူက မယ်မယ်ဘုရားကို သွားလျှောက်တင်ရသလဲ"

ဧည့်သူ့ ပြန်မဖြေခံဖြော မန့်ရထားအနားသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် အားလုံး ဝမ်းတွားစက အဆိုအသေပြုကြရသည်။

"ဘယ်သူနဲ့များ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြန်ပေလဲ သားတော် ကြည့်စမ်း - ကြည့်စမ်း ဝတ်ပုံတော်လည်း မတော်၊ အင်္ကျီကြွယ်သီးတွေလည်း တွတ်နေလိုပဲလား၊ တော်ကြော အဆေးမိနေပါဦးမယ်"

ဤအသံ ကြားမိလိုက်သည်နှင့် ဦးပေါက်၏ နားထဲတွင် မိကြွယ်မိမိလိုက်ရသည့်အလား ဆူညံသွားပြီး မကြောင်တောင်တောင် မေးတေးတေးနှင့် အသံစုံလေးကို ကြည့်စွလိုက်ရာ လိုက်ကာကိုသာ မြင်ရလေသည်။

"အင်း - ဒီအသံဟာ ငါ့အချစ်မောင်နဲ့ တူလှပဲလား"

ဦးပေါက်က ဤသို့ ထင်မြင်ယူဆမိသော်လည်း လက်ရှိ အခြေအနေကို သတိရွှံ့ မျက်စိနှင့်ပြန်ခြုံမိ၏။

"အို - ငါ့အချစ်မောင်ကို ငါ အနုအလမ်းကြိုတာနဲ့ မိခုရာကြိုကိုတောင် အချစ်မောင်အဖြစ် ထင်မှတ်မိမိပဲကလား၊ ငါ မှု့နေပြီထင်တယ်"

ဧည့်သို့ဝင်ဆိုစေ အတောအသတ်နိုင်သော် စိတ်စေတသိတ် ကြောင့် မန့်ရထားနား တိုက်ပဲသွားမိသည်။

ဝန့်ရထားတွင်းမှ မြို့ရံသော လက်ရောက်အားနိမ့်က ဝိုင်းပတ်ဖြို သူ၏ သားတော်အား စွေသုတ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိမိ၏မှ တီးတိုးရွေ့တတ်သည်ကို မကြားရသော်လည်း ကမုတားမာသောနှင့် အပြစ်မပြောနေသည်ပဲ ပြစ်ရပါမည်။

"မယ်မယ်ဘုရားကလည်း တွေ့လိုက်ရင် အပြစ်တင်ပြီးလောက်ပဲသိတယ်၊ သားက မျှော်လိုက်ပါ မှ ဘာဖြစ်သေးလိုလဲ"

"အင်္ကျီတွေ အပြန်ပြန်ဝတ်လိုက်၊ မယ်မယ်နဲ့အတူ ပြန်ကြရမောင်"

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ ဦးပေါက်မှာ တွေ့မေ့မိသြ သွားပြန်သည်။

"စကားပြောသံမျှင်း တုတ်တု ဒီလောကမှ ဝိုင်းပတ်လား" စဉ်းစားစဉ်း ဦးပေါက်မှာ အတွေးစွာစွာ လည်နေမိလေသည်။

မိခုရာ၏ နောက်လိုက်တစ်ဦးသည် မောင်မျိုးချစ်နားသို့ မရောက်သွားပြီး သူတို့၏ သခင်မေး စွတ်ထားသော ဝတ်ပုံတော်ကို မကောက်ယူလိုက်၏။

"မောင်က - မင်းမကြောင့် ဒီဝတ်ပုံတော်ဟာ ဒီလို ပြစ်ရတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို လက်တွင်ကိုင်ထားသော ကုဏ္ဍပွတ်ဖြင့် မောင်မျိုးချစ်အား သိုင်လိုက်လိုက်၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် ကိုယ်ကိုတိမ်းရင်း ထိုသူ၏ ကုဏ္ဍပွတ်ကို ကိုင်ထားသောလက်ကို ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။

မမြင်ကိုလည်း ထိုလိုက်လေရာ ထိုသူမှာ မိဖုရားကလေးကလေး
လဲကလေးနား။

မောင်မျိုးချစ်သည် ကလေးကလေးလေးကို ထိုသူ၏အဖေဖြစ်ကြ
သူ့အဖေက ဆုံးရှုံးလိုက်၏။

“လူတစ်ကောင် နှိပ်ချင်ခဲ့လော့ နှိပ်ချင်ခဲ့”

နိုင်ကြည့်နေသောလူများက အတော်သဘောကလေးကလေး
သည်။ ခင်တိုင်း ကလေးကလေးကလေးကို နှိပ်ချင်တတ်သော
ထိုသူတို့သည် ဒီကလေးကလေးကို အတော်ကြိုက်တတ်လေပြီ။

ခင်တိုင်းကလေးသည် ဒီကလေးကလေးကို နှိပ်ချင်တတ်သော
နယ်ကြီးလေသည်။

တဖြောင့်စစ်သည်တော် ၁၀-နှစ်လောက်က ဆုံးရှုံးသောကလေး
ရင်း မောင်မျိုးချစ်မှာ ကလေးကလေးသည်။ မောင်မျိုးချစ်က တစ်
ယောက်စီ ကိုယ်ပိုင်ခင်လိုက်လေသည်။

“သယံဇာတ ကောင်းပါလား”

မိဖုရားကြီး၏ သားတော်သည် မောင်မျိုးချစ် ကိုယ်ပိုင်
လိုက်သော စစ်သည်တော်တစ်ဦးကို ခမ်းယူကာ မြေပေါ်သို့ ပြန်
ပေးလိုက်လေသည်။ မောင်မျိုးချစ်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ လက်ဝဲတံ
ထိုးလိုက်လေသည်။

မောင်မျိုးချစ်သည် မောင်ချစ် ဖြစ်လည်တိုက်ခိုက်သဖြင့်
နှစ်ယောက်သား ဖြစ်လေသော မှည့်ပိုင်ခြင်းအသွင်သို့ မောင်ချစ်
ပြန်လေသည်။

“ဟဲ - ဟဲ - ခုန့်မမြင်ကြည့်နဲ့ ခုန့်ကြည့် - ခုန့်ကြည့်”

မိဖုရားက မည်သို့ပင် ဟန်တား ဟန်တား အလိုလိုက်သော
မိသားစုကလေး လာလာသော လူများကို တိုက်မြိုတိုက်သွက်နေလေ
သည်။

“မယ်မယ် ကြည့်နေပါ။ ဒီကလေးကို ဒီကလေး ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်း ဆုံးမပြောမယ်”

သူသည် သူ၏မိခင်မိခင်က ပညာပြုလိုသည့်အတွက် သိုင်း
ကွက်ဖြင့်ကား တိုက်ခိုက်သောဖြင့် မောင်မျိုးချစ်မူရား အကယ်ပင်
ခမ်းနပ်နိုင်ဘဲ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွမ်းမြန်ကလေးလေသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကလေး မည်သူ့ကိုမျှ မကွဲသော ဝန်ထွား
လိုက်ကလေးကလေးတွင် မေ့မေ့သွားသော ဖြစ်နိုင်သော မိဖုရားကြီးကိုသာ
နှုတ်နှုတ်ကားကြည့်နေလေသည်။

ထိုခါမိ လိုက်ကလေးကို မောင်မျိုးချစ်ကလေးက မျက်နှာ
ကို မြင်လေသည်။ ဆံသွေး ဝမ်းကွဲသော မျက်နှာမူသောကလေးတွင်
ကောင်းမြင်သော မျက်လုံးနှစ်လုံး ယင်ချက်လုံးအနက်တွင် မေတ္တာ
ရည်စူးဖြင့် နှုတ်လှနေပြီ။ နှိပ်ချင်နေသော အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ၏
သားတော်နှင့် မောင်မျိုးချစ် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ကြည့်ရှုလျက်နေ
လေသည်။

ဤမျက်လုံးကို မြင်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သည် ကျွမ်းကျင်သည့်
အလား တွန်ခါသွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ထိုသူငယ်သည် အနီးရှိ စစ်သည်တော်တစ်ဦးထံ
မှ လက်တစ်ခုကိုဆွဲပြီး မောင်မျိုးချစ်အား ဝင်ထိုးလေသည်။
မြေပေါ်ပေါ်နေသော မောင်မျိုးချစ်သည် ကိုယ်ကိုလိုက်ကာ မောင်

မေ့မိသောကလည်း မကပ်တိုက် သုံးမျက်ဆင့် ထိုလာသည်အတွက်
ထ.ရန်ခက်သွား၏။ မကပ်လက်ခံမိလျှင်နဂါးပင် လုံးဝကို လက်
လှတ်လှေလှေသည်။

သုံးလေးမျက် ဆင်ခမ်းသော်လည်းမမီး

ကျွတ်တိ တမေသျှာနိုင်သော စိုသု၏ လုံ့လောကြောင့်
မျက်စိမှမျောက်မျောက် ဖြစ်လာသည်။ မျောက်ဆုံး ဖြစ်လိုရာဖြစ်မ
တော့ ထိုလာတော လုံးဝကို အတင်းတောင်းတွန်းလိုက်ပြီး အနိင်
'ညောမုန်းနိုင်မှမလို' လွှတ်ထုထားသော အလဲတော်ကို နတ်လှလိုက်
သည်။

မျောက်တစ်မျက် ထပ်ခဲထိုလာသောအခါ ထိုသုလယ်၏ လုံ
့လောကို ထပ်အလဲတော်တံဖြင့် နှစ်လိုက်၏။

• နှစ်သောက်သား လက်နက်ကိုယ်မိ ဖြစ်သွားကြလေပြီး
မောင်မျိုးရစ်သုံးသည့် လုံ့ညောမှာ သူ၏ဆရာကြီး ဦးမျက်တန်၏
'ဘိလျှာနိုင်တုတ်သိုင်း'မှ ရလာ၏။

ထင်တုတ်သိုင်းကို ဦးမျက်တန်က မျှော်ထားတော်လျှင် အသုံး
ပြုပြီး မယ်ယောအား တလိုစားချေရန် တံတွင်ထားသည့် ထိပ်တန်း
လျှို့ဝှက်လှည့်ဖြစ်လေသည်။

အလဲတော်အတံမှာ ရွှည်လှစေပြီး အသုံးပြု... နှစ်မိသော်
လည်း တုတ်သိုင်းညောက နက်နဲလှသောကြောင့် ထိုသုလယ်မှာ
မှတ်တမျက် အနားမကပ်နိုင်စွာ

ထိုသုလယ် လုံးဝကိုမိသည့် အနိင်မှစ၍ ဦးမောင်မည်
တိုက်ပုံမိသို့ မျက်လုံးချောက်သွား၏။ သူ ကိုမိသွ်သောလက်နက်

မျိုး ထိုသုလယ် ကိုမိနဲ့နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အထူးစိတ်ဝင်
စားသွားသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ထိုစ ဈေး လှေမျှ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ
သုံးသွား လုံးဝမညာမှာ သူ၏ ဘိုးဘွားလိုင်အဖေနှင့် လုံးဝတော့
မိသဖြင့် ပြု၍ နှဲအားသင့်သွား၏။

ဤညောကို သူ ဘိုးဘွားလိုင်လက်ထပ်မှစ၍ သားကိုသင်
သမီးကိုမသင်သော ညောမျိုးဖြစ်သည်။ ဤညောကို ဤသုလယ်
အတယ်က တတ်နိသနည်း။

ဤမြိုင်တွင်ကိုကြည့်ရင်း ဦးမောင်မိတ်တွင်ပွဲ စလောင်စု
လာသည်။ အတွေးလိုင်ကထက် လှုပ်ရှားမျက်ကြောင့် မှတ်မျက်ရည်
မှားသည်လည်း တမေ့မေ့စွာ မီးသင်လာသည်။

သူ၏သမီး စုမာဝလည်း ဤတိုက်ပုံကို ကြည့်ရင်း ရန်ကျင်
တန်နုလိုကို မှားသွား၏။ သူတွင်လည်း အတွေးမှား ကုထေဂုဏ
ပြုမေ့စရာလှသည်။

လုံးဝမှားပြီ အမတ်နိလုံး တလှုပ်လှုပ် လှုပ်နေပြီး ရွှည်လှစွာ
သောဝါထဲထိပ်သို့ အလဲတော်မှာ တစ်ခုနှင့်နဲ့ မဲလျက်နိမ့်ကြသည်။
နေချောင်မျှနိန် ညနေရီနိသို့ဝင် မျောက်လာမေ့ပြီး

"ရန်ကြွယ်တော့ မိုတောင်မျှင်တော့မယ်"

မိမှစု၏စကား ကြားရုံသောအခါ ဦးစုစုသည် နိုင်းထိသို့
မိင်သွားလေသည်။

စိကက်လက်ဖြင့် မောင်မျိုးရစ် ကိုင်ထားသော အလဲတော်
အတံကို နိုက်တင်လိုက်ရာ လက်မူကြားတွင် ပြင်ထန်သောမှာကလွင်

မှကို မိမိအဖို့ အလတ်သည့်လည်း လက်ထဲမှ မကောင်းသိသို့
လွန်တက်သွားပေသည်။

အလတ်သည်ကို မေးတိုသဖြင့် မြန်ကားသွားပြီး တစ်ခုစီ
ပြည်သံတိုပါ ကြားရပေသည်။

မောင်မျိုးစွန် တစ်သက်တာတွင် မယ်ယောကျာ်း၌ ဦးစွာ
အထံ လက်ဝါးထက် ပြင်ဆင်သောလူနှင့် မကြုံဆုံခဲ့ဘူး။

သို့ဖြစ်၍ အထူးတုန်လှုပ်စေ့ကမ်းများသွား၏။ တစ်ခက်လှ
၏ မျက်နှာနှင့် ပုံဆင်ယူတုန်ကို၌ မမြင်ရသေး အမြင်ဝင်လာသော

ပေးလုံးက မျက်နှာကို လာခတ်ပေးသည်။
လှည့်မြင်သော အဟုန်ဖြင့် သားသို့ နှုတ်စေ့မောင်သက်

လည်း ဦးစွာအထံ လက်ဝါးက ဝန်မြင်အား ခတ်မိသွားပေသည်။
"သခင်လေးအဖား ကျွန်တော် စွမ်းပေးလိုက်တဲ့မယ်၊ ခါမှ

မှောင်ရေအသွားမယ်မဟုတ်လား"

လက်ယာဘက်လက်ကို မျောက်သို့ အနိမ့်လှစွာ အသက်
ပြင်တန်းစွာ လှည့်ကမ်း၊ လက်ဝါးကို နှစ်ခုစီ တုန်ခါလိုက်

ပြီး စုတ်တုတ် မောင်မျိုးစွန် မခေါ်မပေါ်သို့ နှိပ်စွဲလိုက်ပေသည်။
မောင်မျိုးစွန်လည်း လက်နှစ်ခက်ဖြောက်၍ နှစ်လိုက်၏။

ဘေးမှကြည့်နေသော သိုင်အကျော်အမော်များက ဤသို့မိသလှည့်
လက်မောင်နှစ်ခက်လုံး ပြုတ်ထွက်သွားမည်ကို သိကြသည်။

မျက်စိတန်းမိုက် လှည့်တန်းပြုတ် အနိမ့်အတွင်းမှာပင် လူအုပ်
ကြားထဲမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာပြီး နှုတ်ခါတ်တန်းဖြင့်
ဦးစွာအထံ လက်ကို နှစ်ခတ်စွာ ဟန်တားလိုက်ပေ၏။

"ဒီလိုလုပ်နေလေ"

ဦးစွာအထံ သိုင်ယူသော အထောက်ကို ထုတ်ပြန်သည့်အတွက်
လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်ဖက်စွာ နှုတ်ခါတ်မှာလည်း

အလတ်မှမေး၍ နှစ်လိုက်ပြုတ်ထွက်သွားပေသည်။
မောင်မျိုးစွန်အား ဝင်ရောက်ထပ်မံမယ်လိုက်သောက အလယ်

ပိုင်သိုင်အစုကြို၏ တာဝန်ယူခြောက်တာလှ ဦးစွာ မြန်သည်။
(၂၄၄)မှာ ဒုတိယတန်းမြင်သည်။

ဦးစွာနှင့်ဦးစွာတို့မှာ အမြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြပေ
သည်။

သိုင်လှက်ထစ်လှက်၌ လဲလှယ်မိကြမိဖြင့် တစ်ခက်သား၏
ပညာမကောင်းနှင့် သိလိုက်ကြသည်။

"အကြည်တော်က ဓမ္မတစ်လှည့်မှာ နားညှိတော်ကြားတဲ့
နိလံပုရိသ်ဦးစွာ မဟုတ်လား"

ဦးစွာက မေးလိုက်၏။
"ဟုတ်ပါစကယ်၊ အကြည်တော်ကတော့"

ဦးစွာအထံ အထောက် ဦးစွာ မြန်မမြန် သူ၏ ဝိဘက်မြေ
ထောက်ကို ရွတ်တစ်လှည့်တိုးလှည့်ကမ်းပြီး မျောက်သို့မြန်ထုတ်လိုက်

၏။
မြေရာတစ်ကျက် ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြေရာ

ကို နှစ်၍ မြေရာပေါ်ခြင်းမှာ တာ၌ မဆင်လှသော်လည်း ယခုလို
မြေရာပေါ်တွင် မြေတင်နှစ်လိုက်မိ၍ မြေရာထစ်ခြင်းမှာ များ

ဆင်ကြယ်မှုဖြစ်၏။

ဦးအောင်၏ မြေထောက်ပညာ မည်မျှထိ မကုန်နိုင်သည်ကိုလည်း သိလိုက်ကြသည်။

“လက်ထောက်တော့ အကြည်တော်က သံမြေထောက် ဦးအောင်ကို”

ဦးအောင် ဦးစနေနှင့် ဦးသိမ်တို့သည် ဦးအောင်၏ မှာမည်ကြားရာသည်သာမက သိုင်းပညာအရာတွင် မောသိုင်းအရာကြီး ဦးနုနှင့် ရုပ်ဆင်းတန်ဖိုင်သည်ကိုလည်း သိထားကြသည်။

လူကိုမူ ယခုမှသာ မြင်ခဲ့ကြပေသည်။

သူ မြန်မာက မြေထောက်ပညာကို ဦးစွာ မမြင်စွန့်ခဲ့ပုံတွင် ဝိနိပိဒ်ပါးပါး အသားအရေ မရှိပြည်သောသူသည် မြေတစ်မံချင်း မြင့် နိုသားနစ်ဆယ်မေ့စွာ မောင်းပေးတံမံအောင် အနိုင်ယူခဲ့ရာ သံမြေထောက်ဦးအောင် မြန်ကြောင် ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ပါပေ။

ဦးအောင်သည် တည်ကြည်သော အပြုံးကိုထောက်ကာ မောင်းမိုး ခုန်သို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဒီက လှပေးမဲ့ ကျွန်ုပ်တက ဘာမှမပတ်သက်မှာပါဘူး။ ဝါးပေမဲ့ သူရဲ့ သူရသတ္တိနဲ့ စိတ်ချသဘောထားကို ကြည့်လိုလွန်းလို့ နှလုံးကြားခေါင်မိန့်တာပါ။ အကျွန်ုပ်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး သုကလေးမဲ့ အသက်ကိုတော့ မျှော်သာပေးပါမင်ဇူး။”

ဦးအောင်ကဲ့သို့သော ဝတ္တလံသုတေသနထောက်က တောင်ပန်လာတော့လည်း ဦးအောင်မှာ ကြည့်ပြန်ရည်တူစွာဖြင့် မျက်နှာသာပေးလိုက်စွာ၏။

“ရပါ့တယ်၊ ရပါ့တယ်။ ဆရာအတွဲနဲ့ သဘောတော်အတိုင်း မြန်မှာပေမယ့်”

ဦးအောင်လည်း ကိုယ့်ကို အနည်းငယ်ကိုင်းညွတ်ပြီး ဂါရုဠာလိုက်သည်။

‘သခင်ပေး’ ဆိုသူဘက် လှည့်ကာ တည်ကြည်ပြတ်သား စွာဖြင့်မေးလိုက်၏။

“မင်းမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ မင်းဆရာ ဘယ်သူတို့”

ဦးအောင် အမြဲအမှတ် မြင်ကတည်းကပင် သခင်ပေးဆိုသူမ၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်မချောက်ချားသွားပေးပြီး ယခု တန်းတန်းမတ်မတ် သူ့အား မေးလိုက်သည့်အတွက် တုန်တုန်ယင်ယင်နုနု မြန်မြန်လိုက်ရစွာသည်။

“ကျွန်တော်မှာမည် သူဂါမတ်ပါ။ ဆရာမှာမည်ကိုတော့ မြော့မှန်မရှိလို့ မပြောပါရအောင်မင်ဇူး။”

“မင်းဆရာနဲ့ မှာမည်မပြောလည်း ငါက သိပါတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ မှည့်နိုင်ပေးတာနဲ့လား နိုတယ်မဟုတ်လား”

ဦးအောင်၏အဖေကို သူဂါမတ်က ပြက်ရယ်ပြုလိုက်မူင်သည်။ သို့သော် မင်းလက်ထောက်မပြောင်သော ဦးအောင်၏ မျက်လုံးအနုကြောင့် မကြောက်စိတ်ချစွာပင်ကာ ပြက်ရယ်ပြုမူင်သော စကားကို မြန်မို့မူလိုက်ရ၏။ မောင်းကိုသာ ညှိတ်ပြုလိုက်၏။

“မင်းဟာ ကိုနုနှင့်တပည့်မှန်း အဖော်ကြီးကတည်းက ငါနဲ့နိမိပါတယ်။ ဟန် ... မင်းဆရာ မင်းကို ပညာမသင်ပေးခင်က ကာပြောခဲ့သလဲ”

ဦးဆွေ၏ ထိခရာကိုသာအစောကြောင့် သုဂါမထိ ချက်မှာမှာ သိသိသာသာကြီး ချက်သွား၏။ ဤအဖြစ်သာ သူ့ဆရာ သိသွားပါလျှင် အခင်းများတော့မည်မှာ သေချာသည်။

ဤနေရာတွင် ဦးဆွေကို အပြတ်ရှင်းနိုင်မှ နောက်ပိုင်း စိတ်အေးရာမည်။ သို့အတွက် အနိသမ္မာရုံ ဦးသိမ်အား ချက်ပေးပြလိုက်၏။

ဦးသိမ်သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် တိုးကပ်သွားပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“လူငယ်ကို ပေါက်ကရသေးသေသိမ် မေးမည်အစား ကျွန်ုပ် ရှိနေသောအခါ၌ပေးရန် ငိုမကောင်းမိမယ်၊ ကျွန်ုပ်အညံ့က သိမ်ပါ”

ဦးသိမ်သည် နိမ့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးဆွေ၏ လက်ကို တအားညှစ်ချလိုက်ရာ နှစ်ယောက်လုံး နှိပ်မန့် မိစားလိုက်ရပြီး လှေခင်းမှာလိုက်ရသည်။ လျှင်မြန်လှသော ဦးဆွေသည် ချက်မူင်း သုဂါမထိကို မားမားအပြစ် ခမ်းထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ သခင်လေး အသက်မသေမူင်ရင် အသာတာကြည့် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ”

သူတို့၏ သခင်လေး တစ်နေရာနေသွားလျှင် သူတို့တစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်မို့ ဦးဆွေ၏ အမိန့်ကို နှစ်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တို့နဲ့ သခင်လေးကိုသာ ထားနိမ့်ပါ၊ ဟိုသူငယ်လေးကို ကျွန်တို့ ရန်မူမိဘူးလို့ ကတိပေးပါစာပါ”

ဦးသိမ်လို သိုင်းသမားကြီးက ကတိပေးထား မပြောကြားလာသည့်အတွက် ဦးဆွေ သဘောကုန်ဖြင့် သုဂါမထိကို လွှတ်လိုက်၏။

“မကောင်းပြီး နီတင်ခါးတော့နီမတော့၊ တစ်နိမ့်နီကုန်ရင် တို့တစ်ယောက် မြန်မာကြမယ်”

ဦးဆွေသည် နောက်ကြောင်ကောင်း ချွန်ထားနိမ့်ပြီး မောင်မို့ မုန်လက်တိုမို့တာ ထွက်ခွာမည်အပြုတွင် အားတစ်နက် သူ၏ နောက်မကုန်အိသို့ ကျရောက်လာသည်။

ဦးဆွေသည် ချက်မူင်း ကိုယ်လှည့်နှုတ် မြန်စိုက်လိုက်ရာ ... “မြန်”

ဦးဆွေမှာ နောက်သို့ သုံးလေးလှမ်းဆုတ်လိုက်ရပြီး ထိုသူမှာ ... ကပ်လက်လှန်လဲကု သွားပေးသည်။

“ဆရာသိမ်က ဘာလို့ ကတိချက်ရတာလဲ သိုင်းသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နလို ကတိချက်တာ မကောင်းပါဘူးလေ”

“သိ ... ကျွန် ကတိပေးချက်မိဘူး၊ ဟိုသူငယ်လေးကို ရန်မူမိဘူးဆိုတာ ကျွန် ကတိပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားကိုတော့ ဟိ ... ဟိ ... ကျွန်က ပညာခမ်းကြည့်တာပါ ... တား ဟားဟား”

ဦးသိမ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နိုင်မိသော်လည်း ထိုလိုက်သည့်သတ်ချက်က မသေးသည့်အတွက် မိအပ်မှ သွေဖျက်ပျက်အနံ့ထွက်လာပေးသည်။

ဦးသိမ်၏ အပြစ်ကို မြင်သဖြင့် မည်သူ့မှ ဦးဆွေအား မကားမိကြတော့။

မောင်မျိုးစွန်လက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်ခွာသွားသော ဦးအဂ္ဂကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

တောဝပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသော် ဦးအဂ္ဂမှာ မဟနိန်ငါးတော့။

“လှလေး ဒီအနီးအနားမှာ ရေရွာကြည့်ပါကွယ်”

“ဆရာက ရေသောက်ခွင့်လိုလား”

“ဟုတ်ဘူး အဆုပ်ထုတ်ပစ်လေ့၊ ဦးသီယံရဲ့ လက်ဖျက်နဲ့ ငါ့ အဆိပ်စိမ့်ပြီ”

“ရာ့ _ ဦးသီယံရဲ့ လက်မှာ အဆိပ်ရှိတယ်၊ တော်တော်ထူး ဆန်းပါလား”

မောင်မျိုးစွန်က အတွေ့အကြုံရည်သူပီပီ လက်တွင် အဆိပ်ကို ကိုင်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ဘာမျှ မမြင်သည်ကို ဆုံးမဆိုခြင်းမရှိ။

“သူ့မှာ ကြိုတင်အဆိပ်ဖြေဆေးကို မေးထားတယ်၊ အဆိပ်ကို လည်း မြည်မြည်နဲ့ ထိုးကိုင်သွားတော့ ကြာလာတဲ့အခါ နိန် ချည်နီသွားတာပေါ့ကွယ်”

“ဆရာ တောသိပ်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် ရေရွာထွက်လိုက် ဦးမယ်”

မကြာမီ မောင်မျိုးစွန်သည် မိမိရေချိုင်းလေးတစ်ခုကို အလွယ် တကူ စူးထုလိုက်လေသည်။

ဦးအဂ္ဂအား ရေချိုင်းသို့ မော်ဆောင်ပြီး ရေထဲနှစ်ပေးလိုက်၏။ ဦးအဂ္ဂသည် အတွင်းအားလည်းဖြင့် ကိုယ်တွင်းမှ အဆိပ်ကို ထုတ်ပစ်လေသည်။

ထမင်းအိုး တစ်လုံးကုတ်၍ အချိန်ကြာရောင်းသွားမှ တစ်မော်သို့ တက်လာသည်။

“အင်း _ လောလောဆယ် ကိစ္စမရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဆိပ်ကို ၁၂-နာရီအတွင်း မမြေ့နိုင်ရင် ၃ကပ်ကွယ်”

“ခါမြိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဖြူထဲ မြန်ဝင်ကြရအောင်၊ ပါရောက်မှ ထွက်ကြတာပေါ့”

“မကောင်းဘာပဲ၊ လာ သွားကြနီ”

သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား ဖြူထဲသို့ မြန်ရောက်လာကြလေသည်။

တည်းခိုခိုပိသားတစ်ခုတွင် တည်းခိုရင်း မောင်မျိုးစွန်က ဆေးရွာ ထွက်လာသည်။

ဆေးစာကို တင်ပြတိုင်း _

“မောင်ရင် လိုခင်တဲ့ ဆေးလက်ကျန်ဟာ နည်းနည်းပဲရှိတော့ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုပေးအောင်ပဲ လူတစ်ယောက်က အားလုံးလာဝယ် သွားလို့ လက်ကျန်လုံးပေးမိတော့ပါဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

မကျေနပ်၍ သုံးလေးငါးဆိုင်မေတိုင်း ဤအတိုင်းသာ မပြောကြသည်။

“အင်း _ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာအဂ္ဂ ၁၀၀ရာထုရှိ ဒီဆေးမျိုး လိုပယ်ဆိုတာ သူတို့တစ်တွေ ကြိုသတိထားလို့ နဂရဲ ဆေးဆိုင်အားလုံးက ဒီဆေးတွေကို ဝယ်သွားတာဖြစ်မှာပဲ”

စိတ်ရွှေ့ရာမာန်ပြောစွာဖြင့် တည်းခိုခိုပိသားသို့ မြန်လတ်လေသည်။

အပြစ်အပျက်အလုပ်ကို ဦးအဋ္ဌမား မြှင့်လိုက်သောအခါ ဦးအဋ္ဌမှာ သက်ပြင်းတန်ခူးကံမျိုး၊ နူးကံမှာကို လှိုလိုက်စွာသည်။ ဦးအဋ္ဌ၏ အနုအရာကို အတတ်တော်မိသော မောင်မျိုးချစ်သည် စိတ်ကို မတိမ်မိုင်မော့ဘဲ ချဲ့ချဲ့ချဲ့ချဲ့စုစုပေးသောကောသည်။

“လူမှာ သေတန်နေမော့တန်နေမော့ မြို့ကြီးမြို့ပဲ သေတော့လည်း တာဝန်မဲ့လည်းမော့ချီလိုလဲ၊ န ဝါက သေသေတာမှမဟုတ်တာ တာလိုလိုကောလဲ ကလေးလယ် _ တိတ် _ တိတ်”

ဦးအဋ္ဌ၏ စကားကြောင့် မောင်မျိုးချစ်မှာ အင်္ဂါတိတ်သွား၏။ ဦးအဋ္ဌမှာကား တံင်ညှိနေချိန်ရင်း၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုသာ အဆက်မြတ် မှတ်လျှောက်ပြီးလျှင်၊ မောင်မျိုးချစ်သည် အနောက်အပျက်ပေးဘဲ အနုအရာ ထွက်လာ၏။

“ဒီနေရာမှာ သေမလှဘဲ မြို့ပြင်မှာလုပ်ကြား ထွက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ဤသို့ အကြံအစည်ပေါ်လာသည်နှင့် စိတ်အနည်းငယ် မစွဲမှင်သွား၏။ လမ်းအခြေအရေကိုမနေနှင့် ထွက်သော စာတန်မောင်ချိန်လာသော ဆိုင်လှလင်နှင့် မက်မင်းတိုမိတ်သောကောသည်။

“နီ _ အနာ လန့်သွားတာပဲ မောင်ကြီးရာ၊ မောင်ကြီးအတွက် လူတန်သောက်တာ စာလာပေးသွားတာပဲစရာ”

ရာသုဇြားဇြား ရောက်လာသောစာသို့ မောင်မျိုးချစ်သည် မှက်မုန်း မောက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မြို့ပြင်အနောက်ဘက် ဆယ်မိုင်ကျာ ကန်အလယ်မှာ မောင်မေ့မယ်၊ မှက်မုန်း လိုက်လာမုံပဲ၊ မေ့မေ့စရာဦးတယ်”

စာတွင် ဤသို့သောပုံရှိသည်။ မော့သုလက်မှတ် ထိုးပေးတာမျိုးပေး အောက်ဘက်နားတွင် လမ်းတောလေ့တန်ပုံ ဆိုတာပေးသည်။

“ဟာ _ ခါညိုမိုနဲ့တူတာပဲ ဒီမှာ သူငယ်မုန်း”
မောင်မျိုးချစ်သည် အနားတွင်ရှိနေသေးသော ဆိုင်လှလင်ကို ကျမ်းမော်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ တာမြှောက်မည်လို့ပဲပဲ ခင်ရာ”
ဆိုင်လှလင်က မိုက်စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြန်ထုလိုက်သည်။

“ဒီစာကို တယ်လှလာပေးသွားသလဲ”
“လမ်းပေါ်က လူတန်သောက်ပဲ”

“အေး _ အေး မင်း သွားနိုင်ပြီ”
မောင်မျိုးချစ်သည် စာကိုတိုင်းပြီး အနုအရာသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဦးအဋ္ဌ မြှင့်လှုပ်စွာနေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဆရာ ကွန်တော် မြို့ပြင်သွားပြီး မေးစရာထွက်မုန်းသေးတယ်”

“စွာနေပေါ်တော့ မောင်မျိုးချစ်ရာ၊ မင်း စဉ်းစားမိသလို မှုတ်တန်တွေလည်း စဉ်းစားမိတော့မယ်”

မောင်မျိုးချစ်က အားမတွေ့မုန်းသေး။
“ဝါမိတ်မေ့မေး၊ မောင်မိုညိုက လူရည်လည်တာပဲ၊ သူနီ

မှားတိုင်ပင်ရင် အကြံကောင်းပေး၊ ရကောင်းရတိမ်မယ်”
ဤသို့စဉ်းစားမိသည့်အတွက် စုလာသောစာကို ဦးအဋ္ဌအား ပြလိုက်သည်။

ဦးအဂ္ဂက စောင့်စောင့်ပြီး မောင်မျိုးချစ်အား လှမ်းမေးလိုက်၏။
“ဒီသူလယ်နဲ့ မင်း သိတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ”

မောင်မျိုးချစ်ကလည်း သူနှင့် မောင်မိုးညို စနီသွားဟန်ကို
တွေ့ခဲ့ရုံ အလိုမရှိဘဲ မဖြေကြပြန်ဘဲ။

“စရာမတို မောင်မောင်ကို ကိုယ်မိမိတော့ကိုတော့ ငါလည်း
ပြင်နဲ့မဖြစ် ဒီသူလယ်နဲ့ သိုင်းတွင်းကိုယ်ယုံက အတော်ကိုးနဲ့တယ်
အေး... မင်းသွားတဲ့အခါ သတိထား အဲ့ဒီပညာက မင်းထက်
သာယာတယ်”

ဦးအဂ္ဂက အလေးအနက်ဆိုလိုက်သလိုတောင် မောင်မျိုးချစ်
က မိုးညိုတစ်ဖု အကာအကွယ် မေးလိုက်သေး၏။

“ခါတော့ စိတ်ချပါ ဆရာ့ မိုးညိုက ကျွန်တော့်အပေါ်
သစ္စာရှိပါတယ်”

“မင်းထင်သလို မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရင်တော့ကောင်းပါနဲ့
သူ့ကိုကြည့်ရတာ အတော်ကိုလည်းပုံရတယ်။ သူ့ကို အထင်မသေ
လိုက်နဲ့ တကယ်တမ်း မင်းအပေါ် သူ အကြောက်ကြီးရင် မင်း
မိန့်နဲ့မှာမဟုတ်ဘူးကွန်”

မောင်မျိုးချစ် စိတ်ထဲတွင်ကား မောင်မိုးညိုအပေါ် အကြွင်းမဲ့
အယုံအကြည်ရှိသည်။

“မောင်မိုးညိုနဲ့ စိတ်သဘောထားကို ဆရာ့အဖွဲ့ မသိလိုသင်
မှလိုပြောတာ ပြန်မှာပဲ”

မောင်မျိုးချစ်က စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ပင် မှတ်ချက်ချမိသည်။
ဦးအဂ္ဂကတော့ ပြုံးလှနက်...

“သွားစရာရှိလည်း ပြန်ပြန်သွားရမယ့်ကား လှဆိုတာ အသက်
တစ်ရာမေးရမယ့် အမှတ်တံဆိပ်တော့ တော့ တက်တာပဲ။ တစ်ဖုတိုမှ
တစ်မျိုးပညာရတယ် မဟုတ်လား အစေအရာရာ သတိထားမေ့
ကွယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ဆရာ့ ကျွန်တော် သတိထားပြီး သွားပါ့မယ်
ကိုးမို့ဖြစ်ချင် အပြန်မှာ ပြန်လာမိပါ့မယ်”

“မောင်မျိုးချစ်သည် ဦးအဂ္ဂအား မှတ်တောက်ပြီး မောင်မိုးညို
နဲ့မိမိသောမေးရာသို့ အပြန်တွင်းသွားစေတော့သည်။

မောင်မျိုးစုန်သည် သားဖတ်ဖတ်လည်သို့ မျက်စိကစားလိုက်သည်။ မည်သို့ လှုပ်သံဇာန်ကိုမျှ မမြင်ရ။

"ငါ့ကို မဖောက်ခိုင်းတဲ့ သူများ ပြန်သွားပြီလား"

ဤသို့တော့မိသည်နှင့် မောင်မျိုးစုန် စိတ်မောသွား၏။

"မောင်မိုးညိုရေ - မောင်မိုးညို"

သူ၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် တစ်ဖုန်ဖုန်မည်သံတစ်ခုကို ကြားရလေသည်။

အသံဆိုသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကန်ထဲမှ ရေငှက်နှစ်ကောင် ထပြန်သည်ကို မြင်ရ၏။ မောင်မျိုးစုန်မော့ စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။

နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မေါ်ကြည့်သော်လည်း ထူးသံမကြား။

ဤသို့ စဉ်းစားမိပြန်သည်။

"အင်း - ငါက သူ့ထက်ဦးဦး ရောက်နေတာလည်း မြစ်နိင်တယ်။ ခဏလောက် မော့ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်"

ကန်မြင်၏ သဘာဝအလှစွမ်းကို စူးစူးရှရှ မောင်မိုးညိုအလားကို မော့မိုင်းအလှစွမ်းကို ထင်သလိုတစ်ကွက်မျှ ကြာလာသောအခါ ကန်ထဲထဲမှ ရေထဲမောင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ လှော်တက်မြင့် လှော်ခတ်သံကိုထည့်ကြားရလေသည်။

လှေတစ်စီးသည် သူ၏အနားသို့ လှော်ခတ်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ပုံပိုင်း၌ တစ်ကိုယ်လုံး မွေးမွေးဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

အခန်း(၁၄)

မိမိကလေးထွက်ခွင့်က

မိန်ဆိုထားသောနေရာသို့ မောင်မျိုးစုန် ခုန်းနိင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဆောင်းဦးကာလရှိ နှင်းဖျားတစ်ခုခု ကျလျက်ရှိသည်။

ဓမ္မာရေတိုင်း နှင်းသင်သိုင်းဖြင့်သာ ရန်နိင်းလျက်ရှိသည်။ မြို့ပြင်ထွက်လာလေလေ လှလှအသွားအလာ ကင်းရှင်းလာလေလေ မြစ်သည်။

မြို့ပြင်အနောက်ဘက် ဆယ်မိုင်မျှ ရောက်လာသောအခါ အကယ်ပင် တန်ကြီးတစ်တန်ကို မြင်ရလေသည်။

ဤအမိန့်၌ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးခတ်ရာ ကန်ထဲရန်ပင်မြင်း မရှိသေးသည့်အတွက် ရေဖျား မစ်ကြသေးဖျား နှင်းဖျားများသာ မေ့မြင်ပေါ်ကျ၍ တပြည်ခြည်နှင့် မျှော်စင်သွား၏။

ကန်အနီးမှစ၍ သစ်ပင်များပေါ်ဦးကာ နှင်းဖျားများ အထပ်ထပ်ကျ၍ နှင်းဖျားများဖြင့်နေသည့်နယ် သာမောကြွယ်လှပါသည်။

ဆင်တင်စဉ်အားထားသော မွေရောင်းပတ်ကြီး ခြွေရာသော နှင်ဖျက်ရာမခံ ချောင်ပြန်ဟပ်ဖွယ်ကြောင့် ခြံ၍ အရောင်ရောက်လာ သည်။

လှသူကလေးနှင့်သည် ဤလိုသောမျိုးနှင့် ဤလိုလှပသော အမျိုးသမီးကို မြင်မိသည့်အတွက် မောင်မျိုးစုန်မှာ နှင်တက်မိ သလို ကြောင်လှောက်သား ဝေးနေမိသည်။

လှပဝယ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။ အမျိုးသမီး စိတ်အလှမှာလည်း ပေါ်သည့်အစက်ပေါ်လွင်လာသည်။

အသားအရေ ခြွေရာနေ့နယ် တစ်ကိုယ်လုံး အလှကြွယ်နေသည့် အမျိုးသမီး၏ အသက်မှာ ၁၅-၁၆ နှစ်ခွဲသာရှိမည်ဟု မောင်မျိုးစုန် စံန့်မှန်းရာသည်။

မြင်ကွင်းက နီးလှန်သဖြင့် မောင်မျိုးစုန်က တည့်တည့် ဖော်ဖော် ကြည့်နေတော့တဲ ခေါင်းကို တစ်ခက်သို့ လှဲလိုက်ရာ သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် လှေကို ကမ်းသို့လှောက်ကပ်လိုက်၏။
“အစ်ကိုမျိုး .. လှပပေါ့တယ်လေ”

ဤခေါင်းကြောင့် မောင်မျိုးစုန်မှာ အံ့အားသင့်သွားပြီ ခေါင်းကို ပြန်လှည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးမှာ မျိုသာသောအပြုံးနှင့် သူ့အား ကြည့်လျက်နေ သည်ကို မတွေ့ရ၏။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားမှာ စပေးအပုတ်တွင် တစ်စုံစုံ လှုပ်နေ၏။

ဤမြင်ကွင်းသည် မောင်မျိုးစုန်အဖို့ အိပ်မက်များဖော်နေ သလာဟု ထင်ယောင်ထင်မှား မြင်နေသည့်အတွက် မျက်စိကို လက်ဖြင့်နှိပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ အစ်ကိုမျိုး မမှတ်မိတော့ဘူးလား ခင်ဗျား”

အသက် သက်တေးများထောင်တော့မှ ဝိုင်နိုနှင့် ဆင်တူသလို မြင်လာသည်။

သို့တစေ အသေရောက်မှန်း ကြမ်းတမ်းသော လှလင်မျိုးကနေ နတ်မိကမ္ဘာမှ စုတ်လှပသော လှပကဏ္ဍာမျိုးတစ်ယောက် မြင်လာသည် ကိုတော့ မယုံချင်ရင် ပုံပြင်မှတ်လိုက်ရတော့မည်ကိုနဲ့ ချိုက်နေသ သည်။

“ကျွန်မဟာ ခင်မို့ မောင်မို့လိုလေ .. မှတ်မိလား”

ကာသက်စဉ်က ဤသို့ တိတိကျကျ မြင်လာပေတော့မှ မျက်နှာ မျက်လုံး မျက်အိမ် မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်မှစ၍ မောင်မို့လို နှင့် ဇွတ်စွပ်တူကြောင်း သတိပြုလာမိတော့သည်။

“မေ့ .. မေ့ရား .. ဘယ်လိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းမဖြစ်သွား တာလဲ”

မောင်မျိုးစုန်၏ ကြောင်ကောင်ကောင် အမေးကြောင့် အမျိုး သမီးမှာ အောက်အညှိနိုင်တော့တဲ ဟက်ဟက်ဝက်ဝက် ရယ်မော လေတော့သည်။

“ဒါ .. ဘာဆန်းလို့တုန်း ကျွန်မဟာ နဂိုတည်က မိန်းမ သက်ဟား မောင်မို့လိုဆိုတာ ကျွန်မက မောက်လှည့်လိုဆင်ထားတာ

သိလော့ ဆရာကြီး၊ လာ _ လာ _ လာပေါ်ပြန်ပြန်တက်
လာနဲ့”

မောင်မျိုးစွန်သည် အိပ်မက်မကဲနေသည့်ဟူသာ တစ်ပြိုင်နေ
သည့်အံ အိပ်မက်သူစာ မော်ရာသို့သာ လာပေါ်တက်လိုက်လေသည်။
အမျိုးသမီးသည် လှပငယ်ကို ကန်အလယ်သို့ ရောက်အောင်
လှော်ခတ်သူကပြန်သည်။ ကန်လယ်သို့ ရောက်သောအခါ အလှော်
ရုပ်လိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စင်ကွင်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ စားသောက်ရင်နဲ့ ကန်ရဲ့ ငှက်ကို ငှက်ကြွတာ
ပေါ့”

ဤသို့ တရားတန်း ဆက်ဆံနေစော့မှ မောင်မျိုးစွန်သည်
စိတ်အစဉ် ကြည်လင်လာသည်။ ငြိမ်သက်လာသည်။

“ကွယ်က သိပ်လှပတဲ့လုပ်၊ ဆီစုသတ်တန်ဖို့နဲ့ပဲ ဆောက်စား
အပြန်နဲ့ပဲ ပြင်လာခဲ့တာ၊ နုစော့ တပြိုင်တပြိုင်နေပြီ မောင်မိုလို့
ပေါ့”

“စင် _ စင်က မုန့်နီထိ ကျွန်မကို မောင်မိုလို့လို့ ခေါ်ဟန်၊
ဝဲလာ”

“ဟုတ်သေးတာပဲ၊ ခေါ်နေကျနဲ့ ဆောင်သူတာကပါ၊ ခါနဲ့
ခင်စုစုနုအညီက _”

“မေ့တာကလွယ်”

“ဤကဲပြီ _ ဒီနုအညီလေး သိပ်ကြိုက်သူမို့ နုအညီနဲ့
လူ လိုက်ပဲလိုက်နဲ့ပဲလှုပ်တယ်စုပဲ၊ ခါနဲ့ ခင်စုစု ကျွန်မကို တာကီစု
နဲ့ ဒီကိုခေါ်လာတာပဲ”

“ဒီ _ အစ်ကိုမျိုးကလည်း ခင်စုစုတွေ ကျွန်မတွေ လုပ်
နေနဲ့၊ မေ့တာလောက် ကလေးလို့ခေါ်မိ၊ အမေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ခေါ်နေတာ”

“ခေါ်စရာပေါ့ ကလေးရယ်၊ အစ်ကိုမျိုးက နုအညီအသစ်လေး
နဲ့ မခေါ်ပဲဖြစ်နေတာ၊ ကလေးက သဘောတူတယ်ဆိုတာ ကလေး
လုပ် အမြဲခေါ်သူပေးမနေ”

“အစ်ကိုမျိုး ကြိုက်သလိုသာခေါ်မိ၊ ကလေးက အစ်ကိုမျိုး
နဲ့ ခင်မင်စုစုကတိုပဲ ဝမ်းသာလို့မဆိုနိုင်ပါဘူးပေါ့”

“မိကြ _ အစ်ကိုမျိုး မေ့လိုက်တာ၊ ကလေးကလို့ မုန့်
မျိုးနဲ့ အစ်ကိုမျိုး လှုပ်တယ်လေ”

ခါလိုက်ဆောင်ထဲက ဝင်ထုပ်ကို မြေစုလိုက်ရာ မုန့်အား
လုံမှာ ပြာကပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။

ဤပြင်ကွင်းကို ကလေး ပြင်ဆင်ဆွဲသောအခါ ပြိုင်ပြိုင်သွား
၏။

မောင်မျိုးစွန်မမှာ မျက်နှာနီသွားလေပြီ။

“ဟင် _ မုန့်တွေ ပြာကျနေပြီ၊ စားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”
မောင်မျိုးစွန်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မုန့်ထုပ်ကို ရေထဲသို့

ဝင်စုစော့မည် အပြုတွင် ကလေးက လှမ်းလှလိုက်၏။

“ကလေး စားနိုင်ပါတယ် အစ်ကိုမျိုးရယ်၊ ဘာလို့ ဝင်စုစု
မှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကလေးက မုန့်ထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အလှည့်
နီနီနီ ပြာကပ်နေသော မုန့်များကို စားလျက်နေလေသည်။

စားရင်စားရင် မျက်စိကလေးကလေး မျက်စိကလေးကလေး
ပဲမြင်ပေါ်သို့ နီဆင်လာသည်။

မောင်မျိုးချစ်က နားလည်နိုင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်
နေရင်းက ကြင်နာစွာမေးလိုက်၏။

“ကလေး ငိုနေတာ ဘာကြောင့်လဲကလေး”

“ဒီလိုပဲ အစ်ကိုမျိုးရယ် ကလေးမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက
အမေမို့တော့ဘုရား အမေမို့တဲ့နောက်ပိုင်း ကလေးအပေါ် နီလောက်
ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့သူ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။ ဒါကို တွေးမိလို့ ကလေး မျက်
စိတ်ကလေး”

သူမသည် ပြောရာသို့ စင်စစ်က ပေါ်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်၏။
မျက်စည်သုတ်လိမ့်မည်ဟု မောင်မျိုးချစ်က ထင်မှတ်လေ
သည်။

သို့သော် မျက်စည်မသုတ်ဘဲ ဂရုစိုက်သော မုန့်ဖျားကို ထုတ်
ယူကာ ရင်နှင်ထဲသို့ အမြတ်တနိုး သိမ်းလိုက်စွာသည်။

“ကျွန်တော့တွေကို ကလေး ကြည့်ကြည့်ရယ်၊ စားပွဲပေါ်”
ကလေးက ပြုံးရယ်လျက် ပြောလိုက်၏။

မောင်မျိုးချစ်က ဤသို့သော ချစ်အိမ်စားမိတ် နားလည်
နိုင်၊ ဤအပေါင်းအသင်း၏ အပြုအမူက အဖျားနှုတ်ရာ တစ်ခုခု
ပြားသည်ဟုသာ ထင်မြင်ယူဆမိလေသည်။

“ခါနီး ကလေးက အမေမို့ကြီးစီနဲ့ များနေတာ နဲ့တယ်ဆို
ဆိုလေ ဘာတို့နဲ့လဲ”

“ဒီကိစ္စ အစ်ကိုမျိုး သိသွားပြီပဲ၊ ပြောလိုက်သေးလား”

ကလေးက မမျိုးမို့တဲ့ မျက်နှာနှင့်ပြိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။
မောင်မျိုးချစ်က မကြာခင်ကောင်ကောင်နှင့်ပင် သူဆိုလိုက်
သော စကားအမိန့်များကို နားလည်နိုင်သောပေး။

“ကလေးနဲ့ စကားကို အစ်ကိုမျိုး ဘာနားလည်နိုင်ပါလား
ရင်ရင်ပြောမိသလို ကလေးရယ်”

“အစ်ကိုမျိုးက အချိန်ပြတာကောင် အကောင်မြင်ဘက်ကို
ကလေးက ရင်ရင်ပဲပြောလိုက်တော့မယ်၊ အစ်ကိုမျိုးကို
ကလေး နီမိတာ မောင်မျိုးညိုအဖြစ်နဲ့ သိကွမ်းမိတဲ့ အစ်ကိုမျိုး
နဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ကလေးပဲ ဆိုတာ ပြောမလိုလား။ ဒါ အမေမို့ကြီးကို
မဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

ဤသို့ သွင်းသွင်းပြောမှလည်း မောင်မျိုးချစ်က ရှမ်းရှမ်း
နားလည်သွားမိတော့သည်။

“အင်း .. ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ခါနီး နီကလေးကို
ကြည့်ကောင်လေး ကျက်သမေ့မိလားနဲ့လို့တဲ့ မျက်နှာကို ဘာကြောင့်
မျှား ချိမ်းသုတ်ပြီး သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ရသလို ကလေး
ဒါကိုတော့ အစ်ကိုမျိုး စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ကလေးက တကယ်ကြည့်ကောင်လေးရဲ့လို့လား”

မောင်မျိုးချစ်ကလေးသည် မျက်နှာကို ဆော့တိုက်လှည့်လိုက်ရင်း
မေးလိုက်၏။

“အို .. သိပ်ကြည့်ကောင်လေးပဲ၊ ကြည့်ကောင်လေးနဲ့ နှုတ်
လိမ့်လား၊ နှုတ်ရန်ကောင်က နှုတ်သမီးလေးလို့မိ”

“နှုတ်သမီးကို အစ်ကိုမျိုးက မြင်ဖူးလို့လား”

မေ့ကာလအခါအခါကို မောင်မျိုးနှင့် မြေပေးကံသွားလေ၏။

“မြင်တော့မမြင်မှပေါ့သွား၊ မြင်ဖူးမမြင်မှပေါ့တော့၊ ဒီအထဲ ဘယ်အသက်စင်နိုင်တော့မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ကလေးက ဆုံဖြောင့်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“လူကြီးတွေမြင်တာ အင်ကိုမျိုး ကြားဖူးပါတယ်၊ နတ်သမီး ကို မြင်ဖူးတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မြက်ခင်မြင်ကို မြင်မလာရင် တောထဲမှာ မေ့သိသဖြင့် ညိုသိသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နတ်သူန်မောင်ပေါ်မှာ စားရင်း အစားမတော်ပြီး စားကြတာပေါ့”

“ခါဖြင့် အင်ကိုမျိုးက ကလေးကို နတ်သမီးကို ဆိုတာတော့ ဘက်ကြာ မေးပြီးသေသွားပါဦးမယ်ဗျာ”

ကလေးက နှုတ်မောက်လိုက်သည်။

မောင်မျိုးနှင့်မှာ စွက်သွားရင်း မြင်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာသည်။

“ခါတော့ မေ့သွားမလား တို့တစ်ယောက် ဝိတ်ဆွေတွေပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း _ ကလေး မျိုးပါတယ်၊ ကလေးဟာ မောင်မှာဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ခုတ်မောက်သြဇာ၊ ခုတ်ဆိုသြဇာစား ကိုမျိုး ခိတ်မိမှာ တကယ်ကို ခင်မင်တယ်ဆိုတာ ကလေးဖြင့် မှီပြီးသားပဲ အင်ကိုမျိုးရယ်”

ကလေးသည် စကားကို မေ့မေ့ခြင်းမရှိဘဲလိုက်ပြီး တစ်ခါ အသေးအနက် ဆိုလာပြန်သည်။

“မလဲ၊ မလဲ၊ မလဲ၊ အတော်အတော့မျိုးနဲ့ လူကိုင်း ခင်မင်ရင်နဲ့ တကယ်တော့ အားထပ်လိုတဲ့ပဲ သူတောင်မတော့နဲ့ မမြင်ရင်မရင် မတော့ကို အင်ကိုမျိုး ခင်တော့မှ တကယ်တမ်းနိမ့်တဲ့ ခင်မင်ပေါ့”

ဤအချိန်တွင် ကလေး၏ ဝိတ်ဆွေတွေ အထူးကြည့်လည် လျက်ရှိနေသေးသည်။

“အင်ကိုမျိုး နားထောင်နဲ့ ကလေး သီရင်တစ်ခုနဲ့ ဆုံပြီမယ်လား၊ မတောင်သွားလား”

“မတောင်တော့မတောင်ပဲတယ်၊ ခါပေးတဲ့ အင်ကိုမျိုး အချိန်မတော့ အစားအစာအတွက် မဆေးမလွတ်ရင်မယ်”

သို့နှင့် အစားအစာ အဆီသန့်နဲ့ရက် ကလေးအား မြန်မြန် ပြလိုက်၏။

“အခုမှ အမြဲမဝီတော့တယ်၊ တစ်မျိုးဝင်တစ်မျိုးထွက်နဲ့ မေးမိင်အနဲ့ အင်ကိုမျိုး ဝင်ထွက်နေတာ ဘာအကြောင်းပေါ်လို့လဲ လက်ခံသတင်းတော့ ဒီလိုကို”

မောင်မျိုးနှင့်လည်း အခုမှ သဘောမခေါ်ဝင်မိတော့သည်။ သူ မှုတ်မိင် အဝင်အထွက်လုပ်နေတာက ကလေး တိတ်တမိတ် လိုက်နေလိုတာ သူ တည်နိရာ မေ့ရာကို ကလေး သိမြင်မြင်မလိမ့်မည်။

“မောင်အချိန်နဲ့ သွားမလိမ့်နဲ့ ကလေးနဲ့ မြင်နိမေး စကားတက် သုံးပါးပေးလား ကလေး”

“အို _ အင်ကိုမျိုးက ဘယ်လိုစကားမျိုး မြင်လိုက်တာလဲ၊ မြင်နိမ့်ဟာ အင်ကိုမျိုးလည်းပဲ၊ ကလေးက တကယ်သူမှာတဲ့လား”

အစ်ကိုမျိုး စိတ်သိရအောင် တမင်ခမ်းမီး၊ စကားလိုက်တာပဲ၊
ပြီးတော့ ဆေးကို ဖြိုပြင်မှာ သွားစားလည်း ရှားမဟုတ်ဘူး”

“ခါပြန် ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ”

“ခါတော့ စဉ်းစားကြည့်မို့၊ ဆေးဆိုင်က ဆေးတွေ ဘယ်
ရောက်သွားနိုင်မလဲ”

“နန်းမဟုတ်ရဲ ဆောက်သွားတာများလား”

“အခန်းမို့”

“ဒီလိုဆို အစ်ကိုမျိုး တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်၊ ကလေး
မရအိမ့်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကလေး လိုက်လို့မဖြစ်မိဘူး၊ ဒီကိစ္စက အသက်ပုံလဲရင်
လဲရမှာ”

“အစ်ကိုမျိုးက ဘေးရာလိုက်တာ၊ တကယ်လို့ အစ်ကိုမျိုး
တစ်နေ့မှာ ဖြစ်သွားရင် ကလေး တစ်ယောက်တည်း ဒီကိစ္စမှာ
အသက်ရင်သန်နေရင် ကောင်းလောက်မလား”

“ကလေးအဲဒါနဲ့ အဖေကို လွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ကလေးနုအထူး
ပြင်နိုင်လောက်တာ နန်းမဟုတ်မိသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်”

ပျိုအေးထွက် နှုတ်စာချက်

နန်းယောက်သား နန်းကြွေသို့ ရောက်လာသည့်အခါ အုတ်တံ
တိုင်းမှ ကျော်ဝင်ရလေသည်။ တံတိုင်းအနီးရှိ မျှတွယ်တစ်ခုတွင်
ရုန်းရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြားသောခါ ပြင်သစ်များကြားစေပြီး လူနန်းယောက်
ကျောက်လာသည်ကို ဖြင်ရလေသည်။ ကျောက်ရင်း စကားပြောလာ
ကြသည်။

“သခင်လေးက ဟိုအမျိုးသမီးလေးကို စိတ်ဆာတာ ဘာ
သဘောလဲကွ ခင်၊ သိသလား”

“တစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။”

“ခါမှာ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးရသလားကွာ၊ ဒီယောက်
လုတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုး ခင်တစ်သက်မှာ တစ်ယောက် ပြင်ခွာလို့
လာ”

ကျင့်တမ်းယောက်ဖက် အခြေပေးလိုက်ပြီး မောင်မျိုးချစ်ကို ပုန်းနေသော မျှော်လင့်မှု ဖြစ်စေရန်သွားတော့သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်မျှမ်းနေခြင်းမရှိတော့ ဟိုအမျိုးသမီး တကယ်ဆရာလိုလားဆိုတာ လိုက်ကြည့်ရအောင်”

ဆရာကလျှောက် မောင်မျိုးချစ်နဲ့အတူ ကပ်၍ တီတော်မော် လိုက်၏။

“အေးရင်ကအရေးကြီးတယ်”

“ဟင်္ဂါး... ကလေးကတော့ သိပ် အဆရာအလှကို သွား ကြည့်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ကလေးက မောင်မာနေသည့်အတွက် သဘောတူကြည့်၍ လိုက်ရသည်။

“မိမိအသားချစ်သံ အာကြည့်ဖို့လိုသလား ကလေးကတော့ အဆင့်ပေါ်ပဲလှယ်”

မောင်မျိုးချစ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ ဖေ့စွတ်လိုက်မိသည်။ အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလိုပင် အမျိုးသမီးဆရာတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်မကြည့်ရလျှင် မနေတတ် မဆိုဝံ့တတ် ဖြစ်တတ်သည်ကိုးကား မောင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် လား လာဖွဲ့ ဖော်စမ်း။

အထူးသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာမောလှပသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင် ဦးစွာမကြည့်ချင်၊ နှိုင်းဆိုင်ချင်ကြသည်မှာ မိမိအသားတိုက် သဘာဝတရားဖြစ်ကြောင်း မောင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် မသိနေရပေတော့။

နန်းမြေမှ နိုက်ထားသော အပင်များသည် မလွှဲ မလွှဲ မကောက် မကောက် မပေါက်လျှင်နေသဖြင့် ထိုသူနစ်ယောက်အား မျောက်မောင် နှဲလိုက်ရန် လှည့်ကုသောသည်။

အောက်ကြော လျှောက်မိသောအခါမှ အိမ်ပေါ်ပေါက်ကြတန်းမှ မလွှဲတွင် ထိုသူနစ်ယောက် ရပ်လိုက်ကြသည်။

အစောင့်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကလေးက နံငယ် တစ်လုံးကို မကောက်ပြီး မီးအိမ်မီးစို ပစ်ငြိမ်းလိုက်သည်။

မီးငြိမ်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မျိုးချစ် လက်ကို မျှပြီး တံခါးတွင်းသို့ ထိုသူနစ်ယောက်အား ဦးစွာမကြည့်ရသေးသည်။

ထိုသူများနှင့် အစောင့်များတို့သည် မိမိမိကြော သာမန်နံငယ် တစ်လုံး မောင်မိမိပေါ်သို့တူလာ၍ မီးငြိမ်းသွားသည်မှာသာ အင်မတန် မကြမ်း။

ထိုသူနစ်ယောက်သည် အတွင်းတံခါးကို ထပ်ဖွင့်၍ ဝင်သွား ပြန်သည်။

ကလေးနှင့် မောင်မျိုးချစ်တို့လည်း တိတ်တဆိတ် ကပ်လိုက် သွားလေသည်။

အတွင်းတွင် သံတိုင်တံခါးကြီးတန်းခုကို မြင်ရသည်။ တီအစွန်အား လျှောက်ပိတ်သော လျှောက်မျှင်ကြီးနှင့်ထူး၏။ သံတိုင်တံခါးကြီး အတွင်းအတိတ်ကား ယောင်တန်းတစ်ယောက်နှင့် မိမိတစ်ယောက် ထိုင်လျက်နေပေသည်။

ဝင်လာသူတစ်ဦးသည် မယောင်တိုင်ကြီးတွင် မိမိတို့အကြီး သူတိုင်တွင်း လက်ဝဲ၌သွားကာ အတွင်းအစွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

မောင်မောင်တို့ ဝမ်းပေါက်ကြောင့် အကူအညီပေးရန်အတွက်
ထပ်စွာ ပြတ်သားလာသည်။

မောင်မျိုးမုန် ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်ဆုံးပြုသွားပါလေ
သည်။

မုန်မှာ သူနဲ့သူနဲ့မုန်မုန်နှင့် ဆေးဝါးပေးရန်အတွက်
ဆောက်ကြားပြီးမှ ဆေးဝါး ပြင်ဆင်ပေးရန်အတွက် ဦးဆောင်ပြန်နေပြီး
သူနဲ့မုန်တို့ ဆေးဝါးပေးရန်အတွက် အမျိုးသမီးလေးမှာ သူ၏သမီး
စွာ မကုတ်လွှတ်ဘဲ ဘယ်သူလဲ။

မောင်မျိုးမုန် စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းပြောက်ပြားစွာ ပြန်ပေါ်
လာသည်။

“သူတို့သားအဖကို ဘာကိစ္စ နီကိုခမ်းခိုတာလဲ”

“နီ သုဂါးမေ ခိုတဲ့လူက မုန်ကို တကယ်သူပုလဲလော”
အစားအစာများကို စစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း သူတို့ ယူလာသော
အစားအစာများကို သတိထားကြည့်မှ တစ်ခါပေးလိုက်၏။

ဦးဆောင်ကာ လှမ်းယူပြီး တစ်ခုစီ အပြင်ဘက်သို့ လွှတ်ပစ်ပေး
သည်။

“ဆေးပေးတဲ့ မင်းတို့ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ဆောက်ထဲ
ဝါ ဖောက်နေပြီကိုပဲ သတိပေးသတိ ပြတ်မည်ဖြစ်၊ ငတ်ငတ်ပြတ်
ပြတ် မင်းတို့တစ်တွေ ကျွေးတဲ့အစားကို ဝါ မစားဘူး ... သုဂါး”

ဦးဆောင်၏ ဆုံးဆိုစကားသည် ကြားမိကြားမိ အစောင့်တပ်သား၏
နှုတ်ခွန်းဆက်သတိနှင့် ကြားလိုက်ရ၏။

“စိတ်ကုန်လို ကိုယ်မကတော်ပုလဲမေ သမင်လော”

ကလေးနှင့် မောင်မျိုးမုန်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မုန်နဲ့ပြောလိုက်ပြီး တစ်ခါမုန်နဲ့ဆက်ဆံသည့် ပုဂံကျယ်လိုက်လေ
သည်။

သုဂါးမေမှာ မြေလှမ်းကွယ်မြင့် မလွှတ်တတ်လာသည်။

“နီက သူနဲ့မကတော်ကြီး ဆေးဝါးပေးရန်အတွက် ဘယ်သူတွေလာ
ပြီ အဆုတ်အဆုတ် မေးနေသလဲ၊ မကတော်ကြီး မင်းတို့တစ်တွေနဲ့
မြေထောက်ကို နီကမျိုးမုန်မယ်”

အစောင့်လှည့်နေသောတပ်မှာ မကြောက်ကြောက် နှုတ်ထွက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ချစ်သောမကတော်ပုလဲ”

“သုဂါး ... သုဂါး ... နီမေးတာက မြန်မြန်လွှတ်သွား”

“မှန်ပဲ”

လှည့်နေစဉ်မှာ တစ်မျိုးတည်းအနေဖြင့် သုဂါးမေထံတွက်
မုန်ကြည့်သည်။ တစ်ခါမှမကတော်တို့ သုတိုက်နီဦး မုန်မှာမုန်
မိလိုပြီး လျှာထုတ်ပြောကြား၏။

သုဂါးမေကမူ ဦးဆောင်တို့သားအဖထံ ချစ်ခင်သွားလေ
သည်။

“နီကို စိတ်မခိုလောတာ ကျွန်တော်မှာ မြေပေးအစောင့်ကြီး
ကိုနုနုလိုပဲ၊ ဦးနီတော်တို့ အထင်မမှားလိုက်ကြပါနဲ့”

“တရားမပြန်နဲ့ ကိုတစ်တွေကို နီမှာ မကတော်ထံထားတာ
မခါ စိတ်မခိုတာပဲဗျာ”

ဦးဆောင်၏ဆေးဝါးသည် သုဂါးမေပေါ်သို့ လမ်းထဲကြား
ဖြတ်သွား၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို အတ္တသည်းခံတော်မူပါ၊ နဂိုထားထား ကျွန်တော်သည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ဟော် ဟော် _ ဒီကား သုံးနှစ်ကလေးကိုသွားဖြော့ ဒီလို လှည့်ကွက်မျိုး ကျွန်သန့် ဦးနေပြီ"

သုဂါမတီက စကားအမျိုးမျိုး စွဲကြိမ်ပြောဆိုသော်လည်း ဦးပေါက်၏ ဆံဆိုချေတော်မူကြောင့် နှုတ်ပိတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သည်ခံစားရက သုဂါမတီတွင် အပြည့်အဝရှိစေသည်။ ရယ်ရယ် စကားဟောနှင့်ပင် မျက်နှာချိုဆွေးချေပြလိုက်သည်။

"အေးရယ် သူ ဖြော့မလိုကောင်းကိုလည်း နားထောင်ပါဦး" သမီးက ဝင်ရောက်တောင်းဆိုပါကော့ ဦးပေါက်က ပေးသ နည်းနည်းလျှော့လိုက်၏။

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"ဒီလိုပါ ဦးရီးတော်ရယ်၊ ညီမ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျိုးကို ဝန်ထောင်တဲ့လူ တယ်သုန်ပုံပါပေါ့"

ဤစကားကြောင့် နှစ် မျက်နှာမှာ ဝန် နိသွားပြီး ခေါင်း ကို ငုံ့စုလိုက်သည်။ သုဂါမတီက သူ့စကားကို ဆက်ဖြော့ပေးသည်။

"တော်မူတာက ကျွန်တော်ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲကဖြစ်နေ လို့ပါ၊ ဒီအကြောင်းကို မည်းတော်သိလို မှန်လွတ်ကြည့်ကြည့်ကောင်းမှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အမျိုးစုတ်ဆိုပြီး မည်းတော်ကို မျက်နှာမိုက်စွာပေးသမျှတယ်"

သုဂါမတီ၏ စကားမှာ အနည်းငယ် အနိစ္စာယိဇီနေသည့် အတွက် ဦးပေါက်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း မေးနှုန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

"ခါဖြင့် မင်း သဘောက တယ်လိုလဲ"

"ကျွန်တော်သဘောကတော့ ဒီနေရာမှာ ဦးရီးတော်မိုက်ခက် စရာကို အတ္တကုသနေစေမည်ပါတယ်၊ ခက်ရာမရောက်သွားတဲ့အခါ တောမှာမှာ အတ္တပြန်နေပါ။ ဒီကိစ္စ နည်းနည်းအေးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာတောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ပျဉ်းမယ်၊ ဒီလိုမှ ကည်း မည်းတော်မိုက် အလိုအနုလည်ပြည့် ကျွန်တော်အတွက်လည်း အပြန်လွတ်သွားတာမလဲ၊ မကောင်းပေးဘူးလားမင်းရာ"

ဦးပေါက်က စကားပြန်မပြော့ အကြောင်းတစ်ခုခုကို စဉ်းစား နေသည်။ အတော်ကြာကော့ _

"မင်းစကားအရဆို ငါ့သမီး မင်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာက နှစ်သက်လို့၊ တိတ်တိတ်ပုန်နေသွားရယ်မလဲ ဟုတ်စ"

"ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး၊ သက်သေအောင်သွယ်တော်အပြန်နဲ့ မှုကြိမ်တော်မှာ သေနားပတ်ထဲက လူကြီးလူကောင်တွေ ခေါ်လာပြီး အတိအလင်း တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပျဉ်းမယ်"

"မင်းစကား သက်သေအောင် မင်းအမေနှင့် ဂါ စကားဖြော့ဆင် တယ်၊ သွားပါနဲ့ပါ"

"မယ်မယ်နဲ့ ဆော့ဆင်တယ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီလိုမလုပ်မယ် ဟေ၊ ဦးရီးတော်ကို စိတ်အေးရမ်းသောစွာနေပါ၊ ကျွန်တော် မကြာ မကြာ ဒီလာနဲ့ပါမယ်"

သုဂါမတီသည် စကားအချိသတ်၍ ဤနေရာမှ ထွက်ခွာ မည်အပြင်တွင် စစ်သည်တော်တစ်ဦးက ယုန်ငယ်တစ်ကောင်ကို ဂိုက်၍ ဝင်လာစေသည်။

“ဝါမှာတော့ နန်းကြီးပဲ မေး _ မေး”

ခင်သည်တော်က ယုန်ငယ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူဂါ
မတီသည် ယုန်ငယ်ကို လှမ်းယူပြီး မျက်စိစူးစူးဖြင့် မြင်လိုက်၏။
ယုန်ငယ်မှာ တစ်မျက်သာမေပဲဖြစ်ပြီး မျောမြောသွားစွာလေသည်။

သူဂါမတီသည် ယုန်ငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းပြီး မေ့ရာမှ
လှောက်သွားလေတော့သည်။ ဤကြီးမျက်စိကို မောင်မျိုးချစ်တို့က
မှားလေသည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အဖြေမှန်ပေါ်ရန် သူဂါမတီအောက် ခပ်စွာစွာ လိုက်သွားကြ
သည်။

ဝါဖြင့် ကာရံထားသော ငြိစည်စွာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့
သည်နှင့် ဖြိုဖျက်ရာမှ အိမ်စားသစ်တစ်ခုကို ဖြင့်တော့ ရလေသည်။
ဤသို့ ခမ်းနားသော နန်းကြီးတွင် ဤလို အတောက်အသံ
မျိုး ဖြင့်ရသည်မှာ ထူးဆန်းလှပေသည်။

အိမ်တံခါးကို ဖြည့်ညှပ်စွာ တွန်း၍ သူဂါမတီ ဝင်သွားလေ
သည်။

ကလေးတို့မှာ အိမ်အောက်ဘက်သို့ မော့ ပတ်သွားပြီး ၂၈၄
သော ငြိတင်ပေါက်ကြားမှ မျှောင်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ဤသို့ လှည့်ပတ်သောမေ့ရာကို သူဂါမတီ မျှောက်လာပြန်ရာ
မထွေးထွေးထူး ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

“မယ်မယ်”

သူဂါမတီ၏ မော်သံက ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ _ သားတော်လား”

အတွင်းမှ အမျိုးသမီးကြီး၏ ဖြိုမောင်းကိုပါ ကြားရလေ
သည်။ ကလေးနှင့် မောင်မျိုးချစ်တို့မှာ မျှောက်ငြိတင်ပေါက်တစ်ခု
မီသို့ မြှောင်ပြီး မျှောင်ကြည့်ကြပြန်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်နှစ်ခန့် မပြည့်တတ်သေး
ကုလားတိုင်တစ်ခုတွင် တိုင်လျှောက်နေနေသည်။ မျက်နှာပေါက်မှာ
သေးသွယ်လှပဲဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေရှိသွမ်းအသွင်မျိုး ပေါ်လွင်နေပေသည်။
အသက်အစားမှာ သာအနုအရပ်သူတစ်ဦး ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း
ပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူဂါမတီသည် သူမအနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်ကို
ချဲ့ကိုင်ရင်း _

“မယ်မယ် နေကောင်ချဲ့လား၊ မယ်မယ်ကိုကြည့်ရတာ နေ
ကောင်သလိုပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ငြင်းချလိုက်၏။

“အင်း _ နေကောင်ချဲ့ သားတော်အတွက် ပုလဲရတာကို”
သူဂါမတီသည် သူ၏မိခင်မှာကပ်တိုင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို
ပွတ်ကာသီကာနှင့် နှံ့ ဆိုးဆိုးလိုက်သည်။

“မယ်မယ်ကလည်း ပုလဲတတ်ရန်ကောင်း နဲ့ သားတော် ဘာ
ဖြစ်နေလို့လဲ၊ မြှောင်ပေါင်း”

“ဒီကိစ္စကို မင်း မေ့ညှပ်တော်သိလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်မေမဲ့
မင်း အရာမှား သိရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဒီကနေ့ ကြားဝင်လားတဲ့ ဦးအဝူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊
မယ်မယ်သိရဲ့လား”

“ဘယ်သံဃေ ပြောစမ်းပါဦး”

“သံဃာ တရားရပေဟုတ်သွား သားတော်မဲ့ဆရာ ဦးနုနု
အလယ်ပိုင်းသိုင်းဆရာကြီး ဦးဖြူမှာ ပညာသင်ခဲ့တဲ့သူပဲ”

“နီ _ ဘုရား _ ဘုရား ဒီလိုဆို ပိုမိုကွဲများတော့မယ်
မင်း ဆရာ ခေါ်မာနုရတို့ မယ်မယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သိပ်ကြောက်
စရာတောင်တာကလား”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ကေားကြောင့် သုဂါမုတ်လည်း အနည်း
ငယ်ကြောက်လာသည်။

သူ၏မိခင် မိတ်မကောင်သည်ကိုတော့ သုဂါမုတ်က မလို
လား။

သူထွင်ထားသော အကွက်ကို သူ့မိခားဖြောင့်လိုက်လာသည်။

“ဒီအတွက် မယ်မယ် ဘာမှ ပုခန်တော်မပူနဲ့၊ ဦးနီတော်
အဂ္ဂ ဧကန်လာလို့ ဒီမိတ်လက်စွဲကိုမေ့ရင် သားတော်က အားလုံး
ခေါင်ညှိတ်လိုက်မယ်၊ ဦးပေါက်သာ ခေါ်လာပါစေ သူ ဘယ်ပုံ
အလိုရှိသလဲ၊ အလိုရှိတဲ့ပုံနဲ့အတိုင်း သားတော် လက်မခါမယ်လို့
ပြောလိုက်နဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ မင်းမည်းတော်မဲ့ တိုင်းဝင်ပြီးသလား သူ ဘယ်လို
ပြောသလဲ”

“ဟား ဟား ဟား _ မယ်မယ်ကလည်း နီးလွန်းစင်လွန်းပါ
လား။ ဒါ့များ အတည်မှတ်လို့ ဟိုသားအဖနဲ့နဲ့သောက်စလုံးကို ခြား
ထောင်အသွယ်မောင်ဟုမို့ သိပ်ဆိုသံမှာ မိတ်ထားပြီးပြီး ဦးနီတော်
အဂ္ဂ ဘယ်မှာ သွားစွာတွေ့ပါတော့မလဲ _ ဟား ဟား ဟား”

သုဂါမုတ် သူ့အကြံအစည် ပိုင်လှသည်ကို သဘောကပြန်
ရယ်မောနေသည်။

အပြိုင်ဘက်တွင် မှားသောင်လွှက်ခဲ့သော မောင်မျိုးစွန်က
ခေါ်သဖြစ်လာသည်။

“ငါက သူ့ကို ဟုတ်လူကြိုလိုက်ထင်မိတာ၊ ခွတ်ထွက်မှ တောင်
ပြုနုသိတော့တယ်၊ အကြိမ်ကြိမ်လှပတောား သုဂါမုတ်ရယ်”

မောင်မျိုးစွန် မိတ်တွင် ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်မိသည်။

“သူများသမီးမျိုးကိုလည်း ကိုဇယ်သော သူများကိုလည်း
ဒီမှာ တစ်သက်လုံး မိတ်ထားဦးမယ်ဆိုတော့ အမိဒွယ်မဲ့လွန်ပါ
တယ်။ သွားသွား ဖြန့်ဖြန့်သွားလွတ်လိုက်၊ ဖွဖြန့်နီ ခရီးခရီးတော့
လည်း များများမေ့လိုက်၊ မင်း ဖြန့်သည့် အမှားတွေကိုလည်း
ကျေပျော်အောင် တောင်ပန်လိုက်၊ ကြားနဲ့လား သားတော်”

“ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့”

“မောင်မျိုးစွန် မိတ်ထဲတွင် အမျိုးသမီးကြီး၏ ကေားကို
ထောက်မလိုက်မိသည်။

“မယ်မယ်က မှားလေ့ရှိပါသွား ဒီလိုလူစားမျိုးဟာ မှေ့ဖျက်
မှားကို ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းလွတ်လိုက်ရင် သတင်း
ပေါက်ကြသွားဦး၊ ဆရာများတော့ ဧကန်သွားမှာ သေရာ
တယ်”

“ဘဲဖြင့် မင်းက သူတို့တစ်တွေကို တစ်သက်လုံး မိတ်ထား
မယ်ဆိုပါစော့”

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံမှာ တုန်ထင်လာသည်။

၁၅၆ မှ ၁၆၆

“နီလိုလည်း ဝိတ်မထားပါဘူး။ သူတို့တစ်ဆူမှာ နားထောင်အောင် သွေးဆောင်ပြောဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ချွတ်လှုပ်ချက်အပြည့်နဲ့ နောင်နေ့မယ် ဆိုတော့ လောလောဆယ်ဆယ် သတင်းပေါက်သွားမှာ မကြောက်စရာတော့ဘူးပေါ့”

ဤစကားကို ကြားသောအခါ မောင်မျိုးချစ်သည် ခေါ်သ အကြံအကွယ်ထွက်လာပြီး ပြုတင်းပေါက်မှ ကောင်စင်မည်အပြုတွင် ဖော့ဖော့သော လက်မောင်းများက သူ့လက်ကို ခမ်းဆုပ်လိုက်၏။ မျိုးသာသည်ဖို့ သောစကားက သူ့နှာထဲနိမ့်ဝင်လာသည်။

“ခေါ်သထွက်နဲ့ဦးလေ”

မောင်မျိုးချစ်သည် မျက်စိညှစ်သတ်ရလာသည်။ ကလေးဘက် ရုည့်၍ အနည်းငယ် ပြိုလိုက်၏။

အတွင်းသို့ ထပ်မံကြည့်ကြသောအခါ -

“လောလောဆယ်တော့ ဟိုအဘိုးကြီးက မောင်းစားတုန်းပဲ။ တစ်ရက်နုနုရက်လောက် ထပ်စောင့်လိုက်ရင် ကျွန်တော်ဆင်တား ကို အတွက်ထဲ ဝင်လာမှာပဲ”

ရက်မတီ၏ စကားကုန်သောစကားသစ်ကို ကြားရပြန်သည်။

“ဟိုနိန်းကလေးနဲ့ စွမ်းချည်စုကောက်ကြည့်ရတာ တည်တည် ကြည်ကြည်နဲ့ ချည်ချည်မှန်မှန်နီလိုပဲတယ်။ စုင်းစုင်းပြောရရင် မယ်မယ်အဖေနဲ့ သဘောကုတယ်။ ပြန်နီင်ရင် မင်း ခေည်းတော်ကို တန်ခါတည်းခွင့်ပြောပြီး ထိမ်မြားလက်ထပ်ယူလိုက်ပါလား”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့စိတ်ထဲရှိရာ သွင်းသွင်းစုင်းစုင်းနုနု ပြောလာလေသည်။

ဤသည်ကို သူဂါမတီက လက်မခံ။

“မယ်မယ်ကလည်း မပြန်နိုင်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ခေည်း တော်ဟာလေ သားအတွက် အင်မတန်မြင့်မားတဲ့ အဆင့်အတန်းထိ တောင် မုန်းထားပါတယ်။ နောက်တော့ မယ်မယ် သီရစမေပေါ့”
ပကာမနုသလွမ်းသည် စကားမျိုးကို အမျိုးသမီးကြီးက မကြားမူငဲ့။

ခေါင်းကိုသာ အတွင်းတွင် ယမ်းလိုက်လေသည်။

“မယ်မယ်ကို ရယ်စရာတန်ခိုးပြောရဦးမယ်။ ဟိုအဘိုးကြီးက လေ မယ်မယ်နဲ့ တွေ့ဆုံပြောဆိုပြီးမှ သူ ယုံကြည်မယ်လို့ပြောလိုက် သေးတယ်။ ဟား ဟား ဟား - တကယ်တော့ အဘိုးကြီးပဲ”

“မင်းနဲ့ ကလိန်နုပြင်မီးဆင်တဲ့အလုပ်မျိုး မယ်မယ် လိုက် လုပ်ထိန်းမယ်လို့ မင်း တယ်တော့မှ မချွတ်လှုပ်လေနဲ့”

အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားက ပြတ်သားလှသည်။

သူဂါမတီသည် အနိမ့်တွင်းသို့ ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန်စရာကံ ရှမ်း အကြံထုတ်နေ၏။

ကလေးနှင့် မောင်မျိုးချစ်တို့သည်လည်း အနိမ့်တွင်းသို့ အခင်း အကွင်းများကို စုစု သတိထားမိသည်။

ဧည့် ကုလားထိုင်များနှင့် အိမ်ထောင်စဉ်ကောကလေးများကို သစ်နီင်သစ်ကြမ်းများဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားပြီး အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန်နည်း၏။

နီလိုပေါ် အမောင်တစ်ဖောင်းနှင့် ထွန်သွားတစ်စင်းကို မိုက် သုံးထား၏။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် နိုင်ငံငါးတန်းမှ ဆင်ယာပေးသည်။

“မိနုရာသားဆိုတယ် အနေအတိုင် အမြင်အဆင်က မိနုရာနှင့် မတူပါလား”

မောင်မျိုးချစ်ကို ဤအတိုင်း စဉ်းစားမိပြီး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

သုကဲမထီသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သတိရလာပြီး ရင်ခွင်ကို လက်ဖြင့်နှိပ်လိုက်၏။

‘တက့၍ _ က့၍’ ဖြည့်သံ ပေါ်လာ၏။

‘ဘာများလဲ သားတော်’

“စပြာ _ ကျွန်တော် နုနု သတိရတယ် မယ်မယ်၊ လမ်းမှာ ယုန်ထစ်ကောင် မြေကဦးသွားတာ _ ဖြစ်တာနဲ့ သယ်ခံတယ်လား၊ အဲဒါ မယ်မယ် ကုပေးပါဦး”

မြောမြောဆိုသလို ရင်ခွင်ထဲမှ ယုန်ငယ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပေး၏။

“အေး _ အေး _ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ နုကို မေတ္တာ စေတနာထားတာ မယ်မယ် သာနာပေါ်တယ်ကွယ်၊ အေး အေး _ မယ်မယ် ကုပေးမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် မေးခွန်းတစ်ခုခုမေးရာကို ထုတ်ယူပြီး ယုန်ငယ်ကို ချက်ချင်း ကုပေးစွာသည်။

“ဒီလူက ကိုယ့်အဖေ နီတဲကောင်း နုလဲကောင်း နီတဲကကို သိလို့ သက်သက်မယ့် ယုန်တစ်ကောင်ကို မြှင့်မိုက်ချို့ပြီး ကုခိုင်း

တာကိုး ကိုယ့်အဖေအပေါ်ကောင်း ဒီလိုအတွက်ဆင်ရင် တဖြောင့်ပဲ အပေါ်တော့ မြောမနေနဲ့တော့”

ဤသို့ စဉ်းစားမိသည့်အတွက် မောင်မျိုးချစ် အသားမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မျောကလေးက မောင်မျိုးချစ်နားတွင် ကပ်နေသည့်အတွက် မောင်မျိုးချစ် ဒေါသထွက်သည်ကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

“သုတိုတစ်တွေကို ကုခိုက်မနေနဲ့တော့၊ လာ _ မဆန်းသွားရအောင်”

“ဟုတ်ပါနဲ့၊ မဆေးကို ဘယ်မှာ သွားစွာရပါ့မယ်၊ ကလေး သိမ့်လား”

“ဟင် _ အင်း _ ဒီအတိုင်းလိုက်စွာတာပေါ့”
မျောကလေး၏အဖြေကို မောင်မျိုးချစ် ယုန်နှိုး၏။

“ဒီထောက်ကွယ်ခန်းတဲ့ နုနုမြေအနဲ့ လိုက်စွာရင် ဦးကွား တိုနဲ့ တိုးမိမှာပေးချာတယ်၊ ဒီတစ်ခါ မြေပေါက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဤသို့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိ၏ မျောကလေးနှင့် တိုင်ပင်ရန် ငြိမ်နေတုန်း ခြုံနုဆို အမေ့ကပ်ဆီမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်နေ မှု့လာသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မီးဖိုခန်းထဲတစ်ခုကို ဆွဲလာရင်း တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းလာပေးသည်။

အနံ့သို့ရောက်လာသည့်အခါ မောင်မျိုးချစ်မှာ သစ်ဝင်ရောက်သို့ ပုန်ကွယ်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်စဉ် မျောကလေးက မေ့သို့ တိုးဝင် သွားပေးသည်။

ထိုသူမှာ ရုတ်တရက် မကြောင်းသွား၏။ မီးခပ်လုပ်ရန်မကြို
နိုင်သေးသော အပိုက်အတန်အတွင်းမှာပင် သံဆဲလ်တစ်ခုက သူ၏
မေးခွန်းသို့ ဆောက်ထားလိုက်၏။

“စွန့် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် _ ကျွန်တော် ဝဋ္ဋည်းထိန်သိ”

ထိုသူက စစ်ထစ်လေးလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဒီလိုဆို သိပ်ဟန်တာမို့လို့ပင် ဒီကနေ့ ရင်တိုသခင်ပေး
သွားမယ်နိုင်တာမို့ပေးမေးတဲ့ ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲကြော့ ညာ
မယ်မကြိုနှင့်နန်း တစ်ခါထည်း ပေါက်ထွက်မခံ”

“ဒီအေးမှမရရင် ခင်ဗျားလည်း မေးရတော့ဘုရားသားပုဂံ”

မောင်မျိုးစွန်သည် ထိုသူအား ငြိမ်းမြောက်လိုက်သည်။
ဝဋ္ဋည်းထိန်သည် သူတို့၏အမိန့်ကို မကျေနပ်ခဲ့ဘဲ ၆၉၄၆၄၅
အေးရီရာသီ ဦးမောင်သွားသည်။

လမ်းတွင် စစ်သည်တော်အမျိုးနှင့် တွေ့သော်လည်း ဝဋ္ဋည်း
ထိန်ပါလာသဖြင့် မည်သူမျှ စစ်အေးငြိမ်းမရှိပေ။

အဆောက်အအုံများသို့ ရောက်သောအခါ အင်္ကျီစိမ်းဝတ်ထား
သူနှစ်ဦးက သူတို့အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ _ ကယ်သူတွေလဲ ရဟံ”

“အမုန်းလည်းတွေပါ”

ဝဋ္ဋည်းထိန်၊ မကြိုကြားမနေနှင့် ထိုသူတို့ကို မောင်မျိုးစွန်တို့
အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်ညီအစ်ကိုပေးဦးအနက်မှ ဝေးရန်
မနက်နှင့် ဝေးမည်မနက်တို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ဤသူတို့သည် မောင်မိုးညို ကိုယ်ပြင်းကို အလှူအလှမ်းမှ
မပေးပဲလည်း ယခုမှ မိန့်မေးသလိုသို့ မကြောင်းသွားကြိုက်သော မော့
ကလေးကိုမှ လုံးဝမမှတ်မိ။

မောင်မျိုးစွန်ကို မြင်တော့မှ လက်နက်တိုက်မိ ထုတ်လိုက်
ပြန်သည်။

သတ်ပုတ်ရန်ဟန်ပြင်းစဉ် လက်သီးအောက်မှ ရုတ်တရက်
ပျံ့သွားပြီး မလှုပ်နိုင်မလှေနိုင် ဖြစ်သွားပေးတော့သည်။

မောင်ကလေး၏ လှုပ်တစ်ပြက် အကြောင်းတိရစ္ဆာန်ကြောင့်
သူမည် ဘာမည်ဘဲ မလိုက်ရသည်။

မောင်ကလေးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေသော မောင်မျိုးစွန်သော်မှ
မည်သည့်အမိန့်နှင့် လက်လှုပ်သွားသည်ကို သတိမပြုမိ။ မောင်ကလေး
၏ပညာကို မေးမေးရန်မှ စားသောက်မိန့်ရုံ အပြန်အလှန်ကို
မှားသတ်ရမိသည်။

“လက်မသတ်တော့ မြင်းသူနဲ့တွေ့ ပြေးပေါ်လဲကျသွားတာ
ကလေးလက်နက်ပေးကိုး၊ ခုမှ လက်သယ်ပေါ်တော့တာပဲ”

မောင်မျိုးစွန်က တွေးရင်ပေးနေသည်ကို မောင်ကလေး မြင်
လာကစ၍ _

“ဘာများတွေ့ပြီး ပေးနေတာလဲ ကိုမျိုးစွန်”

“အဖြာ _ ကလေးအကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ”

“တွေ့ရတာလည်း မမှတ်မှ မေးမေးမေးမေးတော့၊ ခု
အေးရန်အမေကြီးကလေး ဒီသူတွေကို မျှစ် မျှစ်ထားလိုက်”

မောင်ကလေး၏ စကားကိုနားမိပြီး မောင်မျိုးစွန်သည် အကြော

ပိတ်ခံလိုက်ရသော စောရန်ဆောင်တို့အား ရွယ် မှဲ့သွင်းထားလိုက်
ပေးသည်။

နန်းကြွယ်သင်တန်းမှနန်းသို့ ရောက်လာသည်အခါ အတွင်းမှ
မီးရောင်များ ဖြည့်ထွက်လာသည်။ ရောက်လာသည် ဖြစ်သော်လည်း
သို့ လိမ်တက်၍ အထဲသို့ ရောက်ကြည့်လိုက်ရာ -

ထိန်လင်းသော မီးရောင်အောက်တွင် စားပွဲကြီးတစ်ခု
ခင်းကျင်းထားသည်ကို မြင်ရ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက်
မျိုးစုံဖြင့် ဖြည့်နေသည်။

စားပွဲမှာတွင် ပိုင်းပိုင်းနေသောသူများကနေ နေရာခါခါအောက်
ရောက် ဦးမောက်၊ ဦးငမန်ဝ၊ ခိုလ်ပုရိန္ဒါကျား၊ ဦးသိမ်မန်
အမည်မသိသူ လူစွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

အလယ်ပတ် အဖျက်အဖျားတွင် ဆိုင်နေသူကား တောင်ပြို
နယ်မြေတူရင်ခံ၏ အိမ်ရှေ့ပင်သာ၊ သူမန် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးသိမ်မန်မှတ်နားမှာ ဖြူစင်ဖြူစရာ ဖြစ်နေသည်ကို များ
ကလွာ အက်ခတ်မိသည်။

“သူများကောင်ကြေတုံလူ ဒီလိုပဲ ခံရမှာပေါ့ရင်”

ရောက်လာသည် စိတ်ထဲ ကိုက်၍ ဝမ်းသာသွား၏။
ဤသူတို့ ဘာများတိုင်ပင်ကြမည်ကို သိလို၍ မောင်မျိုးစုခံအား
သေးသူသွားရန် ထိတ်တိုက်လိုက်၏။

မောင်မျိုးစုခံ၏ အခိုပိသဏ္ဍာန် အမှောင်ထုထဲတွင် မပျက်
ကွယ်သွားပါကော့မှ မရောင်ကြည့်သော အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပေး
သည်။

ဦးကျား၏ မှတ်သုံး ပြုစင်ပေးပါကနားသို့ ကြည့်လာသည်
အတွက် ကိုယ်ကို ကွယ်လိုက်ရသည်။ နားဖြင့်သာ နှုတ်၍ နားထောင်
နေရသည်။

“ဒီနေ့ကိစ္စမှာ ဦးအဂ္ဂက အနီးသွားမနေနဲ့လို့ တိုက်ဆိုင်လို
ရောက်လာတာပဲ။ အဲမှပေတတ် တစ်ခါသက်သက် အခါမရခင်ပိုလို
ရောက်လာတာလား”

စုစုသော အသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟို ... ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပဲ ရောက်လာရောက်လာ ဆရာ
သိမ်မန် အမိပ်လက်ခါး တစ်ဖျက်မိသွားတဲ့အတွက် မသေသောမှ
လူဖြစ်ဖို့သွားမှာအေးရတယ်”

စုစုသော အသံတစ်ခုက ဆိုလိုက်ပြန်ပေသည်။ ရောက်
လာက အထဲသို့ ထပ်မံရောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ အသံမုန်မှာ
ခိုလ်ပုရိန္ဒါကျား ဖြစ်နေသည်။

“အကျွန်ုပ်ဟာ အရောက်ဘက်ပုံမဟာ ခိုခင်းကတည်းက
ကြားစုနေပါတယ်။ အလယ်ကျွန်း သိုင်းဆရာကြီး ဦးကြွယ် တပည့်
ခုနစ်ယောက်ဟာ အတော်ကို နားမည်ကြီးနေတယ်လို့ ဒီကနေ့မှာ
စာရာသိမ်ကသာ လက်ခါးလက်ဆောင် မပေးလိုက်ရင် ကျွန်တို့
တော့ ပွဲဦးထွက် ဦးကျီးသွားဦးလို့ ဆိုရမှာပဲဟော့ကလား”

ကြည့်လင်သော အသံတစ်ခုက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပင်
ဆိုလိုက်ပေသည်။

“စာသန္တ ရောင်သာကလည်း ကျွန်တို့ မြှောက်လှမ်းနေပြန်
ပါဦး ဒီကနေ့ကိစ္စမှာ နှစ်ယောက်စလုံး မိလိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်သူ
နိုင် ဘယ်သူမှူးရယ်လို့ မသေမိနိုင်ပါဘူး”

အားပေးသော သေသိတံခံက ခြေရှင်းလိုက်၏။

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရာဇာမယ် ဆရာသိင်္ဃာ ဟိုလူက အသက်မဆိုဦးတော့ လူခြစ်ဖွဲ့မှာ သေချာနေပြီ၊ ဆရာသိင်္ဃာ သိင်္ဃာက ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပျောက်သွားလှပေ”

ဆေးယူ ရမင်းသား၏ မျက်စိဆုံးတောက်ကို အစလုံးက သဘောကုသကြည့်သည်။

ဤအကြောင်းအရာကို ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့ဘဲ နှစ်စဉ်က ဧည့်သည်များအား အရက်ခြံကို ဧည့်ခံနေသည့်အခါကိုသာ ကြားနေရ၏။

“ဆွတ်ဆွတ်ပါးပါး ထောက်ကြွမိ စာကြွမိ၊ ဒီကနေ ဒီနေရာကို ဒီက ပညာအကွပ်တွေ ဆောက်လာအောင် မေးမြင်ရုံ၊ ရည်စွမ်းချက်ကတော့ မပေ့မင်းခေါင်အင်္ဂါမှာရှိနေတဲ့ နေအညိုဈာန်ကုန်းကို ရမင်းလိုပဲ၊ ကျွန်တို့ မေတ္တမင်းခေါင်ရုံ နယ်မြေကိုဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တိုင်း မအောင်မြင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ နေဒီ နေအညိုဈာန်ကုန်းထဲက နေအင်္ဂါအတွက် နေအညိုပဲ၊ ဒီနေအညိုဈာန်ကုန်းကို ကျွန်တို့လက်ထဲသာရောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီပြည်ကိုသိမ်းဖို့ရာ နေအညိုတော့လှပေ၊ ဒါကို ရယူဖို့အတွက် နုတ်ဆောက်လာကြတဲ့ လူစွမ်းကောင်း သိုင်းအကျော်အမော်တွေကို အားကိုးမူငမ်းပါတယ်၊ အအင်္ဂါနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ချွတ်လန်ထားပါတယ်”

“ဒီအတွက် နိတ်ဈာန်တော်ပုထိုးအရင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့က အရင်အတွက်ဆို အစိုးရကြံမြေ အရေခန်းခန်း မြှောက်တမ်းတာမိ

အမ်းဆောင်သွားဖို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ပညာ သေသိမိလို့ အရင်ရဲ့အကျိုး ထိခိုက်မှာကိုသာ ခိုးရိမ်ရပါတယ်”

ဦးမင်းအဖေ အများစိတ်ထဲတွင်ရှိသောစကားကို ပြောလိုက်၏။

“လူစွမ်းကောင်းတွေရဲ့ စွမ်းရည်တွေကို အစဉ်အတိုင်း တွက်ဆပြီး သားပါး တံခံနဲ့တော့ ပြောထားမူငမ်းတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ လျှို့ဝှက်စွာ စွက် သိုသိုသိင်္ဃာရဲ့ လုပ်ရမှာမို့ မလုပ်မီ သတင်းမပေးပါဘဲကြားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လူစွမ်းကောင်းအားလုံးကို အကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွင်း လူအဖြစ် သိကြည့်ထားလို့ နဂါး ဖွင့်ပြောမိတာပါ”

“ဒီအတွက် နိတ်ဈာန်၊ ဒီကတည်း အမြင်ကုသရမယ် ရောက်သောအောင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခေတ်သိန်ကြပါမယ်”

မည်သို့ပင် စောင့်ဆိုပါသောစကားမှ သူတို့၏ စကားများကို မျောက်လွှာတည်ဟုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကြားသွားပြီးခြစ်ကြောင်း သူတို့တန်းတွေ မသိကြပါဘူး။

မျိုးပါးစပ်များမှ ထုတ်လွှတ်လိုက်သော အစွေ အသက်သဏ္ဍိန်
စိမ်းစွေနှင့် အနံ့ဆိုင်လာသည်။ တစ်အောင်ဖွဲ့ကောင်းလာသော
အခါ အာရုံကြောမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထုံးလိုက်စပြုလာသည်။
ကောင်းမိနိုင်အားမှာလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ လျော့ပါးလာသည်။
မျိုးစံ လွှာနှစ်စွာမှာ သူ၏ မျက်နှာဆီသို့ နီးသည်ထက် နီးလာပေလိမ့်

မောင်မျိုးစွန် လက်စွက်ဖြင့် မှေ့ပြောသွားစရာသော ဝစ္စည်း
ထိန်းသည် ပြန်လည်၍ သတိရလာသည်။ ဆေးသို့လှောင်ခန်းထဲ
သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မောင်အတိကျနေသည့်ကိုမြင်သဖြင့်
မောင်မျိုးစွန် ထွက်ခွာသွားပြီဟု ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

ဤအကြောင်းကို ဆေးသို့လှောင်ခန်း တာဝန်ခံ ဦးငမန်းထံ
သို့ အကြောင်းကြားရန် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နန်းဖြာသက် အတွင်း၌ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသော ဦးငမန်း
တို့လှလိုက်မှာ ဝစ္စည်းထိန်း၏ လျှောက်တင်စွက်ကို ကြားသောအခါ
ဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်သိမ်းလိုက်ကြသေးသည်။

ဖြာသက်ခေါင်းတွင် တွဲလောင်းနားအောင်နေသော မေ့
စားလျာသည် မောင်မျိုးစွန် အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသိ၍
မျိုးစေသို့ ညှင်သာစွာ ဆင်သက်လိုက်စွာသည်။

စုတ်တရက် မြေထွက်လာသော ဦးငမန်းကို မြင်သဖြင့်
မေ့ကလျာသည် ဝန်ဆင်သို့ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဥင့်လိုက်ကာ တစ်ဝင်လုံးကိုမိနေတာထဲ ဦးမိုးတော်ရယ်
ကွန်မင်ထွက် ပူးပေးနိုင်လော့ဟင် -”

မိုးကုန်တံဆိပ်အလား ငှားငှားစွန့်စွန့် ကြားကြားဝင်ဝင်နဲ့ ပြီးပန်းပွင့်နေရာသော မိန်းကလေးကို ဦးငမန်းက ခေါ်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မက ပန်းတစ်ခက်လောက် လိုချင်လို့ပါ။ နားပေးပါဗျာ”

သားသမီးပြန်ညောင်းသော ဂီတစောင်သံထက်ပင် နားပေးရမယ် ထောက်သည့် အသံကို ဦးငမန်း ခေတ္တဆန့်နိုင်တော့မလေ။

အပြိုင်ပွင့်လှောင်ခဲ့သော ပန်းတစ်ခက်ကို တက်နားပေးလိုက်လေသည်။

“မာဠုနုတင်လုပ်ထားပါစွမ်း”

ဖျံ့စဉ် စည်းစမ်းနားမှ လှအားလုံးတို့သည် အပြိုင်ဘက်သို့ အလျှိုအလျှို လျှောက်လာကြလေလို့။ ကညာဖျံ့နှင့် စရာဖျံ့အဖြစ်ကို ပြင်သောအခါ စရာဝတ်ဦးဆောက်ကာ သူမနီးအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးက အစဉ် နန်းတော်ထဲကလား”

သူမနီးက ခေါင်းမဲဖြလိုက်၏။ ဖျံ့နှင့် ဦးမောက်သည် မျှောကလွန် ခေ့မောက်သို့ အစောက်သွားလို့။

“မိန်းကလေးက ပန်ဒြိုက်တယ်လား။ မှားပဲတော်လည်း တစ်ခက်လောက် နားပေးပါမယ်လေ”

ဦးမောက်သည် မျှောကလွန်၏ စုပေးတံဆိပ်သို့ လက်လိုက်ဝင်လာသည်။

မျှောကလွန်က သိုင်းသည်။ မတော်ဟန်ဖြင့် မနုလိုပါသော်လည်း ဦးမောက်၏ လက်က စည်းမေ့တစ်ဖို့ အတန်ခံစား ဝင်လာ

အပြင် မျှောတံဆိပ်ပေါ်ပင် မထီတော့ဘဲ လက်ချောင်းဖျားဖြင့် ခတ်လိုက်ရလေသည်။

ဦးမောက်သည် လှုပ်လိုက်သည့်နည်း ခံစားစဉ်း ဆန့်ထားသောလက်ကို ဖျက်ချင်း ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။ ဤသို့ လှုပ်လိုက်သည့်နည်း ထိုကျွန်သွားမဖြစ်ဘဲ လက္ခဏာမှာ အကြောကို ထိစောက်အောင် ကိုင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

အကြောထိတ်နည်းဖျံ့နှင့် ဦးမောက်က ပြင်နားသော်လည်း လက်ချောင်းဖြင့် ခတ်နှုတ် အကြောထိတ်နိုင်သောနည်းကို ခုမှပင် ပြင်နားလေသည်။

ဤလက်ချောင်းခတ် အကြောထိတ်နည်းသည် မျှောကလွန်၏ ထိတ်တိုက်လျှို့ဝှက်အကြောထိတ်နည်း ဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းတွင် အမိကလိုအပ်သည်မှာ ‘မြန်’ ‘မှန်’ ‘စူး’ ‘သန်’ ဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်။

မြန်အောင် မှန်အောင် ထူးအောင်လုပ်နိုင်ဖို့က နည်းသိလျှင် မိမိနည်းလုပ်သော်လည်း သန်အောင်လုပ်ဖို့က အထူးအကျင့်မမျှောလျှင် မလွယ်မလား။

ကလွန်လို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်က သန်အောင် ပြုလုပ်နိုင်သည့်အတွက် အားလုံးက ချံ့ကြွလေသည်။

“မိန်းကလေးနဲ့ နားပေးရဲက ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ မာဠုနုနားကလေးက ဘယ်သူတို့လဲ မသိတော့လား”

ဦးကုန်းက ဝင်မေးလိုက်၏။

“မိန်းက သိပ်လှတယ်လား။ ကျွန်မ ပန်လိုက်မယ်လေ”

၁၇၂ မှန်ပြန်

မှန်ပြန်ထိပ် ဟန်ဆောင်ရေးသားသည့်အတွက် ဦးမောင်က
နိတ်မည်တော့တဲ့ _

"ကျွန်တို့အဖေက မင်း ကြားဖို့လား"

ခေါ်နှင့်ဟန်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။

"စင်တို့ ဘာအဖေတာလဲ"

ဧရာဝတီလူက ပြီးပြန်လေသည်နှင့်ပင် မြန်မာလိုက်၏ ။ ဧရာ
ကလေး၏အပြုအမူနှင့် ဦးမောင်က မြန်မာလိုက်၏ ဦးမောင်
အား ကိုယ်ပေးသော မောင်မိညိုကို သွား၍ သတိပေးလေသည်။

"လက်ခံသော်တော့ မြန်မာက ကောင်ကလေးဟာ သူ မှန်
ဖျက်ထားတာကိုး"

ဤသို့ မိတ်မိလိုက်သည်နှင့် ဦးမောင်က အုပ်စုပေးသော
မှန် ပြောလိုက်စွာသည်။

"ကိုမောင်ရာ _ မိမိကလေးကို စင်စား မမှတ်မိသ
လား"

ဦးမောင်ကကြောင့်သွား၏။

ဧရာဝတီလူအား မြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ခြံလည်အကဲမော်
ကြည့်မိလိုက်၏။

"စင်စားတို့ မြန်မာကတောင် လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကလေး
မိမိသားတမ်းပေး မှတ်မိလား"

ဦးမောင်က ဤသို့ စမ်းစမ်းပေးလိုက်တော့မှ ဦးမောင်
က သတိပေးလေသည်။

"ဧရာဝတီလေး သိကြားရမယ်ကွာ"

သူသည် မောင်မိညိုအား လိုက်သည့်အခါ ဧရာဝတီလေးဟု
မှတ်ကြားသော မောင်မိညိုအတွက် မှတ်တရက် အခေါ်အဝေါ်
ပြောင်း၍မူမူ

ခေါ်သတိကြီးနှင့် ဧရာဝတီလူပေါ်သို့ ကွားသစ်ပမာ နှိပ်ဖျက်
လိုက်စွာသည်။

ဧရာဝတီလူက တောသို့ ရွာထိပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ဦးမောင်
က လွတ်သွားရလေသည်။

ဧရာဝတီလူကတော့ကလေး ဖျတ်ခနဲပင်၍ ဧရာဝတီလူ၏ လက်
မကတစ် လက်ကို ဆုပ်ထားလိုက်၏။

"ဘယ်ပြေးမလဲ မိမိ"

ဧရာဝတီလူ၏ အခမ်းအမြင်ပညာ ဤအထိ ပိုင်နိုင်လှသည်ကို
ဧရာဝတီလူ လုံးဝမခွင့်စားမိ။

ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ဧရာဝတီလူကတစ် ဖျတ်ခနဲကို ထိမှန်
လိုက်၏။

သို့သော် _ ဦးမောင်က မည်သို့ စမ်းယူလိုက်ပြန်သည်
မလဲ။

ဝဲဘက်လက်ကိုလည်း မိသွားပြန်လေသည်။

"စင်တို့ ဟိန်သြဗ္ဗာဗုဒ္ဓကလေးတော့မှ ပြန်ကြဖို့လား"

ဧရာဝတီလူက လက်နှိပ်နှင့်ယှဉ်၍ ဧရာဝတီလူအသည့်အတွက်
မကတဖြင့် အတွက်ဆင်လိုက်သည်။

"ဘာကို ကျွန်တို့က စွပ်ကြောက်ရမလဲ"

ဧရာဝတီလူက မြန်မာလိုက်၏။

"အိတ် _ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့အမှုတောင် ကိုယ်မသိသေးဘဲကိုး
ကြည့်လျက် ငယ်သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ထား သောကံရှားရင့်မာကြီးတွေက
အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းကို ခေပ်ကားတာ ဒါ
အရက်အကြောက်မရှိလို့မဟုတ်ရင် ဘာလဲ"

ဤကောသလကြောင့် ရေဒုဂါးမှာ ရောက်တဲ့နဲ့သွား၏။

သူ့လို နားမည်ရ သက်ကြီးမိကြီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်က
ရောက်ပေါက် မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ် အနိုင်ယူသည်မှာ တေရာဒား
သို့မို့ကြောင့်လည်း ဖမ်းထားသောလက်ကို လွှတ်ရပေးလိုက်၏။

"ကောင်းပြီ၊ တို့တစ်တွေ အထဲဝင်ပြီး ဆားအားဆေးဆေး
ကောသလပြောကြရအောင် လာ _"

ရေဒုဂါး ပန်ခေါ်ချက်ကို မျှောက်လျှောက် မငြင်းနိုင်၊ မိခင်
ကြည့်က၊ မည်ဟုသော ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ခန်းမထဲသို့ လိုက်ဝင်သွား
လေသည်။

"ကျွပ်ကိစ္စ ဒီကလေးနဲ့ အရင်ရင်းမယ်"

ဦးမောက်က ခန့်အထဲရောက်လျှင်အရက်ချင်း စိန်ခေါ်လိုက်
သည်။

"ဒီကိစ္စ တခြည်းခြည်းမှ ရှင်းကြပေါ့၊ လောလောဆယ်
ဒီကလေးမနဲ့အရာက ဘာပဲသူလဲ၊ သူ့ကို ဘာပဲသူခေလွှတ်လိုက်
တာလဲ၊ ဒါ အရေးကြီးတယ်"

ဦးကျားက ဝင်ဟန်သော်လည်း ဦးမောက်က ဂရုမခိုက်၊
မျှောက်လျှာဆီသို့ လက်ဝဲ၊ တစ်ချက် ခိုက်လိုက်၏။ မျှောက်လျှာက
ချွတ်ခနဲ မရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး _

"ရှင်က တကယ်ပညာချင်းယှဉ်တော့မလား"
ဟု မေးလိုက်ရာ _

"တကယ်ယှဉ်မှာပေါ့၊ မင်း မဖြေရနဲ့"
မျှောက်လျှာ ပြောလျှင် လိုက်မမီတော့မှာကို စိုးရွံ့ ဦးမောက်
က ကြိုတင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မျှောက်လျှာသည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ပြောင်းခွက်ထဲသို့
အရက်များ အပြည့်ခြည်းထည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်
ကာ ကျွန်နဲ့ခွက်ကို လက်ဝဲ၊ မပေါ်တင်လိုက်၏။

"ရှင်က ကျွန်မလို အရက်ခွက်တွေကို တင်ရဲလဲမလားရှင်"

"ဒါ ဘာသူကြောင်ကြောင်လုပ်တာလဲ"

ဦးမောက်က ခေါ်စာနဲ့နဲ့ မေးလိုက်၏။ မျှောက်လျှာသည်
သိုင်းပညာရှင်အားလုံးဆီ မျက်စိကစားလိုက်ပြီး _

"ကျွန်မဟာ ဟောဒီက ဆရာမောက်နဲ့ ဘာရန်ကြီးမှ ခိုထား
တာမဟုတ်ဘူး၊ မတော်တာဆ လက်လှူနဲ့ပြီး ထိခိုက်သွားရင် မကောင်း
ဘူး မဟုတ်လားရှင်ဗျ"

"ဘာ _ မင်းက ငါ့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊
ဟုတ်စ"

ဦးမောက်က ခေါ်သလိုပြီးနာနှင့် မေးလိုက်၏။ မျှောက်လျှာ
က ဂရုမခိုက်၊ သူ၏ကောသကို ဆက်ပြန်လေသည်။

"ကျွန်မဟာ သူနဲ့ အရက်ခွက်ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ပညာချင်း
ယှဉ်ကြမယ်၊ အရက်မိတ်ရင်ကျွန်သူ အမှူးလိုထပ်မှတ်မယ်မကောင်း
ဘူးလားရှင်"

ဤသို့ ထူးဆန်းသော အကွက်တွင်ကာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမှာ
မျောက်လွှာသည် သူ့လက်နှီးအခြေအနေကို သူ သိနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဦးမောက်၏ ဝန်ခံခြင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ မေ့ဂါး၏ လက်
ဖမ်းချွမ်းခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ဤပညာရှင်များ၏ ပညာများသည်
မိမိအက် များစွာသာလျှန်နေကြောင်းကို သိလိုက်၏။

“ရာဝတီဦးမောက်မင်လျှင် မိမိ အပြေးလျှင်လိုသာ သူ့အား
ကိုယ်မိမိနှင့်မေမေ ဓာကယ့်ပညာရှင်ယုဉ်လျှင် မိမိနှင့်မိမိမည်ကို
လည်း နှိပ်စားမိသည့်အတွက် ဆန်ပြားသောအကွက်ကို ထွင်လိုက်
ပြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအကွက်မျိုးကို မျှော်ပြေကံမဟုတ်သော သဘောမျိုး
ဤပညာရှင်တို့ ယူဆထားပါလျှင် လွတ်လမ်းကို ဖြင်နိုင်မှန်နိုင်
ပေသေးသည်။

“မင်းလို အပြောင်အပြက်တွေ လုပ်နေနိုင်ပါသွား”

ဦးမောက်က ပြောပြောဆိုဆို မျောက်လွှာ၏ မှုတ်မှတည့်
တည့်ဆိုသို့ လက်သီးတစ်လုံး ထိုးလိုက်၏။

လက်သီးလေးတို့သံမှ လက်သီးခက်ပြင်းကြောင်း မျောက်လွှာ
သိလိုက်၏။

သူသည် စောသို့ ရွှေငွေတိမ်မေးလိုက်ပြီး စုလ်စုလ်မောမော

၂၄ -

“ကောင်မို့ ကျွန်မက အရက်သုံးခွက် တင်ထားပြီး ရှင်က
လက်တွတ်တိုက်နိုက်ပေ့ မှတ်လား”

ဦးမောက်သည် အသက်သာဖြင့် မျောက်လွှာထက် တစ်ဆ
ပိုကြီးမည့်အပြင် နားညည်အားဖြင့် မေ့ဂါးလောက် မကော်
ကြားသော်လည်း လူသိများသော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်
အလျောက် မျောက်လွှာ၏ မျောက်ပြောင်ကိုမျှခြင်းကို မမိနိုင်။

သူလည်း အရက်သုံးခွက်ကို မျောက်လွှာနည်းတူ အပြိုင်တင်
လိုက်ပြီး အရက်များ မိတ်စဉ်မတွက်ရန် ဟန်ချက်ကို မိမိအောင်ထိန်း
ကာ မျောက်လွှာဆိုသို့ မြေတစ်မျှောင်ဖြင့် ကန်လိုက်လေသည်။
“ဒီလိုမှ သူရဲကောင်းဆန်တော့မပေ့ရင်”

မျောက်လွှာက မါးစပ်မှ ကကြက်ကံမချော် မျှောသော်လည်း
မျှော်မက်အာဖြင့် မပေ့ဆဲမှ အချိန်ချိန်သိသည့်ပြီ၊ ပတ်ပြေးလျက်
နိမောသည်။

မျောက်လွှာ၏ ဓလ္လလွှာမှမှာ တိမ်မျောနေသည့်အလား
မည်သို့မိပြတ်သားလှ၏။

မြေနှစ်မျှောင်မှာ ကင်းမြေများ ဓလ္လလွှာသွားသလို ကွက်စိပ်
ပျက်စားနေသော်လည်း ကိုယ်မေ့မှာ အပေါ်ပိုင်းမှာ အနည်းငယ်မျှ
ပျက်စား

မိမိရောင်အောက်တွင် နေပေ့မျောနေသလို ကြည့်မကောင်းလှ
ပေသည်။

ဦးမောက်မှာမှကား မြေလှမ်းကျဖြင့် လိုက်မြီတိုင်းလိုက်လျှက်
ပျက်သည်။

သူ၏ အောက်မြေလှုပ်ရွာဖျေ သောက်ပိုင်း နိုင်မာကြောင်း
သိ၏။

ဗျာဏဂုဏက တစ်ခါတစ်ရံ မျောက်ဆုတ်ရင်း ဓမ္မတို့တိုက်
ပိုက်ပြန်သောကြောင့် ဦးမောက်၏အပိုင်ကို ခုတ်တရက် ဝင်ဟန်
ကိုယ်သည့်အတွက် အရက်ဖွတ်မှ အရက်ဖွား စိတ်စဉ်သွားမော်
ဖြစ်သွား၏။

ဦးမန်းသည် နှစ်ခက်လုံး၏ လှုပ်ရှားမှု မျောက်ဆုံးအမော်
ကို သီလိုက်ပေးပြီး

“ဒီမိန်းကလေးက ဖြတ်တိုဉာဏ်နဲ့ ဟန်နိုင်မေမော် အမော်
ကြာသာရင် ဦးမောက်ကို အာပန်ဒါမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့တွေ့မိသည့်အတွက်သည်း ခြင်္သေ့ကို ဆက်ကြည့်ရုံ
မကတတ် မိမိ သို့လှောင်ထိန်သိမ်းထားသော မေမော်ဆီသို့ လှုပ်
ရှားသွားပေးတော့သည်။

ထိုစဉ် မောင်မျိုးမျိုးမှာ မလှုပ်သား မလှက်သား မမြို့စေ
ကိုယ်၏ ရန်ပတ်မှုမှာ တင်သည်ထက် ထင်းလာသည်။ မသေမိမိ
ကြား ငှန်းကန်တတ်သော လူ့သဘောသဘာဝအတိုင်း မောင်မျိုးမျိုး
သည် တစ်ခုတည်းသာ လှုပ်ရှားနိုင်သော သွားများဖြင့် မြို့စေ
ကိုယ်ကို ကိုက်ဖောက်၍ မြို့စေ့ကို ခုတ်သောက်လိုက်ပေးသည်။

မြို့စေ့၏ စိမ်းစွေစွေအနံ့က တထောင်ထောင်ထလာသည့်
အရသာက ခါးလိုက်၊ ညိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဤအထဲ အမိမိ
သည် မရှိသည်ကိုထား မသိနိုင်သေး။

မြို့စေ့သာ ကျန်ရစ်သွားလျှင် ပတ်ထားသည့်အားလျှော့
မည့်မှာ သေများသည်။ သို့နှင့် မထောက်ချင်သောက်ချင် တအ
နပ်သောက်နေ ရသည်။

ထမင်းတစ်ချိုးချက်မျှကြာသော် မြို့စေ့ကိုက်မှာ လေ့လာသည်
ထက်လေ့လာ လေ့လာသည့်ထက်လေ့လာပြီး မျောက်ဆုံး သေသွားစွာပေး
တော့သည်။

မောင်မျိုးမျိုး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောအမြင်မှအစ ပင်ပန်း
နှမ်းနယ်လာသည်။ သို့မို့ကြောင့်သည်း မြို့စေ့ထိုင်ချပြီး ထွက်
သက်ဝင်သက် မှန်အောင်စုရင်း သွေးလှည့်မတ်မှုမှန်အောင် လှေ
ကွန်ယုရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနေသက်သာလာပြီး မြို့စေ့မှာ တစ်
ကိုယ်လုံးသို့ လှည့်ပတ်နေသယောင် စိစားရသည်။

အားအင်မှာလည်း အဆမတန် ဖြည့်ပြီးလာသည်ဟု ဆင်ခြင်
မိသည်။

အခြေအနေအားလုံး ကောင်းလာသဖြင့် ခုတ်တရက် ခုန်ထ
လိုက်၏။

ရင်ခွင်ထဲမှ သေများကို စစ်ကြည့်သောအခါ ဤအတိုင်းပင်
မြို့စေ့သောကြောင့် စစ်မိပေးသည်။ ထိုအခါ ဦးမောက်တို့သာအစ
ပေါ်ထားသော မေတ္တာမေတမှာ ပေါ်လာပေးသည်။

“ဒီသားအဖနှစ်ယောက်ကို မော့စားမိထားမှန်းသိရက်နဲ့
ငါ့ ဘာလို့ မကယ်နိုင်ရမှတ်လဲ”

ဤသို့ ကယ်ဆယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် အကျဉ်းစုထား
မှာ အခန်းဆီသို့ စမ်းတမ်းခါးနှင့် မျောက်လာသည်။ တမ်းမောက်
အစောင့်အကြပ်များ မြို့စေ့ရင်ခွင်နေကြသဖြင့် ဗျာဏဂုဏနှင့်
မိန့်သည့်လမ်းစဉ်အတိုင်း ဝင်ရန်မလွယ်ကူတော့။

အားပေးလှည့်ပေးသော အချိန်အခါကို စောင့်လင့်နေရသည်။
အခါသင့်သည်နှင့် နောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်တိုင်းကို မကွေးကောက်
ပြီး နှုတ်ခင်လိုက်ပေးသည်။

မျှော်လင့်သောကံပြီး အားကြီးလာကြောင်းကို မောင်မျိုးချစ်
လက်တွေ့မြင်တွေ့လိုက်ရပေလှီး

မှန်ပါသည်။
သူ့ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖောက် နှစ်သောက်လိုက်သော မျှော်
သားမည်မျှ မဟုတ်။

ဒေရင့် ဆေးမြစ်တစ်မျိုးစီ ကျွေးပြီး အနှစ် ၂၀ တိုင်တိုင်
မူးလာခဲ့သဖြင့် မျှော်ကြီး၏ နောက်ကိုယ်ပင်လွှဲစီ နှိပ်လာသည်။

ယင်းမျှော်လင့်ကို သောက်မိလွှဲ အဆိပ်အတောက်ပူသတ္တုကို
နှိပ်ပြီး အားအင်ပြည့်ပြီး မိတ်တန်းနီပင် ကြီးလာနိုင်သည်။ ဦးစမ်း
က အပင်တစ်မျိုးမျှန်သည့် မောင်မျိုးချစ်အတွက်သက်သက် ဖြစ်
ခဲ့ရသလိုပိုပေးသည်။

"ဟေ့ _ တယ်သူလိုကွ"
ဦးပေါက်က လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဖူ _ ဦးရီးတော် ကျွန်တော် မောင်မျိုးချစ်ပါ"
မောင်မျိုးချစ် အသံကို ကြားပါမှ ဒေရင့်က မိမိဘက်မှ
မဟုတ်မခင် ဝင်ရုန်သော သူငယ်ပေးဖြစ်မှန်း ဦးပေါက် စိုပ်မိလာ
သည်။

"ဘာ _ မင်း နားမည် မျိုးချစ် ဟုတ်လား"
ဦးပေါက် အံ့အားသင့်လွှား၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးရီးတော် ကျွန်တော်နားမည် မောင်မျိုးချစ်ပါ"
မောင်မျိုးချစ်သည် နောက်တစ်ခေါက် သူ၏ နားမည်ကို ထပ်
မော်လိုက်သည်။

"မောင်မျိုးချစ် _ မောင်မျိုးချစ်၊ ဒါဖြင့် မင်းအဖေ နားမည်
ကတော့"

"ဦးကျော်စွာပါ"
"ကျော်စွာမဲ့သား မျိုးချစ် ဟုတ်လား"
"ဟုတ်ပါတယ်"

ဦးပေါက်သည် မျက်စည်ကို မဆည်နိုင်ဘဲ မိမိမြင်ပေသို့
လှက်လှလိုက်၏။

သံထိုင်မှနေ၍ လက်ကိုအပြင်ထုတ်ကာ မောင်မျိုးချစ် လည်
တိုင်ကို တင်ကျပ်စွာ ခက်အားလိုက်စားသည်။

"ဘုရားသိကြားမလိုစွာ မိတ်တောင်းသည့်မောင်မဲ့ ဖြစ်နေ
ခဲ့ရတယ်"

ဤစကားကို မောင်မျိုးချစ်က နားမလည်။
"ဦးရီးတော်က ကျွန်တော်အဖေမဲ့ မိတ်ဆွေလား"

"အဖေမေး _ တယ်လိုစံကြားလိုက်တာလဲ လျက်ပေးရယ်"
မင်းအဖေမဲ့ နားမည်ဟာ ဒေါ်ဥမ္မာ မဟုတ်လား"

မိခင်၏ နားမည်ကိုပါ အမှန်ပြုနိုင်သော ဦးပေါက်အား မောင်
မျိုးချစ်က ပို၍စိတ်ဝင်စားလွှားမိ၏။

"ကျွန်တော်အဖေမဲ့ နားမည်ကို တယ်လိုလုပ်သိသလား သူ န
မှန်လိုလားနာ ဦးပေါက်တယ်"

ဦးပေါက်၏စိတ်သည် အကြီးအကွယ်လှုပ်ရှားသွားပြီး မောင်
မျိုးစွန်း၏လက်ကို တားဆီးဆုပ်ထားလေသည်။

အနီးတန်ဖုစည်း လက်ထပ်ရုံကြီး ပြန်လွှတ်သွားမည်နိုးသော
ဆုပ်ကိုင်နှုန်းမျိုးကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့လက်ကို လွှတ်ပေးပါ ဦးရီးရယ်၊ ဒါမှ ဦးရီး
တော်ရဲ့ သံဖြူကွင်းကို ကျွန်တော် ခြိတ်ပေးနိုင်မယ်”

မောင်မျိုးစွန်း မြောသောစကားကို ဦးပေါက်ကကြား သူ
မြောချင်သောစကားကိုသာ ဆက်မြောစုလေသည်။

“မင်းတောင် ဒီအဖွယ် ဆောက်မေ့ကြိုကိုး ဦးရီးတော် မျက်စိ
မှိတ်လေတိုင်း မင်းရဲ့ သောသွားတဲ့အခေကိုမည်း သွားသတ်ရမေ
တယ် လူလေးရယ်”

သူ၏ အခေအကြောင်းမခါလာပြန်၍ မောင်မျိုးစွန်းက မေးနိုင်
တော့တဲ့ မေးလိုက်လေသည်။

“ဦးရီးတော်ရဲ့ အခေက ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ”

“ဟာ _ သိပ်ပတ်သက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေ့ ငါ့ဟာ
ဘန်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သနားတာကြီး လက်မောင်းသွေးကို
ဖောက်ထားတဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပေါ့”

ဤအရာ မြောဆိုနိုင်ပြီး စကားလုံး တစ်ဆိုသွား၏။ မြော
မူင်သည်စကားကို စက်မမြောနိုင်တော့။

သူ၏ အသက်ခါသော စကားသံမှတစ် ကြားရသည်နှင့်
မောင်မျိုးစွန်းသည်လည်း မျက်စည်မိလာလေသည်။

အကယ်စင်စစ် ဤ ဦးပေါက် ဆိုသူမှာ အမြဲသုမဟုတ်။

ဝတ္ထုအတွက်ပါရှိသော စလမင်းထင်ပင် ခြစ်လေသည်။
စစ်သည်တော်အပိုင်ခံစေ၍ မှန်တိုက်မှိတ်ခွင့်က စလမင်းထင်

ပြန်မှန်ကာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရ၍ မေ့မြောသွားခဲ့၏။
စလမင်းထင် သေလုမြောပေး မိုန်းမောသွားစဉ် သူ၏ ခန့်

သည် မိုသုဇာကို စစ်သည်တော်တစ်ခုက ခမ်းမော်သွား၏။ သူ့ကို
လည်း သေပြီအထင်နှင့် ပစ်ထားခဲ့လေသည်။

ညအချိန်ဖြစ်၍ မည်သူ့မျှ ဝရမိုက်မိခဲ့။ နောက်တစ်နေ့
မရောက်ကုင်း အလင်းရောက်မှ လယ်သမားတစ်ဦး ထိုနေရာကြတ်

သွားစဉ် သူ့အား တွေ့မြင်၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။
တစ်နှစ်တာမျှ ကြိတ်မှိတ်တုန်ပါမှ ဒဏ်ရာမရောက်ကင်းခဲ့ရ

၏။
ထိုနောက် မိုသုဇာနှင့် စင်ညဗ္ဗာတို့တစ်တွေကို ရေမြေတော

ကောက်အနဲ့ မြေအန့်ကာ ရွာရွာခဲ့သော်လည်း ဘာသမင်အခေအနာ
ရှိမျှ မရခဲ့။

တစ်ယောက်က မှန်ကိုလီးသာယူရယ်ပယ်သို့ ဆောက်ခဲ့ပြီး တစ်
ယောက်က သားနီ၏ နှုန်းမြေသို့ ဆောက်နေသည့်အတွက် အဘယ်မှာ

ပေါ် ရွာရွာတွေ နိုင်ခဲ့သည်။
သူသည် စလမင်းထင် မှာမည်ကို မသုံးမဲ့တော့ဘဲ ဦးပေါက်

အမည်မသုကာ ၁၈-နှစ်တိုင် ဟိုးဆောက်သည်ဆောက်နှင့် ဆောက်တက်
ရာမှာ သွားလာနေထိုင်ရာသည်။

မိဘမဲ့အားကိုးမရှိသော စွပ်တို့တွေ၍ သင်္ဃာသြဇ် ဓမ္မစား
ခဲ့သည်။

ဤသို့ လှုပ်ရှားလာလျှင်၊ မြန်မူလ်စုမြန်မောဟ ဘဝမျိုး
လျှင်လည်ခဲ့သော စလင်္ဂင်သင်သည် ဆယသားထက်မမြား၊ မုတ်
ထားသော မောင်မျိုးချစ်နှင့် ဆုံစည်းလာသောအခါ အတိတ်မှအစ
သည် မျက်လွှာမေ်မော် တလိပ်လိပ် မော်လာပြန်စေသည်။

မောဟမျက်ယောက်တို့သည် မြန်မြောင်၍ အသက်ဝင်လာ၍
အသစ်အသစ် မြန်လာသကဲ့သို့ နှိုစလသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မေ့မြန်ဆောက်ကြောင်းများ မြန်မြောင်မြောင်
မေ့သည်ကို ငြိမ်သက်စွာ မှားထောင်မေ့သော မှလသည် သူတို့အ
ဦးစွာကယ်ပြီး အပြင်ဆောင်မှ မြောင်ကြေရန် သတိပေးနှိုးဆော်
သော်လည်း မုတ်စာရက် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စဉ်းစားသိသလို
တုံ့ဆိုင်းသွားမိ၏။

“အင်း .. ဒီမေ့ရာက လျက်စွာသွားရင်တော့ သူ့ကို
•ကွန်ဒါမှမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

အမှန်တော့ မှလသည် သုဂါမလိအမေ် မေတ္တာတော်စု
သဘောတော်ထူမေ့ပြန်သည်။

မြောင်လိုသောတေား နှုတ်စွာသို့ ဆောက်ကာမှ မြန်လည်မျိုး
လိုက်မိသည်။

မောင်မျိုးချစ်သည်လည်း သတိတရား မြန်ဝင်သည်။ ဘယ်
လျှင်ကိုဖြစ်ရန် အလွန်ထက်မြက်သည့် မောမြောင်ကို ထုတ်လိ
၏။

မင်းမောမြောင်သည် သူ မမေ့မီ အချိန်ကာလကပင် ငါ့
သူ့အတွက် ရည်မှန်းထားသော မောမြောင်ဖြစ်စေသည်။

ထိုစဉ် တံခါးမှ ဟ.၍ အလင်ဆောင်တန်းတစ်ခု ဝင်လာ
သည်။ မြောင်များကိုလည်ကြားရ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မောမြောင်ကို လှုပ်မြန်စွာ မြန်သိမ်းလိုက်
ပြီး တံခါးဆောက်တွင် ပုန်ကွယ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် တံခါးမသည်လည်း လုံးဝ မှင့်သွားပြီး လူစေလင်း
ယောက် ဝင်လာစေသည်။

ဦးဆုံးဝင်လာသူမှာ မီးခိမ်တစ်ခုခုကိုဝင်လာပြီး ဆောက်တွင်
ကပ်လိုက်လာသူမှာ သုဂါမလိ၏မိခင်နှင့် အခြေအမဲ့စွာဖြစ်ကြ
သည်။

“မိခုရားကြိုခါထား သူ ဒီကို ဘာတို့ခု ဆောက်လာရတာ
လဲ”

မောင်မျိုးချစ်မှာ စဉ်းစား၍မရ မြန်မေ့သည်။
“ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဒီမေ့ သားတော် မော်လာစ) သူတွေ
လာ”

မိခုရားကြိုက တံခါးစောင့်ကို မေးလိုက်၏။
“မှန်လှပါ”

တံခါးဖွင့်က ခိုသောစွာ မြန်မြောင်လိုက်၏။
“အေး .. ခုရက်ရင်ပဲ လွတ်ပေးလိုက်ကြစမ်း”

မိခုရား၏ တောကြောင့် တံခါးဖွင့်မှာ ကွေ့စေသွားမိ၏။
ရက်ရွံင်လည်း မမှန်မဲ့ မိခုရားကပင် အမိန့်ထပ်ပေးရသည်။

“ကြားနဲ့လာ၊ ငါ့မျှော်တာ၊ သားတော်မေးရင် ငါ့အမိန့်လို
မြှော်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် တံခါးဖျက်ကာ မလွန်ဆန်ခဲ့တော့။ သော့တို့မှ သော့တစ်ချောင်းမျှပဲ ဖမ်းမြှောက်ရင်းမှ သော့မလော့ကို သွားစွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

မိနုရာသည် အသံပြောထုတ်တစ်ထုတ်ကို သော့တို့မှ သော့တစ်ချောင်းမျှပဲ ဖမ်းမြှောက်ရင်းမှ သော့မလော့ကို သွားစွင့်ပေးလိုက်ပြီး -

“ နိုင်တို့ သွားနန်းကြမ်းပဲ ”

မြောက်လိုက်ရာ လေမင်းထင်က မှေ့ထုတ်ကို သက်မခံဘဲ မိနုရာကြီးကိုသာ ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိနုရာကြီးထံ လှည့်ဆွဲအဖုကို ဆွဲပြလာသည်။

“ ကျွန်မသားတော်မဲ့ ခိုက်ပြန်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံတောင်းပန်ပါတယ် ”

လေမင်းထင်သည် အတွေးတစ်မျိုး ရသွားသည်နှင့် အသံပြောထုတ်ကို သိမ်းမောင်းခံ ထည့်လိုက်ပြီး သမ်းခံ လက်ကိုဆွဲကာ အလှမ်းကုန်ပြန် ထွက်သွားစွာလေတော့သည်။

“ ဘေးတော်ကို အလိုက်ကုန်ဆုံးမသေး၊ မကျေနူးတရားကို မသိတတ်တဲ့ အစိုင်းအနိုင်းတွေပဲ၊ မိနုရာကြီးကိုတောင် ကျေနူးမောင်ကား မမြောသွားဘူး ”

တံခါးဖျက် ပြန်တင်ကောား ကြားသော်ငြားလည်း လေမင်းထင်က မကြားမိပဲနဲ့ မတော်လိုက်လေသည်။

အားလုံး ထွက်ခွာသွားပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါတော့မှ မောင်မျိုးဖုန်က ခုန်ထွက်လာသည်။ တောင်မြောက်အေးပါးသို့

မျှကြည့်လိုက်သော်လည်း လေမင်းထင်တို့သားအဖတို့ကိုလည်း မမြင်ရတော့။

“ သူတို့တစ်တွေ ဒီနန်းမြောက် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်မှပေါ့ ”

ဤသို့ စဉ်းစားမိသဖြင့် သူတို့အတွက် စိတ်အေးသွား၏။ တစ်မှအေး၍ တစ်မှပေါ်လာပြန်သည်။ မောင်အပုက မျောက်လွှာအတွက် ပုလဲပြင်ပင်ဖြစ်သည်။

“ နေ့ ကလေးက သူတို့တစ်တွေ ခမ်းမိသွားလော့ သူ့လိုက်လည်း မခံမခိုင်းတာတွေ သွားစေရမိတာကို ”

ဤသို့ စဉ်းစားမိပေ မျောက်လွှာအတွက် ပုလဲပြင်ပင်ဖြစ်၏။ မျောက်လွှာရှိရာသို့ နန်းနိုင်းလာရပြန်သည်။

လမ်းခုလတ်တစ်နေရာသို့ လျှောက်လာမိသောအခါ ဧည့်လမ်းအတွေးတစ်ခုခုမှ မိမိမိနုန်လုံး ပေါ်ထွက်လာပြီး မြေလှမ်းသွက်ပျက်နှင့် လှနစ်သောက် လျှောက်ထွက်လာသည်။

မောင်မျိုးဖုန်သည် လမ်းဘေးရှိ မကျောက်မဲ့မှောက်သို့ ကိုယ်ကို ခပ်တွေးလိုက်သည်။ ဧည့်လှက မျက်စိလျှင်၍ မြင်သွားလေပြီး

“ ဘယ်သူလဲ ”

မေးပြန်ရင်း မောင်မျိုးဖုန်လက်ကို ခမ်းချွတ်ရန် ခုန်သပ်လိုက်၏။ မောင်မျိုးဖုန်က လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး ဘေးသို့ ပုတ်ဖုတ်လိုက်သည်။

မိမိမှောင်အောက်တွင် သိုလှစွာ မျက်နှာကို မထောင်စွာမြင်လိုက်လေသည်။

“ ဟင် _ သုဂါမထီပါလား ”

တစ်ခါမှစ၍ သိရော့အမိန့်ဖြင့် စလမ်းထင်တိုသာအေး
အေး လွတ်အေးလိုက်သောသတင်းကို မင်းချင်းတစ်ယောက်က
သုဂါမင်္ဂါနား မေါက်ကြားအောင် ဆွဲကပ်ထားလာသဖြင့် ချက်
ချင်း လိုက်လာရင်း မိမိတို့မျိုးစုနှင့် ပတ်ဝင်ဆုံဖြင့်ဖြစ်သည်။

ဒေဝင်္ဂက တစ်နေ့ကုန်အောင် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်တား
သော သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူလို ညအခါမှာ တစ်ခါဆုံကြ
ပြန်လာပြီး

တစ်ယောက်က အချိန်မီ ရွှေအေးသောပိုင်းရန် အရေးကြီး
သလို တစ်ယောက်က လူသတ်ပြီး သတင်းပျောက်ရန် စိတ်အေး
သဖြင့် တိုက်ခိုက်မိကြသောအခါ ဒေဝင်္ဂကတင် ပို၍ ပြင်းထန်
လာသည်။

မောင်မျိုးစုက ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သုဂါမင်္ဂ
က အတန်တန်ဝီတံဆိုကာဆိုထားသဖြင့် မောင်နှံနှင့်ပြေးလွှတ်
တတန်ပြန် ကူးတတန်ပြန် အတန်တန်ထိုင်ကြိတ်နေရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျောက်လျှောက် ဦးမောက်တို့သည်လည်း
ခါးမဆောင်၍ ယှဉ်ပျံ့နေကြသည်။

ကြာလျှင် ဦးမောက် နိုင်လိုရည်ရာ ဦးမောက် ထင်မြင်
ပုစာလျှားသော်လည်း မောက်ပိုင်းပျောက်ပေး မျောက်လျှောက် ပညာရှိ
လာပြန်၏။

သူသည် လက်နှစ်ခက်ကို မြှောက်၍ မောင်ကို အပေါ်သို့
မော်တင်လိုက်ရာ အရက်ခွက် သုံးခွက်လုံးမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့်
မြှောက်တက်သွားလာသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ဈေတီရှု၍ ဦးမောက် ရင်ဝမီသို့
လိုလိုလိုက်ရာ ဦးမောက်မေမှာ မေ့စွမ်းနိုင်ကျော့တ လက်ဖြင့် ဝင်
လာလာသည်။

ထိုအခါ သူ၏ အရက်ခွက်မှ အရက်တို့သည် မိတ်ရင့်ကျသွား
လာကျသည်။

လျှင်တစ်မြောက်အတွင်း မျောက်လျှောက် မောက်ပြန် ဆုတ်လိုက်
၍ ပြန်ကျလာသော သူ၏ အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ကို လက်နှစ်ခက်ဖြင့်
မိတ်ပျက်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အရက်စားခြင်းကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့
မတင် တည်တည်ကြံ့ခိုင်မှုကို ကျွန်ုပ်တို့လျှောက် ခိုနေပါသည်။ မည်
သည့်အရက်စားခြင်း အရက်စား ဝိဝိဇ္ဇာရှိမကုန် ကြည့်ကောက်လုပ်
တီသည်။

ချောက်လျှောက် ဉာဏ်ဆင်းရှုံ့ အနိုင်ရသည်မှန်သော်လည်း
ဦးကောင်းအောင်ချက်ဖြင့် မရှိသည့်အတွက် အားလုံးက လက်ခံရ
သည်။ ဦးကောင်းက မကျေနပ်သေး။

“ချောက်တစ်မျိုး ထပ်ပို့နိုင်ကြမယ်”

နိဒါန်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလောက်ပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါစော့ မောင်မောင်ကလေး ခါး
နိဒါန်းကလေးပဲ အရက် အားလုံးပဲ”

ချောက်က ဦးကောင်းက ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။ ချောက်
လျှောက် ဖြိုးတုံ့တုံ့နှင့်

“နက်ဖြန်မှ ခြောက်ရအလားပေါ့။ န ကျွန်တို့က သွားခွင့်ရှိ
ပဲတော့”

ချောက်ကလေးသည် ချောက်ကလေးက အမြဲမလှမ်းဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာအား
ညှစ်ညှစ်လှည့်လှည့်လိုက်သည်မသိ အလှည့် ဝိတ်ချီမိလျက်သာဖြစ်သွား
၏။

ချောက်လျှောက်သည် ချောက်ကလေး၏ ခမ်းမူးခြင်းကို တွေ့ရုံမချောက်
နိဒါန်းကလေးဖြင့် သူ၏ ပညာအရပ်ကို သိရှိကြန်သည်။

ယခုတစ်နေ့ ဤလွှမ်းမိုးခြင်းကလေးကလေးဖြင့် ပညာကို
ကျွန်ုပ်တို့သိမြင် အကြံအစည် တွဲလှည့်သွား၏။

သို့သော် မြောက်လန်သော အဖုအဖုသည် မျက်နှာတွင်
မော်လျင်မော် မျက်နှာပြင်ဖြင့် မော်လိုက်သည်။

“စင်က ကျွန်တို့က အားသာတာပဲ ကောင်းတာပဲ”

“စင်က အားသာတာပဲ အားသာတာပဲ၊ အားသာတာပဲ၊
မျက်နှာ နိဒါန်းအမြဲမဲ ချောက်လောက်လဲဆိုတာပဲ မြောက်လန်တာပဲ
သဘောပဲ”

“ကျွန်မ မမြောက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်မက”

“ချောက်ကလေးအဖေကို မမြောက်ဘူးဆိုရင်မလဲ”

“စင် မလဲမလဲလည်း ကျွန်တို့က အတင်းတိုက်ထွက်မှာပေါ့”

“ခါဖြင့် စမ်းကြည့်လေ”

“ဟိုမှာ ဘာလဲ”

ကလေးသည် လက်ညှိုးကို အားသုံးသုံးဖြင့်လိုက်ပြီး ချောက်က
လိုက်ကြည့်နေသည့် အနိတ်အတန်မှာ တစ်ခါပဲ အတင်းတိုက်ထွက်
လေသည်။

သို့သော် ချောက်ကလေး၏ ‘လွှမ်းမိုးခြင်း’ကလေးမှာ
အခေါင်အဖုအသုံးချောက်နေသည့်အတွက် ချောက်လျှောက် ဝိုက်ထွက်မည့်
ဘာပေါက်တွင် ဝိတ်ချီမိလျက်သာ ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

ဦးငမန်းမှာ မိမိ ဆေးသိုရောင်ခန်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် သွေး
မိမ်းမိမ်းအနံ့ ရှိ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

“ဟာ - ငါ့မြေသွေးတော့ ကုန်ကြိုထင်တယ်”

မိလ္လာနီ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲသော
မျှော်ကြီးမှာ မြေပေါ်တွင် ချောချော၍ သေနေသည်ကိုတွေ့ ရှိပြီး ဆေး
ပျားလည်း ခရီးခရဲနှင့် ဖြစ်နေသည်ကို ဖြင်ရလေသည်။

အနှစ်နှစ်အလလက ဖြိုးထောင်လာခဲ့သော ပစ္စည်းတစ်ခု
တစ်ခုအတွင်း ပွက်ပွင်ဆုံးပွဲသွားသည်မို့ အသည်းမှာလှည့်ဖြစ်
ခြင်း။

ရင်တွင်းထဲမှ လောင်ချလျက်နေလေပြီ။

ဦးငမန်းမှာ သိုင်းညှာအရာတွင်သာ တတ်ကျွမ်းသည်ဟုတ်
ဆေးပညာတွင်လည်း အစူးစေ့လာပေါက်ရောက်ထားသူတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါး ဣပေါ်လှသော ဆေးနည်းကျမ်းတစ်ခုကို
ရရှိထားသည်။ ၎င်းတွင် အကြောမျဉ်းရာ ခန္ဓာနှစ်ကြောင်း ဆေးနည်း
ကောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိ၍ လှန်စွဲရာ ဝမ်းမြောက်သွား၏။

အနယ်နယ်မှ ဆေးမြစ်များကို စူးစူးရှရှဆောင်ထားသည့်အပြင်
အလွန်ခေါင်သော တောနက်ထဲမှာလည်း အဆိပ်အတောက် အလွန်
မြင့်သည့် မြေဆိုကြွဲတစ်ကောင်ကို ဝမ်းဆီးရမိထားလေသည်။

အစိုးတန်ဆေးမြစ်တစ်မျိုးစီကို မြေဆိုကြွဲအား ကျွေးမွေး
လာခဲ့ရာ နှုတ်က ညိုမည်းနေသော မြေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နီလာသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်၌ ကျွေးမွေးလာသောအခါ
တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲလာလေသည်။ ယင်းမျှော်ကြွဲ၏ အသွေးကို
မျက်ဝိုင်းအတွင်း သောက်သုံးပြီး အတွင်းအား ပညာလေ့ကျင့်ရန်
စိတ်ကူးထား၏။ မြေသွေးအကုန်အညီဖြင့် အတွင်းအား တစ်နှိမ့်ထိုး
တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ သိုင်းညှာအရာတွင် မည်သူမှ လှည့်ကြိုင်
နိုင်တော့မည်ဟုတ်ဟု စိတ်ကူးထင်ခဲ့၏။ ထိုမှ နီလေသည့်
သံဓမ္မ ကျဖြစ်သွားလေပြီ။

သုသည် စိတ်ကိုထိန်းပြီး မြေပျားကိုယ်ပေါ်၌ သွားရာများကို
ခမ်းဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ရန်သူထွက်ခွာသွားသည်မှာ မကြာမီသာ
မကြာမီ သိလိုက်သည်နှင့် မျက်စိရင်းလိုက်လေသည်။ အနီရီ
အမင်ဖြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ မျှော်ရှုလိုက်သော
အခါ တစ်နေရာတွင် လှနစ်သောက် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်နေ
သည်ကို ဖြင်ရလေသည်။

မျက်စိရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်း၍ မောင်မျိုးစုန်နှင့် သုဂါမင်
အနားသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အနားသို့ မျှင်ကပ်မိသည်နှင့် မောင်မျိုးစုန် ကိုယ်ပေါ်မှ
သွေးမိမ်းမိမ်းကို ရလိုက်လေသည်။

မောင်မျိုးစုန်၏ သိုင်းလည်သည် နဂါးတည်ကာ သုဂါမတိက
မပျော်နိုင်၊ သူမ အပြိုင်ကြိုကြွယ်သောအခါ မောင်မျိုးစုန်မှာ သုဂါမတိက
လက်သီးသုံးလေးချက်ကို မလိုက်ရ၏။

လက်သီးဒဏ်မီသည်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ အပူလှဲသစ်
ဆင်းနေသည်ဟု ခံစားလိုက်မိ၏။ တဖြည်းဖြည်း ယင်းအပူတွေမှာ
ဇာန်ကိုယ်လုံး ပြန်တိုးလိုက်၏။ သုဂါမတိက လက်မောင်ဖြင့်ဖြို
အကာအကွယ်ပျက်စီးသော်လည်း မြေဟေန်နိုင်ဘဲ ဝမ်းတော့မသေး
ဖြစ်သွား၏။

“ဒီကောင့်အား ဘယ်နှယ် တစ်ချက်ထဲ ကြီးလာတာလဲ”

ထိုစဉ် မောင်မျိုးစုန် ကိုယ်တွင်း၌ ရေနေ့များ ပွက်ပွက်ရ
သည့်နှယ် အပူဒဏ် ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလေသည်။ ရေလည်
အရမ်းငတ်လာသည်။

ဇာန်ကိုယ်လုံး ကွဲထွက်လှပေတော် ခံစားရပြီး ယာယီမြင်ရ
လည်း မမော်မြနိုင်အောင်ပင် ခိုလေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ငါတော့ သေပေါ်ပြီး မြို့ဆိပ်တက်လာပြီနဲ့ထုတယ်”

ဤသို့ တော့ထင်နေစဉ်မှာပင် သူ့ကျော့ပြင်ပေါ်သို့ သုဂါမတိ
၏ လက်သီးတစ်ခု ပြိုင်ထုကွဲရောက်လာသည်။ သူ့ဩဇာရောက်
သည်မှာ လက်သီးတစ်ခုမှ အယားအယံမပြေသလိုလိုနှင့် ဝေဒနာများ
ဆက်သွားသလိုလိုခိုလေသည်။ လက်သီးတစ်ခုလုံး ထိတိုင်းထိတိုင်း
အတွင်းအား တစ်ဆင့်တိုးတိုးလာသည်။ ကံအားလေ့တို့မှာ သုဂါမတိ
မှာ မောင်မျိုးစုန် အတွင်းအားတိုးလာအောင် နှမ်းဆောင်မေးမေး
လက်မှတ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

ဦးငမန်း ဆရာကလာသောအခါ မောင်မျိုးစုန်မှာ အတွင်းအား
အလွန်တက်လာပြီဖြစ်သည်။ သုဂါမတိက စိတ်နှိုးလက်နှိုး မြေဖြင့်
ကန်ကန်၊ လက်သီးဖြင့်ထိုးထိုး မောင်မျိုးစုန်၏ အတွင်းအား တိုး
ပေးခဲ့ ဘာလိုစေသည်။

ဤမြင်ကွင်းကို မြင်မိသော ဦးငမန်းမှာ အသည်းလည်းနား
နားသလည်ထွက်မိလေသည်။

ဤကား မြေသွေးသောက်ပြီးရောက် ပြန်တော်သော လက္ခဏာ
တစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွက်မိလေသည်။

“ဈေးသူနိုး မြေသွေးသောက်ပြီး ဘယ်သူ ညွှန်လိုက်တာလဲ”

သူ့အပြင်၌ ဤသို့ မြေသွေးသောက်ပြီး အတွင်းအားလေ့ကျင့်
နည်းကို မောင်မျိုးစုန်အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မသိနိုင်။ အတွင်းအား
ထိ ခံစားယောက်ပောက်က ညွှန်လိုက်လို ရောက်လာမြင်ဖြစ်ရမည်။

“ဒီမြေကို ခင်စွာကြိုး မွေးထားတာကိုး၊ ကျွန် အခု မြေ
ဆိပ်တက်နေပြီ၊ ကျွန်မသေခင် ခင်စွာကို အရင်သတ်သွားမယ်”

မောင်မျိုးစုန်မှာ အပြစ်မှန်ကို မသိသေးသည့်အတွက် သူ
မဆိပ်တက်ရသည်မှာ ဦးငမန်းကြောင့်ဟုထင်ကာ ဦးငမန်းကို ခင်
ချောက်တိုက်မိက်စေတော့သည်။

မောင်မျိုးစုန် ကိုယ်ပေါ်မှ မြေသွေးနံ့နှင့် ဆေးနံ့ကို လိုက်
ပြန်သောအခါ ဦးငမန်းတွင် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါ်လာပြန်သည်။

“သူ ငါ့မြေသွေးသောက်ထားတာ မကြားသေးဘူး၊ မသေသန့်
တော့ နှိုးမှာသေမှာတယ်၊ ဒီတော့ သူ သွေး ငါတောက်သောက်လိုက်
မယ်၊ ဒီဆက်များ ကောင်းချင်ကောင်းလာလေမလော့”

ဤသို့ စဉ်းစားမိလာသည့်အတွက် အားတက်သွားပြီး မောင်
မျိုးချစ်အား မကြာမီ ချစ်မိသွားလေတော့သည်။

မောင်မျိုးချစ်၏အားမှာ နှစ်ဖေ သုံးဆယ့် ခြောက်လောက်အတွက်
ရက်တရက် တုံ့ရန်လိုက်ရာ လွတ်သွားပြန်သည်။

ဦးငမန်း၏ သိုင်းပညာမှာ မောင်မျိုးချစ်ထက် အဆပေါင်း
လွန်နေသည့်အတွက် နောက်တစ်ချက် ထပ်မံမီးပါသောအခါ မောင်
မျိုးချစ် မလှုပ်သာအောင် လက်ရောခြေပါ ကုတ်ဆွဲ၍ မီးထား
သည်။

မောင်မျိုးချစ်၏ လည်ချောင်းကြောကို ကိုက်ဖောက်၍ မရ
များစွာရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

ချောက်လွှာသည် ရေနေဂါဗိုးကောက် ဝိတ်ဆိုထားသော
တံခါးဝမှ လွတ်မြောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်မိ၏။

မရ။

သူ မည်သူမည်လူမည်လူ မှတ်တမ်းပြက်နေရာပြောင်းပညာ
အထွတ်အထိပ်ရောက်နေသော ရေနေဂါးကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ ကြာတော့
ဆက်နိုင်ချေမလို ဖြစ်လာ၏။

“ဒီမှာ ရေနေဂါးကြီး၊ ကျွန်မ အပြင်ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်
ပြိုင်နက် ရင် ကျွန်မကို ဆက်လက်ခုကွမပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ ကတိ
ပေးနိုင်မလား”

“ဘိ _ မင်း အပြင်ထွက်သွားနိုင်ရင် ငါ အဖွဲ့လိုပဲ သတိ
မှတ်လိုက်”

“အင်း _ ကျွန်မအဖေက အထဲဝင်တဲ့ပညာသာ သင်ပေး
ထားတာ အပြင်ထွက်တဲ့ပညာ သင်မပေးထားဘူး။ မို့မဟုတ်ရင်
အဖေကြီးကတည်းက အပြင်ရောက်သွားဦးမိလား”

“ဘာ _ အပြင်ထွက် အထဲဝင်တဲ့ ပညာလဲ ဒါ ဘာများ
ရူးဆန်းသေးလို့လဲ”

“သုလား မသုလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးလို့ နှို
လွှပ် တစ်ပြိုင်မဲရလေပြောင်းပွဲက အဆိုးဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်မ
အပေမဲ့စာရင် အမူအကြံကွာသေးတယ်”

ဤစကားကို ကြား၍ ဇေနဂါးမှာ ခေါ်သံထွက်သွားပေ
သည်။

“မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“အမေ့မှာမည်ကိုတော့ မပြောပါပဲလေနဲ့လို့ တော်ကြာ မှာမည်
ကြားပြီး တက်နေပါဦးမယ်၊ အဖေက ကျွန်မကို တံခါးထဲ တိုးဝင်တဲ့
နည်း သင်ပေးတဲ့အခါ အဖေက တံခါးပျော့စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်မ
က အပြင်ဘက်က အပြိုင်မဲကြိုက်တိုင်းဝင်ပေမယ့် တော်နဲ့နဲ့ တိုးရုံ
မပေါက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်လိုပညာမျိုး ကျွန်မက အထဲက တိုးမထွက်
နိုင်ပေမဲ့ အပြင်ဘက်ကသာ တိုးဝင်ရင် အထွယ်ပေလဲ”

ဇေနဂါးလျှောက် စကားက ဇေနဂါး၏အသည်းကို အပ်နှံ
ဆွဲလိုက်သည်ထက် ပို၍ အပ်ရက်သွားပေသည်။

“အပြင်ဘက်က တိုးဝင်တာနဲ့ အထဲဘက်က တိုးထွက်တာ
ဘာကွာသေးလို့လဲ၊ တောင်းပြိုင် မင်း ခမ်းချင်သလေဆိုရင် ခမ်းနိုင်ပါ
တယ်”

ဇေနဂါးဦးကောက်မှာ ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ကို ဘေးသို့
မယ်မားလိုက်၏။

ဇေနဂါးလျှောက်သည် တံခါးအပြင်ဘက်ထွက်သွား ပြီး တစ်မိန့်
ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဆို _ တော်တော်ကို သနားစရာမကောင်းတဲ့ ဇေနဂါးကြီးပဲ၊
မို့ပေးထားတဲ့တံခါးကို ရှင် မှတ်မိနဲ့လား၊ ကျွန်မ အပြင်ဘက်ထွက်
သွားရင် ရှင်ကံဆက်လက်တဲ့ကွပေးပေးပါဘူးလေလို့လေး၊ ခု ကျွန်မ
အပြင်ဘက်ထွက်နေပြီး နှုတ်ဆက်မိပါ့တယ်၊ ဇေနဂါးကြီးရယ်၊
ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဇေနဂါးလျှောက် ဝါးသယ်သုံးလိုက်သည် မှန်ပေမယ့် မေးမိရက်
မားလိုသော မိမိကတိစကားပြောတဲ့ ဇေနဂါးမှာ ဦးမနောတ်ပြောက်
သွား၏။

ဇေနဂါးလည်းကောင်း ဇေနဂါးဆုတ်လည်းကောင်း အဆင့်သက်သက်
ဖြစ်နေသည်။

ဦးကွားသည် ဇေနဂါးနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမို့ ဇေနဂါးလျှောက်
ဤသို့ ကိုယ်လွတ်ပျံ့သွားသည်ကို မလိုလား၊ မှတ်နားရင်းဆိုငံထား
သော ဇေနဂါးလျှောက်၏သို့ ငွေပြားနှစ်ပြား ဖမ်းလွတ်လိုက်သည်။
ယင်းငွေပြားများမှာ ကလျာ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွှား
သဖြင့် ဇေနဂါးလျှောက် ချီပြာသွား၏။

“ဒီပုခွံ လက်အချိန်အစော ည့်လှမေ့လား”

ဤညွှသာ ခေါ်စားမိသေး၏။ ဇေနဂါးကွား၏မှ ပေးတိုးသ
ဖြားပြီး ငွေပြားနှစ်ပြားမှာ ဇေနဂါးလျှောက်၏သို့ ဇေနဂါးလိုလားသည်။
ကိုယ်မနှာတွင် အပျိုပစ္စည်းများ ကားကွယ်ရန် ဣစ္ဆာသားရေအဝတ်
မေး၊ ဝတ်ထားသဖြင့် သံပြားနှစ်ပြားကို မှုထောက်သည်။ ဇေနဂါးလျှောက်
ဇေနဂါးရယ်မောနိုင်သော အမျက်အမှာ မှုထောက်ဖြင့် ဇေနဂါး နှစ်ရောင်
လိုက်ရသည်။

ရပ်၍မရ မငြိမ်သေး။ နောက်ထပ် ဓမ္မဗြာဏများ ရောက်ရှိလာ ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဓမ္မသို့တိုး၍ ခုန့်ရင်းခုန့်ရင်း တံခါးမတွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဦးကျား၏ ဓမ္မဗြာဏပန်မှာ သမ္မာနန္ဒတို့ တစ်ခုထုတ်ပြောအောင် နီစဉ်ထားသည်ကို မျှောက်လျှာ ကိုယ်တွေ့ ခံစားလိုက်ရလေပြီ။

အတွင်းအားကို လိုသမျှ အသုံးပြုနိုင်သည့်အတွက် ပန်လိုက် သည့် ဓမ္မဗြာဏကို လမ်းတစ်ဝက်တွင် နောက်ပြန်ဆုတ်လာအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကျား၏ အမိကစဉ်မှယ်ချက်မှာ မျှောက်လျှာအား တံခါး တွင်သို့ ပြန်ရောက်လာအောင်သာ လုပ်ဆောင်လိုသောဆန္ဒ ရှိသည့် အတွက် အားအသုံးချရာတွင် ဝေဠုပေါ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်က မျှောက်လျှာတစ်ယောက် ဒုတိယရာဇသျှားမည်မှာ သေချာလာသည်။

“ဆို _ ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး။ သွားတော့မယ်ဆိုလို့ ဘာလို့ အထဲပြန်ဝင်လာတာလဲ”

ဦးကျားက ပြက်ရယ်ပြု၍ မေးလိုက်၏။

“ရှင်ရဲ့ လက်နက်ပုန်းပစ်ပညာကစမ်းပေးခဲ့ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမ သားထစ်ယောက်ပေါ်မှာသာ အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘာဆန်းလို လဲ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ပေ မိန်းကလေး။ မင်းရဲ့အသားကို လက်စွမ်း နဲ့စရာ ဓမ္မဗြာဏနဲ့ပါ ကျွပ်က ထိမိသို့လား”

“ခါဖြင့် ရှင် ကျွန်မကို မထားနဲ့ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာကို ဘယ်သူသင်ပေးသလဲဆိုတာ မြော နဲ့ရင် မင်း သွားချင်တဲ့ နေရာကို သွားတော့၊ ငါတို့ မထားတော့ သူ”

“ဆို _ ခါက ကျွန်မ မျှောက်တည်းက တာဝန်လက်တဲ့ပညာပါ ရင်”

“မင်းမပြောချင်လည်း ငါက မသိနိုင်ဘူးတဲ့လား”

ဦးကျားသည် လက်ပြန်လက်ဝါးဖြင့် မျှောက်လျှာ၏ ပန်းသား ဆီသို့ လှုံ့နှိပ်လိုက်၏။

မျှောက်လျှာက ပညာချင်မြိုင် မနိုင်သည်ကိုသိ၍ မခုခံဘဲ ဤအတိုင်း စွက်မိလျက်နေသည်။

ဦးကျား၏ လက်ဝါးက သူ၏ ပန်းသားဆီသို့ ရောက်လှလှ ဖြစ်သည့်တိုင် အညှိတိုက်နှိပ်ခုန်ခြင်း မလုပ်သည့်ကိုတွေ့၍ အကယ် ပင် လက်ဝါးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

“ပြန်ခုန်ခမ်းပါ မိန်းကလေး။ သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်အတွင်း မှာ မင်းရဲ့ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကျွန်မ ခော်ထုတ်ပြလိုက်ပါ မယ်”

ဦးကျားက အကြားအမြင် စတုသုတများဖြားသူ ဖြစ်သည့် အတွက် သိုင်းကွက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မြောနိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

မျှောက်လျှာ၏ အပြုအမူနှင့် သိုင်းကွက်တမျှက လှူ့စိုက် ဆန်းပြားလှသည့် အတွက် ရုတ်တရက် ခော်မထုတ်နိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။

သို့သော် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်၌ ကြည့်ပြီးလျှင် မော်ထုတ် နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။

“တကယ်လို့ ဆယ်ကွက်အတွင်း မော်ထုတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကော”

ဗျောကလျှောက် ထပ်ကွန့်၍မေးလိုက်၏။

“ဒီတော့ _ မင်း သွားချင်ရာသွား၊ ကျွန် မတားတော့ဘူး။ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဗျောကလျှောက် ဟာကွက်ကိုစွဲပြီး တိုက်နိုင်လားသည်။”

ဗျောကလျှောက်လည်း မျိုမတူသော သိုင်းကွက်တစ်ကွက်စီဖြင့် ခုခံသွားရာ ဦးကဗျားအဖို့ အခက်တွေ့သွား၏။

မည်သည့်လိုက်စား မည်သူ့သိုင်းကွက်ဟု တိတိကျကျပြောမရ တော့ချေ။

“ဒီအသက်ဒီအဖွယ်နဲ့ ဒီလောက် သိုင်းမျိုးနဲ့အောင် တတ် တောတာမလွယ်ဘူး။ တကယ်လို့ ငါ ပညာမပြေရင် သူ့ပင်ကို အပိုင် ဆုံးသိုင်းကွက် ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

ဦးကဗျား၏အတွေးမှာ မှန်ကန်လှပေသည်။ သိုင်းပညာလိုက် စာသူများသည် အသစ်အဆန်းတွေ့၍ အာသာငမ်းငမ်း ငြိုငမ်းသော် ယူတတ်ကြသော်လည်း အသက်တေး အခန်းအကြောင်းရှိလျှင် မိမိ မှုပိုင် အနိုင်ဆုံးသိုင်းကွက်ပေါ်တွင်သာ အဓိကအားထားကျင့်သုံး တတ်လေသည်။

သိုင်းကွက် ငါးကွက်မြောက်မှစ၍ ဦးကဗျားသည် မညှာမတာ တော့ဘဲ တအားခံလေတော့၏။

ကိုးကွက်မြောက်သိုင်းကွက်ထိပင် ဗျောကလျှောက် သိုင်းကွက် အမှန်ပေါ်လောသေးသည့်အတွက် နောက်ဆုံးတစ်ခုက သိုင်းကွက် ကို အချက်အချာ မေ့ရကြစေသော လည်မျိုမိသို့ ထိုးနက်လိုက်ရာ ဗျောကလျှောက် နှုန်လက်သည်းကုတ်ဆွဲ ပညာဖြင့် ခုခံလိုက်လေ သည်။

ဦးကဗျားက လက်ကို လှည့်ဖြန့်စွာခုခံသိမ်းလိုက်ပြီး _

“မင်းဟာ မောင်မယ်ယကျွဲတပည့်မဟုတ်လား”

ဤစကား ထွက်သွားသည်နှင့် အားလုံးက ခုခံချက်ပတ်သွား ကြ၏။

ဤလူတစ်စုတို့သည် သိုင်းလောကတွင် နားမည်ရသူများဖြစ် ကြသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား မောင်မယ်ယူမှားမည်ကို ကြားမိလိုက်သည် နှင့် ဘဝင်ခုန် ရင်တုန်လာသည်မှာ သို့စရာပင်။

မောင်ယကျွဲ ကျဆုံးသွားသည့် သတင်းစကား ကြားမိသော် လည်း မည်သူ့မျှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်သည့်အတွက် မှန်မမှန် ကောက်မကြောက်နိုင်။

သိုင်းကွက်ထားသော ဦးကဗျားပင်လျှင် ဗျောကလျှောက် နှုန်လက် သင်ကုတ်ဆွဲပညာကို တွေ့သဖြင့် ကြောက်လန့်သွားပြီး နောက် ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် နူးစွသော အော်သံတစ်ခုက အဖေးခံမှ ပေါ်လာလေ သည်။

ဤအသံကို ဗျောကလျှောက် မျက်ချင်း ခိုပိမိလိုက်၏။

“ဟင် - ကိုမျိုးရဲ့အော်သံပါလား”

အော်သံမှာ မှားကွဲစွာတစ်ခုကြောင့် အော်လိုက်သောအသံ ဖြစ်လေသည်။

မောင်မျိုးရဲ့အဖေ ဦးရဲခိုင်က လှုပ်ကပ်လာသည့် အတွက် မျောက်လှုပ်၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ဖျက်သွားလေသည်။

မောင်မျိုးရဲ့ မလှုပ်စွာနိုင်အောင် အပေါ်ဘက်မှ မျက်ကိုင် ဖိနှိပ်ထားပြီးနောက် လည်မျိုးသွေးစုပ်သောက်ရန် ဦးငမန်း ကြိုလာ သောအခါ အဘယ်သို့မှ ပေါ်လာသောအားရည်မသိ ဖိထားသော ဦးငမန်း၏လက်ကို ကွတ်ထွက်သွားအောင် ဖွမ်းဖောင်လိုက်လေ သည်။

ဤအချိန်တွင် ထူးခြားသော မြေသွေးသည် မောင်မျိုးရဲ့အင်္ဂါ မျှော့ကိုယ်၌ ထည်ဝတ်ပုံနှင့်မူလေးပြီးဖြစ်၏။

သူ၏မင်္ဂလာနှင့် သက်ပုတ်ရာတွင် အားတန်ဆင့်တိုပြီး ဦးငမန်း ၏ ဖိအားကို တွန်းလှန်စဉ် အားတန်ဆင့် ထပ်တိုးလာသည်။

နဂိုက အတွင်းအားအမြန်ကောင်းသော မောင်မျိုးရဲ့အင်္ဂါ မြေသွေးသောက်ပြီးနောက် အတွင်းအား အရှိန်အဟုန် နှင့်ပုံကြီးထွား လာလေသည်။ မြေပေါ်မှ ရှမ်းကန်နှင့်ထလိုက်ရာ ဦးငမန်းပင် ဝက် လက်လန်လှပတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးငမန်းလည်း ခေါ်သံကြီးစွာထွက်၍ မျက်စူးလဲ လက်ဖြန့် လက်ပါးစောင်ဖြင့် သိုင်ခိုက်လိုက်ရာ မောင်မျိုးရဲ့မျှော့မှာ မျှောင်ထိမ်း ရန်မတတ်သာဘဲ မျောက်ကျောတွင် ထိမှန်သွားလေသည်။

ဤဘက်စွာမှာ သူဂါမတီ ထိုမှန်သည်ထက်ပင် အဆပေါင်း
များစွာ ဝိပဿနာ

မောင်မျိုးဖုန်မှာ ထိတ်လန့် သွားပြီး အသက်ထွက်လှပေတတ်
မရင်မမှာ တာအားဖြင့်လောကော့သည်။ ဦးငမန်းလည်း မပြော
အစား လှပသွဖြင့်သောက်လိုသည့်အတွက် ထက်ကြပ်မော့ လိုက်
စွာနေသည်။

ပြောရင်ပြောရင် မိမိမှာနေထိုင်သော အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့
ရောက်လာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ နုနဲဝင်လိုက်၏။ နုနဲကပ်ပြီး
အခြေအနေကို နားစွဲရုံနေလေသည်။ သူဂါမတီအား ဦးငမန်း မေး
ပြန်သလို ကြားရ၏။ မောင်မျိုးဖုန် မိတ်ထိတွင်မှ -

“မိမိမှာကြီးက မိတ်မကောင်ရှိလှဆိုတော့ ဝါးကို ကယ်ရင်ကယ်
နဲ့နိမှာ”

ဤသို့ စဉ်းစားမိသည့်အတွက် အိမ်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း
တိုးကပ်သွား၏။

နုနဲထောင့်တွင် စေ့မတီကြီးတစ်ခုကို စစ်မိရာ မျက်စည်
မိန့်ကမ်းစွဲနဲ့ ဖုန်မအောင်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ အိမ်တွင်းသို့ မိမိမှာကြီး ဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်
အနားလာရင်း၌ မေးနေ၏။

သူဂါမတီလည်း လိုက်ဝင်လာ၏။
“မယ်မယ် လူတစ်ယောက် ဒီအထဲ ရောက်လော့သလား”

မိမိမှာကြီးက မောင်မျိုးဖုန်လိုက်သည်။ သူဂါမတီလည်း ပြန်
ထွက်သွားပြီး ဦးငမန်းနှင့်အတူ အခြားနေရာသို့ လိုက်စုစုကြွလေသည်။

မိမိမှာကြီးလည်း အိမ်ကမ်းခြေကို လိုက်ပြီး အိမ်ကော်ရန်
အလား အနိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ နုနဲဝင်လာလေ
သည်။

အပေါက်မှ ရောက်ကြည့်လျက်ရှိနေသော မောင်မျိုးဖုန်မော့
မိမိမှာပေါ် အံ့ဩသွားစွာသည်။ ဝင်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်
လေမင်းထင် ပြန်နေလေသည်။

“မို့ - ဘာလာရုပ်ပြန်တာလဲ၊ နုထက်ထိ မပြောသောဘူး
လား”

မိမိမှာကြီးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။
“မိမိမှာကြီးကို ကော့နုထင်ကော့မပြောမိလို သက်သက်နဲ့
ပြန်လှည့်လာတာပါ”

သူ၏လောပမှာ များစွာမှ မကြာရှည်မီသည်ပင် မော်လှင်နေ၏။
မိမိမှာကြီးကား သက်ပြင်းလှည့်ပြီး မျက်စိဖြင့် -

“ကယ်တော့ တကယ်တော့ ကျွန်မကားက မကောင်လို
မို့တိုသကဲ့သို့ နုနဲ ပြန်ရတာပါ။ ကျွန်မကို ကော့နုထင်နဲ့မလိုပါ
ဘူး။ ကောင်သန်ခြင်း၊ ကောင်သန်ရရင် ကျွန်မကားက ကောင်သန်
လှပါမို့”

မိမိမှာအစ် ကော့နုအသည်။ ဓားနုအယ် ကမုကောင်မျှားနေရာ၌
ပါလာသည်။ လေမင်းထင်သည် လေးစက်လေးတန်သို့ မျက်စိ
ကစားကြည့်လိုက်၏။ နုနဲတွင် မျိုးစုံအားသော အမောင်မောင်တစ်
မျှောင်ကို မြင်သွားသောအခါ အနားသို့ကပ်သွားပြီး လှကြည့်လိုက်
မိ၏။

လှဲတံပေါ်တွင် 'လေးမင်းထင်' ဟု ထွင်းထားသောစားလုံးကို ဖြင့်၍ များစွာမှ စိတ်ထိခိုက်သွားမိ၏။ ယင်းလှဲတံကို အတော်ကြာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ပြီးမှ နတ်မုက်ချလိုက်၏။

"အင်း - လုံ့လွှားတောင် သံမဏိတွေ့ စောက်ကုန်ပါရောသား ဒီလှဲတံပိုင်စွင်ဟာ ဒီလှဲတံကို အသုံးမပြုတာ အတော်ကြာရောမေ့ နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်စွင်၊ ဒီလှဲကို မေ့ရာတကွ ပြန်ထားလိုက်ပါ"

မိဖုရားကြီးက လှဲတံကိုင်သည်ကို မကြိုက်သောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

"မကိုင်စေချင်စွင်လည်း မကိုင်ပါဘူးဗျား မိဖုရားကြီးကို ကြည့်ရတာ ဒီလှဲအပေါ်မှာ သိပ်တွယ်တာမပျံ့ရတယ်"

"ဆို - ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ တွယ်တာဆို သါ ကျွန်မ အဖို့ အစိုးတန်ဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုပဲ"

"အြော် - အြော်"

လေးမင်းထင်သည် အမောင်းကို မေ့ရာတကွ ပြန်ထားလိုက် ၏။ တစ်ခါ ဝှန်တုံးတစ်ခုကို ဖြင့်သွားပြန်ရာ -

"အင်း - ဒီထွန်သွားတွေ ပုံမေ့လိုက်တာ နတ်မြန်မာ ဝါးသာပန်ဘဲဒါနီမှာ သွားပြင်စဉ်မယ်"

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဤကောသည မိဖုရားကြီးအား အကြီးအကျယ် ဝန်လှုပ် သွားစေသည့်။

"စွင် - စွင် ဘာပြောတယ်"

"အြော် - ကျွန်တော်က ဒီထွန်သွားတွေ ပုံမေ့လိုက်တာ နတ်မြန်မာ ဝါးသာပန်ဘဲဒါနီမှာ သွားပြင်စဉ်မှာလို့ ပြောလိုက်တာ ပါ"

မိဖုရားကြီးသည် မြေထောက်မပြောနေသွားပြီး ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်လျက်ကွသွား၏။

"စွင် - စွင် ဘယ်ထူးလဲ၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားတဲ့ ညက ပြောတဲ့ကော့ကို စွင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ"

ဤအဆိုလျှင် စာနာသူများ ဝိပ်မိလောက်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိဖုရားကြီးမှာ လေးမင်းထင်၏ခန်း ဝါးသွားဝင်ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ခင်ပွန်းသည်မဲ့ပြီးအထင်နာနံ သူ့အား ကယ်ဆယ် လိုက်သော သုခမိနောက် လိုက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး သုခမိနံ အတန်တန်တောင်းဆိုမှုကို မလွန်အန်နိုင်၍ မိဖုရားအရာသို့ ရောက် ခဲ့ရလေသည်။

သူမသည် နန်းတွင်း၌ မေ့ထိုင်ရသဖြင့် မှုပ်စည်ရကောမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိလှစေ့ လေးမင်းထင်မှာမူကား သောက်မရောက် သက်မပျောက်သော်လည်း ခုကွအမျိုးမျိုး သောကအနံ့ လှတုံးမှာ ဤရသည့် လောကဓံတရားဟူသမျှကို လှလှကြိမ်ခဲ့ရသဖြင့် မှုပ်စည် များ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းသွား၏။

သို့မို့ကြောင့်လည်း ဝါးသွား မမှတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုထက် မှန်စွာဆိုရပါသော် သေသွားကြီးအထင်က သူ့စိတ်တွင် လွှမ်းမိုးကြိမ် နှံသည်မှာ ကြာပြီးဖြစ်၍ အသက်ရှင်လျက်ဖြစ်ရသော လေးမင်းထင်အား မမှတ်မိတော့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လေမင်းထင်သည် အနီးနားရှိ စားနပ်ရိက္ခာကို လှူဒါန်း
ပြီး အဆင့်တစ်ခုကို ဆိုစွန့်လိုက်ရာ သူ့ ယခင်က ဝတ်ခဲ့ဖူးသော
အဝတ်အစားများကို ဖြစ်ရလေသည်။

“ကျွတ်အဖို့တော့ အင်္ကျီတွေ လုံလောက်နေပါပြီ ထပ်မလုပ်
ပါနဲ့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ဂရုစိုက်ပါ ဣဒ်အော့ မပေးပါဘူး
နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ဤတော့သည်လည်း လွန်ခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်း
ပိတ် ကိုယ်ခန့်ရုံနှင့် ခင်ပွန်းသည်အား အင်္ကျီသစ် ချုပ်ပေးပြီးသော
အခါ ခင်ပွန်းသည်က မြောဆိုလိုက်သော စကားဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် လေမင်းထင်နား ကပ်သူမဦး အင်္ကျီကို လှူကြို
လိုက်ရာ လက်ယာဘက်ကျောပြင်တွင် အမာရွတ်တစ်ခု ရှိသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် သံသယစိတ် ခန့်တော့က ခင်ပွန်းသည်အား ခေါ်
ငိုပေးတော့သည်။

“သူ့စားပေး ဘာကိုမှ မကြောက်တော့ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်
သူ့ကို မောင်ကြီးနဲ့အတူ တစ်ခါတည်း မော်သွားပါတော့ ဒီတစ်
ယောစောင့်ရင်လည်း မောင်ကြီးနဲ့အတူသေခံ သူ့စား ဆုံးဖြတ်လိုက်
ပါပြီကွယ်”

လေမင်းထင်သည် သူ့စား စိတ်သက်သာစေမည့် စကား
မူကြံနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။

“ခေါက် _ ခေါက် _ ခေါက်”

“မယ်မယ် _ တံခါးဖွင့်ပါဦး မယ်မယ် မအိပ်သေး
ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

သူဂါမတ် အမေးဖြင့် ဦးသူ့စားမှာ မှာသွားသလိုနှင့် ပြန်
ပြောလိုက်၏။

“မယ်မယ် အိပ်တော့မှာပါ၊ မယ်မယ် ဘယ်သူနဲ့မှ မကား
မပြောရပါလား သားတော် နားကြားလို့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အနေနဲ့တွင်းမှ လှည့်ခံယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောသည်
ကို ကြည့်ပါလျက် ဝိမုတုကြီးက မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဟု
ဆိုလာသည့်အတွက် သူဂါမတ်စိတ်တွင် သံသယ ဝင်သွားလေ
သည်။

“မယ်မယ် တံခါးခေါက်ယောက် ဖွင့်ပါဦး သားတော် မြော
ပေးလေးတွေ ခိုလိုပါ”

“မြောစောင့်လည်း နက်ဖြန်မှမြောပေါ့၊ မယ်မယ် အနားယူ
တော့မယ်ကွယ်၊ ကဲ _ ပြန်ပြန်”

ဦးသူ့စားက တံခါးဖွင့်လိုသည့်အတွက် သူဂါမတ်က ပို၍
သံသယဖြစ်သွား၏။

“တစ်ခုနဲ့ နှစ်ခုနဲ့ မြောပြီး သွားမှာပါ၊ မယ်မယ် စကားလောက်
ဖွင့်ပေးပါဦး”

သူဂါမတ် ဝင်ကြည့်ရာတွင် မုတုရုပ်ရမ်း၊ လေမင်းထင်
က သီလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်မှ နှုတ်ထွက်ရန် ပြတင်းပေါက်အား
ထွန်းကြည့်သောအခါ ထွန်းမရတော့ အပြင်ဘက်မှ ဝိတံထားပြီး
ဖြစ်၏။

ဦးသူ့စားသည် ဝိနိကြီးဆီသို့ဝင်ရန် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ကြင်သလှယ်ပေါင်း သက်လျာဟောင်းနှင့် မြန်မြောင်းတွေ့ဆို
ရသဖြင့် စလမင်းထင်မှာလည်း မနိမိင် မရွာရက် မြစ်လျှောက်နေစေ
သည်။

သို့အတွက် ဤအခန်းတွင် စေတ္တဝါရန် စိန့်တံခါးကို
ဆွဲပွင့်လိုက်သောအခါ သူ့ထောက်စေ့ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။
“အမယ်လေး”

မိုးသူဇာမှာ ဟောင်းမျိုးစွမ်းအား တွေ့သွားသဖြင့် ကြောက်လန့်
စွာနှင့် ထောက်လိုက်မိသည်။

မိခင်ဆော်ထံကြောင့် သုဂါမတီမှာ ဝိနွှို နှိပ်နှိပ်လာသည်။
မိခင်၏ အသက်လုံခြုံလေးအတွက် ဝန်းရံခက်ဖြင့် တံခါးမကို
တအား ထောင့်တွန်းလိုက်ရာ တံခါးကြီးမှာ ပွင့်သားလေတော့
သည်။

ဟောင်းမျိုးစွမ်းသည်လည်း စလမင်းထင်အား မျက်စူးစူး စိန့်ထံ
ဆွဲသွင်းပြီး စိန့်တံခါးကို မြန်မီတံလိုက်လေသည်။

သုဂါမတီမှာ မိခင်ထံပါးသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။

မိခင်၏ မျက်နှာ ဖြူပပ်ဖြူရော် မြန်နေပြီး ပါးပြင်ဆီတွင်
မျက်စည်များ ဇုံနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ဖွာဖွာသလဲနှင့် မေးလိုက်မိ
၏။

“မယ်မယ် ဘာများဖြစ်သွားသလဲ”
မိုးသူဇာက စိတ်ကိုပြန်ထိန်းပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။
“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သားတော်ရယ်၊ မယ်မယ် နေမကောင်း
ဖြစ်ချင်လို့ ကယောင်ချောက်များ ဖြစ်သွားတာပါ”

သုဂါမတီသည် မိခင်နှားသို့ တိုးကပ်လာပြီး သူမ ရင်ခွင်
တွင်မိုလျက် ...

“မယ်မယ်ဟာ သားတော်အတွက် စိတ်ဆင်ခြင်သွားတယ်ဆို
တာ သားတော် သိပါတယ်၊ နောင်ကို မယ်မယ် စိတ်ဆင်ခြင်စေမယ့်
အလုပ်မျိုး သားတော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ ကတိပေး
ပါတယ် မယ်မယ်ရယ်”

“ဒီကေားမျိုးကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားတော်ရယ်၊
မယ်မယ် နေကောင်းသွားပါပြီ၊ သားတော် မြန်တော့နေပြီ”

“ကောင်းပါပြီ ... မယ်မယ်၊ ဝါနဲ့ မယ်မယ်အခန်းထဲ လူ
တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

သုဂါမတီက အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီရင်း မိုးသူဇာအား
လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဝင်လာတာ မတွေ့ရပါလား၊ ဘယ်သူများလဲ”

မိုးသူဇာက မသိဟန်ဆောင်၍ဝင် ပြန်မေးလိုက်၏။

“နန်းမပြေထဲ သူလျှိုတစ်ယောက် ဝင်လာမိလို့ပါ၊ မယ်မယ်
အခန်းမှာ ထောက်နေသလားလို့ စိတ်ပူပြီး လာမေးမိတာပါ”

သုဂါမတီက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် စိန့်တံခါး
ကြောင့် ညှပ်နေသော အင်္ကျီကို မြင်သွားရာ သံသယ အကြီးအကွယ်
ဖြစ်လာပြန်သည်။

သူသည် အကင်ပါးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဣမ္ဗ
မျက် မြန်လိုက်ပြီး လက်ခက်စည်ကြမ်း သောက်ရင်း စဉ်းစားလျက်
နေသည်။

“ဒီစီမံကိန်းမှာ လူချီတာ မယ်မယ် သိပ်သိပ်ပေါ့မလား”

နနဲနဲသုံးငါးဆယ့်ကျော် ဆောက်ပြီးနောက် ထ၍ လျှောက်လာသည်။

“မယ်မယ် _ ဒီကနေ့ သားတော်ရဲ့ အမောင်ပညာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ၊ ဟောင်းနဲ့လား”

“မောင်တစ်ခါ အာဏာအားကိုးပြီး နိုင်ထက်စီနဲ့ပင် မလုပ်ရဘူး ကြားရဲ့လား”

“ဟိုအောင်နဲ့သားတော် ပညာနဲ့ပင်ယူခဲ့တာ အာဏာမပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့ တကယ့်ပညာနဲ့ပင် တစ်ဆောက်နဲ့ပင်ယူခဲ့တာပါ”

သူဂါမတီသည် မြောဆိုနေရင်းမှ နနဲတွင် မိုတ်ဆုံထားသော လှံတံကိုဆွဲယူပြီး စီနီဆီသို့ ခုနိသို့ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဤပြင်တွင်းကို ပြင်မိသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရာ ချက်ချင်း မေ့မြောသွားရစေသည်။

သူဂါမတီ၏ လှံစူးသည် စီနီဆီသို့မရောက်မီ ပြန်ရှပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“အင်း _ ဒီစီမံကိန်းမှာ လူချီတာ မယ်မယ် သိနေတာကို” ဤသို့ စဉ်းစားမိရင်း မိခင်အား မြောမူလိုက်၏။ မျက်စိအမှတ်

၇၃၄ စီနီတံခါးဆီသို့သာ နှုတ်ခတ်၍ ကြည့်ရှုနေသည်။

ဝိုင်းဝန်း သတိရလာသောအခါ စီနီမှာ ဘာမှ မပြစ်သေးသည့် အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားရစေသည်။

“ဒီမှာ မယ်မယ် _ သားတော်ဟာ မယ်မယ်သားတော်အရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ မြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သားတော်က ဘာလို့ ဒီနေရာကို မေ့ရတာလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိစ္စတော်တော်များများမှာ သားတော်ကို ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ထားသလဲ မယ်မယ်”

ဝိုင်းဝန်း စိတ်အစဉ်မှာလည်း ခေလွှဲငါးနှယ် အတက်အတၢ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကနေ့ကုန်ကို သားတော် သိသွားအောင်တော့ မြောမယ်၊ သူတို့သားအဖ တွေ ဆုံကြပြီးရင် ငါ့ကိုယ်ငါ အဆိုခံရင်လိုက်တော့မယ်၊ မသန့်စင်တော့တဲ့ ဓမ္မာကိုယ်ကို ငါ လင်တော်မောင်လက်ထဲ ပြန်ပေးပိုင်ခွင့်တော့ဘူး”

ဤသို့ တွေးမိသည်နှင့် မျက်စည်မှစူးစူး စိန်ကုလားစေသည်။

မိခင်၏ အပြုအမူသည် ခါးတိုင်းယှဉ်မတွ ထစ်မှထုခြင်းသည်ကို သူဂါမတီ မြင်ကတည်းက မိမိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“သားတော် ဟောဒီမှာ လာတိုင်း၊ မယ်မယ် မြောတာကို အသေအစုနားတောင်”

သူဂါမတီသည် မြောသည့်အတိုင်းပင် ထိုင်ခွလိုက်လေသည်။

လက်ထဲတွင်မှ အမောင်အား မေ့သောက် ကိုင်ကစားလျက်နေသည်။

“အမောင်ရဲ့ အဖတ်မှာ ဘာစားလို့တော့ ထွင်းထားသလဲဆိုတာ သားတော် ကြည့်လိုက်ပါဦး”

"လေးမင်းထင်လို့ ထွင်းထားတာပဲ မယ်မယ်ရဲ့ ဒီကိစ္စကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သား မေးမောင်းလည်းမေးလှဦး မယ်မယ်က သာ ဘာမှ ပြန်မပြောတာ"

"ကောင်မလေး _ မယ်မယ် ပြောပြတော့မယ်၊ ဒီအမောင်ဟာ သိတဂ္ဂဗြာဟ္မာ ခရမာက သွားစွာယူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သားတော်အသိပဲမဟုတ်လား၊ ဒီအမောင်၊ တစ်ခေယျာင်းတင်မကပါဘူး၊ ဒီအိမ်ထဲက စားပွဲတွေ၊ မိန့်တွေ၊ ထွန်းတုံးတွေတောင် အဲဒီ သိတဂ္ဂဗြာဟ္မာ ဖြစ်ပြီး ထုလားတယ်လေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ _ သားတော်ကတောင် မယ်မယ်ကို ပြောသေးတယ်၊ ဒီတောင်အဖိုးတန်ဝစ္စည်းတွေ ရနိုင်တဲ့ နန်းမြေထဲမှာ မယ်မယ် ဘာကြောင့် ဒီဝစ္စည်းတွေကို တပေးတလဲကြီး သွားယူနိုင်ရသလဲလို့ မေးခဲ့သေးတာပဲ"

"မှန်ပါတယ်၊ ဒီဝစ္စည်းတွေ မကောင်းနှမ်းတော်ပုံမေ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယ်မယ်စိတ်ထဲမှာ ဒီဝစ္စည်းတွေဟာ နန်းမြေက ဘယ်ဝစ္စည်းရဲ့မဆို သာနေတယ်လို့ ထုဆဲထားတယ်၊ သားတော်မှ ကံမခိုလို့ ကိုယ့်မိဖွားရင်းစခင်နဲ့ အဲဒီအသုံးအဆောင်နဲ့ အဲဒီလိုမေ့စရာမှာ အတူမနေခဲ့ရတာပဲ"

ဤကောကြားရွှေ့ လေးမင်းထင်ပင် နန်းခန့် နှောလိုက်မိသည်။

"အို _ မယ်မယ်က ရယ်စရာတွေပြောစရာမယ်၊ ဝေမည်းတော်ဘုရားက ဒီလိုအသုံးအဆောင်နဲ့ ဒီလိုမေ့စရာမှာ မေ့ပါ့မလား မယ်မယ်ရဲ့"

သုဂါမထိ ကောကြားရွှေ့ မိုးသုခာသည် သက်ပြင်းစွမ်းကြီးကို မောဟောလိုက်ဟိုက် ချလိုက်မိ၏။

"ဟင် _ သုဂါမထိကြမ္မာကလည်း ဆိုးရွာပါတယ်လေ၊ ဒီလိုမေ့စရာမျိုးမှာတောင် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကြာကြာမေ့လိုက်ရတာပဲဘူး"

မိုးသုခာ၏ ကောကြား သုဂါမထိ မှားလေည်နိုင်တော့ မျက်လုံးပြုစုရင်း တွန့်ယင်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

"မယ်မယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ သားတော်ဖြင့် ဧည့်စားလို့ မရတော့ဘူး"

"သားတော်ရဲ့ မွေးရင်းဝေမည်းတော်ဟာ ဘယ်သူလဲ သားတော် သိရဲ့လား"

"တောင်ပိုင်းဒေသမြေ ဘုရင်နဲ့ အိမ်ဗွေ့နဲ့ သုခေခင်သားဟာ သားတော်ရဲ့ ဝေမိနည်းတော်ပဲပေါ့၊ ဒါကို မယ်မယ် ဘာလို့မေးရတာလဲဟင်"

မိုးသုခာသည် မတ်တတ်ထု၊ ရပ်လိုက်ပြီး အမောင်ကြီးကို မက်ကာ ကြည့်ကြည့်ပါအောင် ငိုရွာလေတော့သည်။

"လူကလေးရယ် _ အပြစ်မှန်ကို လှလေးမသိတာ မယ်မယ် အပြစ်မတင်ပါဘူးကွယ်၊ လှလေးရဲ့ ဝေမည်းတော်အရင်းက မဟာဒီအမောင်ပိုင်ရှင် လေးမင်းထင်ပဲကွယ်"

ဤကောကြားရွှေ့ သုဂါမထိမှာ အကြီးအကွယ် တွန့်လှုပ်သွားမိ၏။

မိမိ မှားကိုလည်း မိမိ မယုံမည်တော့

“မယ်မယ် နီတဲဒုနာကံဒေဂြိုဒံတုတယ်၊ နကံဖြနံခါ သမာ
တောဒ်ဖြနံ ဂြိုဒံနပဲ”

“မယ်မယ် နီဒုနာကံတောကံဝါတယ်၊ မင်္ဂါကံမင်္ဂါ သိမ်စွ
ခံမင်္ဂါသာဒံဒုနာ သုဂါမတီလို့ ထင်ဒေသလာတ မဟုတ်ဘူး
သာတောစံ မဟုတ်ဘူး မင်္ဂါဟာ စမာလုမျိုး စလမင်္ဂါထင်ဒံသာ
တောစံမျိုးသင်္ဂါတယ် သိဝလာ”

‘တောစံမျိုးသင်္ဂါဟုသော နာမည်ကို ကြားမိသောအခါ တောစံ
မျိုးစွနပင် ဤနာမည်နှင့် ရင်းနှီးသလိုလိုရှိလာ၏။

နုကံမင်္ဂါပင် သွား၍ သတိရမိ၏။ ငယ်စဉ်က ‘မျိုးသင်္ဂါ’ဟု
လွှင်းထားသော မားမြောင်ကို ကိုင်ကစားလေ့ရှိပြီး မင်္ဂါမားမြောင်ဖြင့်
မောင်ယာကုအား ထိုသတ်စားလေသည်။

အဆိုပါ မားမြောင်သည် မောင်ယာကုကိုယ်တော်တွင် ပါသွားပြီး
ထိုအချိန်မှစ၍ အစေ့အနုလည်း မဟုတ်ဘူးလေတော့သည်။

“ဒီကိစ္စ ရင်သွားအောင် မည်းတောက်ကို သွားစေလိုက်ဦး
မယ်”

သုဂါမတီက မယုတစံဝက် ယုတစံဝက်နှင့် ကိုယ်ကို လှည့်
ထွက်သွားရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်စားသည်။

“သွားစေဒေစရာမလိုပါဘူး၊ မင်္ဂါမည်းတောက်ဟာ ဒီအထဲမှာ
ပဲရှိတယ်”

မြေလှမ်းကွဲဖြင့် စိန့်နားကပ်သွားပြီး စိန့်ကံခါကို ခွင့်ကာ
စလမင်္ဂါထင်လက်ကို ဆိုလာစွာသည်။

“ဟင် _ စင်စူးကုဂ်”

လှမားဖြင့် စလမင်္ဂါထင် လည်ပျောင်းဆီသို့ ထိုးလိုက်စွာ
သည်။

“ခါမင်္ဂါဒံမည်းတောက်အရင်းပဲ၊ မင်္ဂါ မယုဘူးလာ”

မြောမြောဆိုဆို နံမံကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဝင်တိုက်လိုက်လေ
သည်။

ဤဖြစ်အင်ကြောင့် သုဂါမတီသည် လက်ထဲမှ လှဲတံကို
ပစ်ချလိုက်ပြီး မိခင်အား မြော့ပွေ့လေသည်။

သွေးများ ခေါင်းခေါ်မှာ ဇီဝဗျာဟပြီး အသက်ရှူနန်းလည်း
ပေးကျေလာ၏။

အမြောင်းအလဲ မြန်ဆန်သည့်အတွက် သုဂါမတီမှာ မြေမာိုင်
မိလက်မာိုင်မိ ကြောင်မိမိ မြစ်သွားလေသည်။

စလမင်္ဂါထင်သည် သုဂါမတီ လက်ထဲမှ နီးသွားကို လှပွ
ပြီး သိမ်အပြင်သို့ ထွက်မြော့သွားလေတော့သည်။

“ခါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မြန်ထားနဲပဲ”

သုဂါမတီသည် အော်မြော့ရင်း လှဲတံဖြင့် အတင်းဝင်ထိုး
လေသည်။

စလမင်္ဂါထင်လည်း စလသံကြားသည်နှင့် စံဘက်လက်
တစ်မျက်ဆူတိုက်လိုက်ပြီး လှဲအပွေ့စုတ်စွာဒေစရာကို မမ်းထားလိုက်
၏။

စလမင်္ဂါထင်၏ မည်းတော့ ခိုလှုံမှုမကုန်ထင် တီထွင်ထား
သော ဤလှဲတံပညာမှာ တိုက်တိုင်းအောင်သော ထိပ်တန်းလှဲပညာ
ဖြစ်သည်။

၂၂၀ မှု ဘုန်းကြွယ်

ဤကိုယ်လှည့်၍ လုံ့လီနည်းမှာ ဆယ်စေ့တစ်စေ့ ကိုးစေ့
ဆစ်ရာ သေစွာသောနည်းဖြစ်သည်။

ဝဲဘက်လက်သည် ရန်သူ၏လှံတံကို ခမ်းမီသည်နှင့် ရန်သူပြန်
မနတ်မိမှာ ညာဘက်လက်မှာ လှံစွာသည် ရန်သူ့ရင်ခွံကြားသို့
ဝင်သွားနှင့်ပြီဖြစ်သည်။

ယခုမှ စလမင်းထင်၏ ညာဘက်လက်မှာ ခိုးသူ့ဇာကို မွေ
ထားရသည့်အတွက် ပြန်နှက်၍မရနိုင်ချေ။

သို့တစေ အားနှစ်ခု ဖြိုင်လှသည့်အတွက် လှံတံအလယ်မှ
ကလက် ဟုသောအသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး လှံတံကြီးမှာ နှစ်ပိုင်းကျိုး
ဖျက်သွားလေတော့သည်။

“ကိုယ့်အဖေရင်း မြင်တာတောင် အသိအမှတ်မပြုချင်သေးဘဲ
ကို့”

မောင်မျိုးစွန် လိုက်ထွက်လာပြီး ကြားကောင်းပြောလိုက်တော့
၏။

သူ့ဂါမတီမှာ တွေ့စေသွားမိ၏။

ယိုစဉ် စလမင်းထင်မှာ ခိုးသူ့ဇာကို မွေ၍ နှစ်ခုအပြင်ဘက်
သို့ ပြေးထွက်သွားချေပြီ။

မူကား အပြင်ဘက်မှ ကြိုဆိုလျက်နေသည်။ သူတို့ သားအဖ
တာဝန်အတွင်း မြင်ကွင်းမှ မျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

မောင်မျိုးစွန်မှာလည်း ကြာရှည်နေရုံ ဖြစ်မှ နှစ်ကို
ကျွန်တက်မည်အပြုတွင် အမှောင်တွင်းမှ လေသုံးတစ်ခု ခေါင်းပေါ်
ကျနေရာကိုလေသည်။

မောင်မျိုးစွန်က ခေါင်းကို ဝင်စုစားလိုက်သော်လည်း လေလုံး
မှာ နှာခေါင်းဖျားကို ခြတ်သွားစေသေးသည်။ လေလုံးဝင် ဖြစ်လာ
ကစား စေခေါ်ဖြင့် ဖြတ်လိုက်သည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီလူ့လက်အားက ပြင်းလှချေလား”

မောင်မျိုးစွန်က ဇိတ်တွင် ရေရွတ်မိပြီး မကြောက်လန့်သွား
၏။

“ကောင်ကလေး မင်းရဲ့ဘိုးအဖေ ဒီကစောင့်နေတာ ကြာလှ
ပြီ”

အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးငမန်း ဖြစ်နေပေ
သည်။

“သီရိပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ကလျာပါဇွန်”

ယခုအချိန်ထိ နို့ဥသတ္တသော သိုင်းအမေကဲ့သို့အမေတစ်ယောက် နှင့် ဆေးသန္တရမင်းသားမှာလွဲ၍ ကျွန်သူအားလုံး ကလျာ လက်ထဲတွင် နှံ့စားကြပြီဖြစ်သည်။

ဦးသိမ်မှာ ခက်ရာနေသည့်အတွက် ဆေးသန္တရကျောက်မှာသာ ကလျာအား တားနိုင်မည်ဖြစ်တော့သည်။

အားလုံး၏ မျက်စိသည်လည်း ဆေးသန္တရမင်းသား အပေါ်စူးနိုင်နေကြသည်။

ဆေးသန္တရ မင်းသားက ခြည်ညည်းစွာနှင့် လျှောက်ငြောက်လာသည်။

“မောင်တော်သည်၊ ဟောဒီက နှံ့တော်နှင့် ပညာမင်း ခမ်းမောင်ပါသေးတယ်”

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဖွားအထောက်အပံ့ကို ကလျာ ဖြင်လိုက်သေးအခါ -

“ရှင်ဟာ ဟိုခြင်းသူနိုး မိန်းမချောတွေနဲ့ တစ်ကိုင်းတည်း မဟုတ်လား”

“မိသြာ - နှံ့မတော်က သူတို့တစ်တွေနဲ့ တွေ့နိုင်ကြီး၊ သူတို့တစ်တွေက နှံ့မတော်လောက် ဘယ်လှပါ့မယ်”

ရှင်စကားကြောင့် ကလျာမျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ထူပူသွား၏။ သို့တစေ မျက်စိလင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်အယ်လိုက်ပြီး -

“နိမှာ အားလုံး ကျွန်မကို ဝိုင်းအနိုင်ကျွန်ကြတယ်၊ ရှင်လည်း သူတို့တစ်တွေလိုပဲလားရှင်”

ဆေးသန္တရမင်းသား၏ သိုင်းပညာမှာ အများနှင့်မတူ တစ်ဖုံထူးခြားလျက်ရှိသည်။

နိုးမတော်မော်တွင် တာသီးပုဂ္ဂလ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လျက် နေသဖြင့်ဖြစ်သည်။

ပင်ကိုသဘာဝကိုက မိန်းမနှင့် မွေ့လျော်တတ်သူဖြစ်သည့် အလျောက် သူ၏ လက်ပါးစေ့များ အားလုံးမှာ မိန်းမသားစည်းဖြစ်ကြ၏။

မေ့တက်စားပေ သင်ကြားမှုပေး၍ ကျွန်မေ့တက်ကို သိုင်းပညာ သင်ကြားမှုပေးလေသည်။

ယခု သူမ၏ စိတ်ပေါ်မျက်နှာရ နန်းဟောသို့ လာရာဝယ် သူတို့တစ်တွေအား ခြံဖွားသော ဝတ်နံ့များကို ဝတ်စားစေပြီး ယောက်ျားအသွင်ဆင်၍ အုပ်စုနံ့ကာ လိုက်လာစေပါသည်။

ရှင်တို့အနက် ရှစ်ယောက်ပါဝင်သော အုပ်စုတစ်ခုသည် မောင်မျိုးစုနှင့် ဆုံနံ့ရာ သူ၏ ခြင်းနံ့လေးကို မျက်စိကျ၍ နိုးလှရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အထမမြောက်ခဲ့ပါမူ။

အဖွဲ့၌ အနယ်နယ်မှ ဖျိုဖျစ်နယ် လှမျိုးကြွယ်သော အလှပမားများကို စိတ်တိုင်းကျ ဖွေထားသည့်အတွက် ဆေးသန္တရမင်းသား၏ ကုသိုလ်သည် ဘုရင်မင်းတရားထက်ပင် ထူးမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆထားသော ဆေးသန္တရမင်းသားသည် များကလျာကို ဖြင်သောအခါ အစူးအမှား ဖြစ်နိုင်လာသည်။

“ကျွန်မ သွားပါတော့မယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့တစ်တွေက ရင် ရှင် ကျွန်မကို ကုညီမယ်မဟုတ်လား”

မျောက်လှောက် ဝေသာန္တရမင်းသားအား သူ့လူကိုပိုတက်
သား သဘောထားပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ရခါတယ် နှမတော်ကသာ မောင်တော်ကို ဆရာတင်ပြီး
မောင်တော်နဲ့ တစ်သက်လုံးလိုက်နေရင် ဆုံးမနဲ့တိုင်အောင် မောင်
တော် ကျည်ပေးပါ့မယ် _ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဆရာတင်တာနဲ့ ဘာလို့ တစ်သက်လုံး လိုက်နေရမှာလဲ
လို့”

“ဒီလိုပါ၊ မောင်တော်နဲ့တပည့်တွေဟာ သူများနဲ့မတူဘူး။
အားလုံး မိန်းမသားစုသည်ပဲ၊ မောင်တော် တစ်ချက်ခေါ်လိုက်တာနဲ့
အားလုံး မောင်တော်တွေ့မှောက် မျောက်လှောက်တယ်လေ”

“ယုံတမ်းကောမူ့လားလို့”

“မှယုံရင် လက်တွေ့ခေါ်ပြမယ် ကြည့်”

ဝေသာန္တရမင်းသားသည် လက်နပ်နှစ်ခုံကိုဖွဲ့ တီးလိုက်သည်
နှင့် အရမ်းကုန် ခြယ်သတားသော အမျိုးသမီးများ အပြင်ဘက်မှ
အလှူပစ္စည်းတင်လာကြသည်။

ဗိုလ်မှူးချီးကျောင်း ဝေသာန္တရမင်းသား၏ စိစားတတ်သည်
ကို သွားရည်ကုသွားလေသည်။

‘မေးသောက်ဆိုနေ့တွင် ဤသူများကို လှုပ်တစ်ပြက်အကြော
ပိတ်’ ပညာဖြင့် မျောက်လှောက် အလဲဆိုသူသဖြင့် ထိုသူများ၏ သိုင်း
ပညာအခြေအနေကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ယခု ကောသလားတို့၏
ထိုသူများအား ခေါ်ထုတ်အခြင်းမှာ လူ့စွမ်းတန်း အခြေအလွယ်အောင်
ကြံရွယ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤကြံရွယ်ချက်ကို ဝေသာန္တရက

ကွက်ကွက်ကျွန်းကွင်းမြင်သွားသဖြင့် ယဝ်းတောင်တစ်ခေတ်ခေတ်နှင့်
တစ်ခါတည်းတွင် သွား၍ ရပ်တော်နေလေသည်။

အကြံတစ်ခု ပုဂံသွားသည့်အတွက် မျောက်အကြံအစည်
တစ်ခုကို မျောက်လှောက် အပ်မကြီးစားကြည့်ပြန်လေသည်။

“ဗိုလ်ပညာတ တကယ်တော်နေရင် ဗိုလ်ကို ကျွန်မ ဆရာ
မတင်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါမှ ဆရာမတင်တတ်တည့်ကို
တယ်သူမှ မစော်ကားပုံတော့ဘူး မဟုတ်လား”

မျောက်လှောက် သွားထိုးကော မြောက်ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် မောင်တော်ပညာကို နှမတော်က စစ်ကြည့်ချင်သေး
တယ်ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါတော့လို့”

“မကောင်းပြီး နှမတော် စိတ်တိုင်းကွ စစ်ချင်သလို စစ်မိနိုင်
ပါတယ်၊ မောင်တော်က ပြန်ပြီး မတိုက်မိုက်ပါဘူး”

•လို့ _ ဗိုလ်က ပြန်မတိုက်မိုက်ဘဲနဲ့ ကျွန်မကို နိုင်နိုင်တယ်
ဟုတ်လား”

မျောက်လှောက် အံ့ဩစွာဖြင့်မေးလိုက်၏။

“နှမတော်က ဗိုလ်တာကို မောင်မောင်က တယ်ပြန်မိုက်ရက်
ပါ့မလဲ”

သူ၏ အသားယူတတ်ပုံကို အားလုံးက စွယ်ချင်ကြသော်လည်း
ကောကြီးကောကြီးကွယ် မြောမြင်းကိုမှ အံ့ဩကြလေသည်။

“လို့ တကယ်ပဲ လက်တုံ့မပြန်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ဗိုလ်လက်
နှစ်ဖက်လုံးကို ကျွန်မ လက်ပြန်ကြိုတုပ်ထားမယ်လေ”

ဝေသန္တရမင်းသားသည် မီးပတ်ကြီးကို မြေပူလိုက်ပြီး
ပျောက်လွှာအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မိမိ လက်ကိုလည်း မျောက်
ပြန်ပစ်ပြီး ပျောက်လွှာပေး မှောက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ပျောက်လွှာအား 'မှတ်လေတဲ့ငါ့မိ ခိုတယ်လို့မသောက်
မှ'ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထွက်ခွာယုံကြည်ထားသော ဝေသန္တရ
မင်းသား၏အပြုအမူကြောင့် ပျောက်လွှာ၏ မျက်နှာမှာကြည်သာ
စွာ ပြုံးရယ်နေသော်လည်း စိတ်ထဲတင်ထား ထိတ်လန့်သည်ထက်
ထိတ်လန့်လာလေသည်။

"ဒီလူကြည့်ရတာ ပိုကောက်ကုန်ပုံရတယ်။ သူ့လက်ထဲ
ရောက်သွားရင်တော့ သေတာထက်တောင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်"

ရုတ်တရက် အကြံအစည်မပေါ် တွေးခေါ်မရသည့်အဆုံး
'မီးခေါ်ကြည့်က သွားရမှာပဲပေါ့' ဟုသာ မှတ်ချက်ပူလိုက်ရပါတော့
သည်။

ဆိုနှင့် မီးပတ်ကိုယူပြီး တအားဆုံကြည့်ရာ ပြတ်မည့်ပုံ
လုံးဝမပေါ်။ အတော်နိုင်နဲသော သားရေအကောင်းအားနှင့် ပြုလုပ်
ထားဟန်တူပါသည်။

ယင်းမီးပတ်ဖြင့် ဝေသန္တရ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ယုတ်
၍ ရည်ပြီးသောအခါ -

"အနိုင်အမှူးကို ဘယ်လို သတ်မှတ်ပါ့မလဲဇင်၊ မိမိကြားနာ
ပါနဲ့"

ဝေသန္တရမင်းသားသည် ထောင့်ကံမြေကို ဆန့်တန်းလိုက်
ပြီး မြေမကို အောင်စိုက်ပူလိုက်သည်။ ဝဲဘက်မြေကိုမူ ချော့ချက်

ပြု၍ ကိုယ်ကို စာစိပတ်လှည့်လိုက်ရာ လက်မဝက်ဖွဲ့ ဟိုက်နေသော
စက်ဝိုင်းရာတစ်ခု မြေပေါ်တွင် ပေါ်လာလေသည်။

မြေဖြင့် ညီညာသော စက်ဝိုင်းတစ်ခု မြေပေါ်တွင်ပေါ်အောင်
ဆွဲခြင်းမှာ မလွယ်ကူပေ။

လက်မဝက်ဖွဲ့ မြေထဲဟိုက်ဝင်အောင် ဆွဲခြင်းက သူ၏မြေ
ထောက်ပညာ ပညာအထိ နက်နိုင်းကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနိုင်
လေသည်။

ဦးကုဗ္ဗနှင့် ဦးခမန်းတို့ကပင် ကိုတိန်၍ နှိုးနှမ်းမိကြသည်။
ဝေသန္တရမင်းသားသည် ဧည့်ခံပိုင်းထဲသို့ ဦးကုဗ္ဗစင်လိုက်
ပြီး -

'ဒီဧည့်ခံပိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားတဲ့လူကို အဖွဲ့လိုသတ်
မှတ်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ' ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလွှာမှာလည်း မျက်မူး
သံတောပေါက်သွား၏။

"ခါဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး အပြင်ဘက် ထွက်သွားရင်တော့
ဘယ်လို သတ်မှတ်ပါ့မလဲဇင်"

"မောင်တော် နှစ်ယောက်လုံး သတ်မှတ်လိုက်ပါ့"

"ကောင်းပြီ၊ ဇင် နှစ်ယောက်လုံးအခါ ကျန်မကို တာမီးကားမီး
မလုပ်ရတော့ဘူးပါဇင်"

"ခါပေါ့ - ခါပေါ့၊ တကယ်လို့ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့လား၊
ဟား ဟား ဟား - မောင်တော်ချောက် စာစိသက်လုံး လိုက်ရမယ်
ဆိုတာ မဟာဒီလူကြီးမင်းပျောက်အလုံးတော့ သက်သေပဲ"

"ကောင်းပါပြီဇင်"

ဈေးကလေးက ပြောပြောဆိုဆို နိုင်ထဲ ဝင်လိုက်လေသည်။
ဝဲဘက်လက်က လေညှင်းအသွင် ဈေးဈေးဝဲဘက်ပြီး ထာဘက်
လက်က မန်တိုင်းအသွင် ကြမ်းတမ်းစွာဝင်လာသဖြင့် ဝေသန္တရ
မင်းသားက ရှောင်တိမ်းပေးသော်လည်းမလွှတ်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး
က ဝန်းထက်သို့ နှံ့ကုရောက်သွားလေသည်။

ဈေးကလေး၏လက်ဝါးမှာ သူ၏ဓနာကိုယ်နှင့် ထိတွေ့သည်
နှင့် ချက်ချင်း ဟောန်မန်သိလိုက်၏။

ဝေသန္တရ အတွင်းအားနက်နှိုင်းသည့်အတွက် လက်ဖြင့်
မတ်ဖြန်ဟုဆိုသော်ငြားလည်း အားကို ဖြန်လည်ထွန်းကန်ခဲ့သော်
ပေးနိုင်သဖြင့် ကလေး၏လူမှု၏အား သူ၏ဓနာကိုယ်ပေါ် ကွ
ရောက်သည့် တူညီသော အားတန်ခက် တွဲဖြန်ကာ ဈေးကလေး
ကိုယ်ပေါ် ဖြန်လည်ကုရောက်သွားလေသည်။

ဤတွဲဖြန်မှုအားကြောင့် ဈေးကလေးဝင် ဧည့်ခိုင်းပြင်ဘက်
သို့ လဲကုသွားမယောင်ယောင် ဖြစ်သွား၏။ ဤအချင်းအရာကြောင့်
နောက်ထပ် လက်ဝါးကိုပင် မလိုက်ခဲ့တော့ချေ။

“ကွန်မ သွားတော့မယ်။ ရင် ဧည့်ခိုင်းပြင်ထွက်ပြီး မလိုက်
ရဘူး။ နှစ်ယောက်လုံး ဧည့်ခိုင်းပြင်ထွက်ရင် ရင် အနည်း ရှိ
တော့ကို ရင် မှတ်မိခဲ့လား”

ဈေးကလေး၏ ထောက်ပြချက်ကြောင့် ဝေသန္တရ မင်းသား
သည် မိမိကားဖြင့် မိမိချုပ်မိလျက် ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကြောက်
တက်တက်ဖြစ်နေချိန်ဝယ် ဈေးကလေးသည် လှည့်ဖြန်သော ခြေလှမ်း
ဖြင့် ဧည့်ခိုင်းအပြင်ဘက်ထွက်ကာ တံခါးဝမှာသို့ ရောက်သွားလေ
သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည်အပြုတွင် ကောင်းကင်မှ
လေးလံသော ပစ္စည်းတန်ခို ဝန်းခန်းကျလာလေသည်။

ဈေးကလေးသည် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရာ ကျလာသော
အရာမှာ ကုလားတိုင်တန်ခိုဖြစ်၏။ ၎င်းပေါ်တွင် ခေါင်းတုံးအပြင်
ပြောင်းနှင့် လူတန်ဦး ထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကုလားတိုင်နှင့်လူ အတူနန်းကြွလာသည်။ ယင်းလူက
ဒဏ်ရာရလျက်ရှိသော ဦးထိပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထိပ်သည် သူ၏ အဆိပ်လက်ဝါးဖြင့် ကလေးဝန်းသား
ပေါ်သို့ နှိပ်နှုလိုက်ရာ အားလုံးပင် ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟင်’ခနဲဖြစ်သွား
ကြသည်။

ဝန်းနယ်လှပသော မိန်းကလေးသည် ဝန်းနယ် အခြေမလှ
၍ ခြေကုတော့မည်ကို နှမမြောနေကြသည်။

‘ခတ်’ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဈေးကလေး၏ ဓနာကိုယ်မှာ
ကြိုပြုတ်သွားသော နှုန်ကလေးကိုသို့ အပြင်ဘက်သို့ လွှင့်စဉ်ထွက်
သွားလေသည်။

ဦးထိပ်မှာလည်း ‘အာ’ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်ဈေးဝဲမှ
သွေးများ ဖြာစီးကျလာသည်။

“ဟာ - ဒီမိန်းကလေးရဲ့ကိုယ်မှာ ခြေသားရောက်ထားပါ
လား။ ဒါက ခေ့ကွန်သိုင်းဆရာကြီး ဦးထိပ်သီးရဲ့ အစိုးတန်ပစ္စည်း
တန်နပ်”

ဦးကွားက အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေသည်။
“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမိန်းကလေးလက်ထဲ ရောက်လာတာလဲ”

ရေဂါးက နှစ်စားချေ၍ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဝေသန္တရကမှ မျောက်လွှာအား ခြုံရိပ်သည်နှင့် အပြင်သို့ လိုက်ထွက်သွား၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖြူ မမြင်ရ။ လေစွန်သံတစ်မျက် ဝေလိုက်ရာ သူ၏ တပည့်များက အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရင်တို့ကို ဦးဆောင်ပြီး မျောက်လွှာအား လိုက်စုကြလေသည်။ ကုန်သောသူများသည် လူစုခွဲ၍ လိုက်စုကြလေသည်။

မောင်မျိုးရစ်တစ်ယောက်မှာမှ နှစ်တော့၍ ဦးစမ်းနှင့် ထပ်မံမိမိသဖြင့် အကြိမ်အကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး မခေါင်းလှည့်ဖြော့ပေးတော့သည်။

အရှေ့အပောက် တောင်မြောက် အရပ်ရစ်မျက်မှာကိုလည်း မနှံ့ခြားနိုင်တော့။ အမှောင်ဆုံး အခေါင်ဆုံး နေရာသို့သာ ရွေ့ရယ်၍ မဖြူကျန်မြဲနေရသည်။

ဦးစမ်းမှာလည်း သူ၏မိဖွားသွားကိုသာ သတိရနေသဖြင့် အလွတ်မပေးဘဲ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေရသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ မောင်မျိုးရစ်သည် ဦးလွန်နှင့် တောင်တက်တောင်ဆင်း ညစဉ်မပျင်း လျှောက်လာခဲ့သည့်အတွက် အမှောင်တွင်မြဲသော ဝဉ္ဇာမှာ ဆက်မြဲကဲနေရသည်။

နို့မဟုတ်ကား ဘေးစီးရာ အခမ်းခံနေရဦး မြစ်သည်။

တစ်ခဏကြာ၍ မြို့လားခုံရာ ကျောက်စွယ်ကျောက်ကြမ်း လှူမြှမ်းမသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် မြို့နေရသည့်အတွက် မြို့ခေါင်းပွန်ဆုံ ထိရသည်ကိုလည်း လနစ်နက်အား။

ကောသလပြည်ကောသလကြား ကောသလပြေးလွှားနေရင်မှ ခေ့
မြေတစ်ခက်နဲ့သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဆယ်ကိုက်မက
နက်နိုင်လှသော ကျွတ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာလေထဲမြောက်နေသည့် အဖျိန်မှဝင် အားအင်ယူ
ပြီး အကျသက်သာရန် ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်စွာသည်။

သို့သော် မြေအဖုံ တွေ ထိလိုက်သော အရာများကား လုံးဝိုင်း
သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြသဖြင့် မြေမိုင်းဘဲ ခန္ဓာသို့ကား ပက်လက်လန့်
လဲလေတော့သည်။

ထထိုင်ပြီး ထိုလုံးဝိုင်းသော အရာများကို စမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ ဝိုဏ်းဝင် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“လှုပ်ခေါင်းတွေပါလား”

နန်းမြေမှ လှသတ်ပြီး အလောင်းကောင်အား ဤကွင်းတွင်
လာ၍ ပစ်ချသည်နှင့်တူပေသည်။

“ဟေ့ _ ကောင်ကလေး အပေါ်ပြန်တက်နဲ့”

ကျွင်းအဝမှ ဦးငမန်း၏ အော်ခေါ်နေသံကို ကြားရလေသည်။

“ငါ အရှာမှဟေ့ဘဲ၊ အပေါ်တက်သွားရအောင်”

မောင်မျိုးမွန်က စိတ်တွင် ရေရွတ်ပြီး ကျင်းဘေးပေါ်ပတ်
လည်သို့ ခမ်းလိုက်ရာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသဖြင့်
အတွင်းဘက်သို့ သုံးလေးလှမ်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးငမန်း၏ ဆဲဆိုရေရွတ်သံမှာ ပေါ်ထွက်ပြန်သည်။

“ခွေးသား မင်း ငမ့်ဖြည်းရောက်အောင်ပြေးလည်း ငါက

ငမ့်ဖြည်းထိရောက်အောင် လိုက်မယ်”

ကောသလဆုံးသည်နှင့် ကျင်းထဲသို့ ‘ခန်း’ခန့်နန့်ရုလိုက်သည်။
မောင်မျိုးမွန်လည်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

အတွင်းဘက်သို့ ထပ်မံဆုတ်ကြည့်ရာ ဆုတ်ရန်နေရာပင်
ရှိသေးသဖြင့် မြေအောက်တွင် ဥမင်လိုက်ခေါင်းနို့ကြောင်း၊ သိရလေ
သည်။

သုံးလေးငါးကိုက်ဖွဲ့ လျှောက်မိသည်နှင့် ဦးငမန်းလည်း
မြေအောက်လိုက်ခွဲဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

သုသည် မိမိပညာကို ယုံကြည်ကိုးစားသူဖြစ်သည့်အတွက်
လက်ငါးချောင်းကိုပင် မမြင်ရသော အမှောင်ထုထဲတွင် မောင်မျိုး
မွန် လှုပ်ကြိမ်ညှက် ကြောက်ဘဲ လိုက်မြဲတိုင်း လိုက်လျက်နေပေ
သည်။

မြေထဲ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့် မောင်မျိုးမွန်စင်ရာ
ဝိုဏ်း ဝိုဏ်း နန့်လာလေသည်။

“ဒီလိုကံစွ တစ်ခက်ပိတ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

မောင်မျိုးမွန် စိတ်ကူကို ဦးငမန်းက သိထားသည်နှင့်တူပါ
သည်။ ခေ့ကောမကြီးက လိုက်ခွန်နန့်ခက်ကို လက်ဖြင့် တွန်းကန်
ကာပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာလေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်ကိုက်ဖွဲ့ လျှောက်ဝင်မိသောအခါ ဝှေခေါက်
ဆုံသွားပြီး မြေအောက် အခန်းငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။

ဦးငမန်းလည်း ဤနေရာသို့ လိုက်မိလာသည်။

“ဟား ဟား ဟား _ ငစ္ဆတ်လေး ဘယ်မြေဦးမလဲ၊ ဒီနေ
ရာက မင်းနဲ့ သမိုင်းမြေပဲ _ ဟဲ ဟဲ”

လိုစဉ် အခန်း၏ ပုံကပ်ထောင့်တစ်ခုခုမှ ဆောက်ရာ
သော အသံတစ်ခုက ဦးငမန်း၏ ရှည်သံကို လှုပ်လိုက်သည်။
“ဘယ်က အပိုင်အပိုင်တွေ ဒီဆောက်လာတာလဲ”
ဤအပိုင်တို့သည် လူကုန်သည်တွင် လှုပ်ကြွနေသည့်အတွက်
နိမိတ်တစ်ခုပင် တွင်လှုပ်ဆောက်ရာမှလွှားရလေတော့သည်။
“ဒီအသံဆောက်လာတဲ့အပိုင်လည်း လာလမ်းမရှိတယ်၊ ပြန်လမ်း
မရှိဘူးဆိုတာ သိထားကြစမ်းပါ၊ မင်းတို့တစ်ဆယ့်က ကြာကြာနေ
မည်တော့တဲ့အပိုင်လဲ”

အသံမှာ မိန်းမတစ်ဦး၏ အသံ။
အသံမှာ မာနေသော်လည်း မြော့ရင်းမြော့ရင်း ဘီမင်းသား၏။
အသက်ပြိုင်ပြိုင်ချူသံ ပေါ်လာ၏။
စောနုတစ်ခုခုကို စီးနေသလိုပေါ်နေသည်။

အောင်မျိုးစွန်းက နှိုးမြော့သံသွင်းသည့်အလျောက် အပြန်တင်
မြော့ဆိုသည်ကို မြော့စွန်းချက်ပေးလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ပေါ့ဘူး ခင်ဗျား၊ ကွဲနဲ့တော်မျိုးက မတော်တအ
မြော့စွန်းမြော့လာတာပါ၊ ဟိုလူက တမင်သက်သက်လိုက် ...”

စကားစွမ်းဆုံးသောမီ သူ၏ဦးတည်ရာကို ဦးငမန်းက အသေ
အစွမ်း သိသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ရွှေသံတက်လာပြီး သူ၏ လက်
ကို လှမ်းလေသည်။

လေသံကြားသည်နှင့် မောင်မျိုးစွန်းလည်း ဆောက်သို့ လှုပ်ပြန်
ရာ ဆုတ်မြော့လေသည်။ မြော့ပေါက် မရှိတော့သဖြင့် မောင်မျိုးစွန်း
အမြေအနေမှာ အထူးဆိုရာမရှိလေသည်။

“ရဲရဲရဲရဲရဲရဲရဲ ဘယ်သူ လှလှလှလှလှလှလှ”
မိန်းမသား၏အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

“သေသေတက်ဆောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်ကို လာဆောက်လို့
ဘယ်ကြောက်ပုံပဲပဲ သင်္ချာမို့ရင် အပြင်ထွက်လာမို့”

ဦးငမန်းကို သိုင်ညှာမကွဲတစ်ဦးပီပီ မိန်းမလိုက်လေ
သည်။

“မောင်ကလေး ဒီအသံကို ဝင်ရန်လှည့်”
အမျိုးသမီးကြိုက် မြော့လက်မလှုပ်ရာသားခြင်းနေသည့်အတွက်

မောင်မျိုးစွန်းအား သူ့အနားသို့ ခေါ်ထုလိုက်သည်။
မောင်မျိုးစွန်းလည်း လွတ်လမ်းမြော့တော့သဖြင့် အမျိုးသမီး

ကြိုက်ပါသို့ တိုက်တင်သွားလေသည်။
အေးအေးသော လက်တစ်ခက်က သူ့အားဆွဲလိုက်ရာ ကိုယ်

ခွေမှာ ရွှေသံလိုဟပ်သွားပြီး မကောက်ချိန်တစ်ခုပေါ်သို့ မျှောက်လွက်
လဲကျသွား၏။

မောဟောသန်း ပန်းနှင့် ဦးငမန်းအား မြော့လိုက်သော အမျိုး
သမီးကြိုက်အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

“မောင်ကလေးကို ရင် အင်းတဲ့လက်မာန်က တယ်ပြိုင်ပါ
ကလေး၊ ရုပ်က နန်းမြော့က မိတ်ထားတဲ့ သိုင်သမကွဲအမော်ထင်
ပါရဲ့”

ထိုထိုမိမိမြော့လိုက်သော အမျိုးသမီးကြိုက်၏ စကားကြောင့်
ဦးငမန်းမှာ မြော့ကပ်ရန် တွင်လှုပ်သွားမိ၏။

“ထူးဆန်းလှစွာလည်း ဝါးကုတ်ဖြင့် သူ့ကို ဘာမှမမြင်ဘဲ ငါ့ လက်လှုပ်ရှားဟန်ကိုတောင် သူက မြင်တွေ့နေလို့ပါလား။ သူ့ဖျက် နီက တကယ်ပဲ အမှောင်ထဲမှာ မြင်ရသလား။ ဒီလိုဆို သူ့ကို အထင်သေးလို့မဖြစ်ဘောဘူး။”

ဤသို့ စဉ်းစားမိသည့်အတွက် အသံရှင်အား လေးလေးနက် နက် ဖြန့်ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်ဟာ နန်းဖြေကြား နီတိကြားထားတဲ့ သိုင်း အကောင်အမော် ဦးငမန်းပါ။ ဒီကောင်လေးက ကျွန်ရဲ့အဖိုးတန် ဝစ္စည်းတစ်ခု နီးသွားလို့ မရမက လိုက်အမ်းဖြေငါ့ပဲ။ ခင်စားက ဈေးကနေပြီး ကာဆီးကာဆီးမလုပ်ပါနဲ့။”

“အလို ရှင်က သိုင်းအကောင်အမော်တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေ ပြီး ထုံးစံကို မသိဘူးလား။ ကျွန်ပိုင်နက်ထဲလည်း ကျွေးကောက်လာ သေးနဲ့ ကျွန်ကိုလည်း အမိန့်တောင်လာပေးနေလို့ပါလား။”

“ခင်စား ထင်မှောင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်။ ခင်စား ဘယ်သူလဲ” ဦးငမန်းကလည်း အလေ့အစား သူ တင်လျှောက် ကိုယ်စာ မည်ဟုသောဆန်ဖြင့် ခပ်မာမာပင် ဖြန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန် _ ကျွန် _ အုတ် _ အုတ် _ အုတ် _”

အသံမှာ လည်မောင်းတွင် တစ်ဆိုနေပြီး မျောင်းဟန်နဲ့ သံ ဝေါ်လာ၏။ မောင်မျိုးစွန်းအား ကိုင်ထားသောလက်မှာလည်း တုန် တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။ ညည်းညည်းဆိုပင် သံသိုကြားရလေ သည်။

“ဗြဲဗြဲ၊ ဖျားနေသလား”

မောင်မျိုးစွန်းက ကြင်နာစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။ မောင်မျိုးစွန်း ၏ မေးသံကို ကြားရသဖြင့် ဦးငမန်းသည် အမျိုးသမီးအပေါ် မကြောက်ရွံ့စိတ် လုံးဝမကွက်လွန်သွားသလောက်ဖြစ်သွား၏။ သို့ဖြစ် ဖြ် လက်မောင်းနှင်မတ်တဲ့ အားပျဉ်း လက်ဝါးအဖုံဖြင့် မောင်မျိုးစွန်း ရဲ့ရှာသို ကုတ်ဆွဲလိုက်ရာ အင်အားကိုမိသွားသည်။ လက်မောင်းနှား ကို အတင်ကုတ်ပြီး ဖြန့်ဆွဲထုတ်မည်အပြုတွင် အားတစ်ခုက သူ၏ လက်ဝါးဖြင့်ကို ကပ်ဆွဲသွားပြီး _

“သွားလေတော့ဟယ် _”

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံနှင့်အတူ ဦးငမန်းမှာ မောင်မျိုးစွန်း အင်အားကို လွှတ်လိုက်ရသည့်အပြင် မှောက်သို့ သုံးလေးလှမ်း ဖြန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

ဦးငမန်းက အမိန့်မိ ကိုယ်ကို ဖြန့်ထိန်းနိုင်လို့သာ မှောက်သို့ လန်မက်ဖြစ်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက်မကြောင့် ရုတ်ရုတ်နုတ် ခေါ်သထွက် လာလေသည်။

“သန့်မ ဒီထွက်လာနဲ့”

ဦးငမန်း၏မိန့်ခေါ်ဖြင့်ကို အမျိုးသမီးကြီးက လာလာပစ္စ လေပင်။ အသက်ကိုသာ ရိုက်ကြိုတင် ဈေးရသည့်။ ဤအခြေအနေ ကို သိရ၍ ဦးငမန်း ရှိ၍ အတင့်မဲ့လာပြန်သည်။ အနီးသို့ ထပ်မံ ကပ်သွားလေသည်။

ထိုအနီးက မြေတစ်ပိုက်ဆီသို့ ကွာလွတ်တစ်ဖျောင်း ရေယမ်း မျောက်နီလာသဖြင့် ကွာလွတ်နှင့်အတူ အပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ အမျိုးသမီးကြီး၏ ဖျက်မှာကို ကပ်လိုက်လေသည်။

ဤမြေထောက်ပညာသည် သူ၏ နှစ်ပေါင်း ၂၀-ကျော် အထက် ဆုံးပညာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထွတ် အကုန်နှင့်ပင် ပြုစုခဲ့ပြီး သေ ဆုံးသွားနိုင်သည်။ သို့သော် မြေထောက်ဆုတ်မလောက် အနိတ်အတန် မှပင် မြေဆုတ်တွင် ရွှမ်းလှိုင်သကဲ့သို့ ထုလျှော်မှုဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလောက် အဆုတ်ထဲမှာတောင်မှ သွေးကြောနေ့တိုက် ထိအောင် ခမ်းနပ်တယ်ဆိုတာ လူမှ ဟုတ်သေးမဲ့လား။”

ဤသို့ စဉ်းစားမိ၍ မြေထောက်ကို ရွေ့မတိုက်တော့ဘဲ ကျွမ်းတစ်ဝက်တိုက်ပြီး လက်ပြန် လက်ဝါးစောင်းတစ်ခုစီ ခေးလိုက်လေတော့သည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းမှန်စင်္ချိုင်း (အစဉ်- ၃)။
အက်လက်မတ်ရှစ်ရန်။